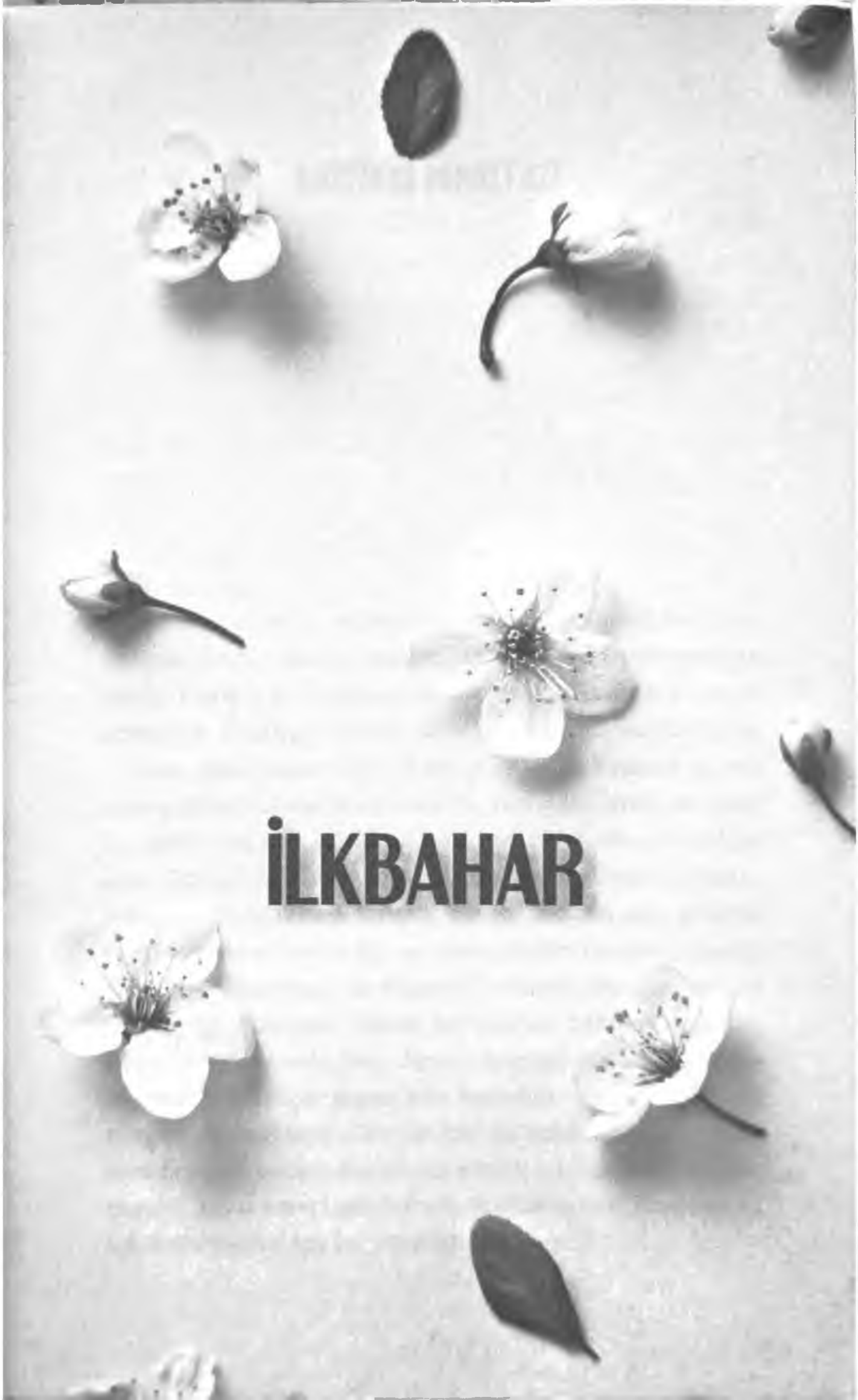
Su Tunç

Kore'de Aşk Mevsimi

Bazı çiftler birbirleri için yaratılmıştır.
Gün gelip ayrılsalar bile hayat onları
birleştirmenin bir yolunu bulur.
Bazı çiftlerse asla birlikte olmamalıdır.
Kader onları ayırmak için o kadar çok
uğraşır ki birçoğu sonunda pes eder.
Ancak aralarından bazıları çetin ceviz
çıkar, kaderin onları ayırmak için oynadığı
türlü türlü oyunlara birlikte, "bir" olarak
göğüs gererler.
İşte bu yüzden âşık olmak biraz da kumar
oynamaya benzer. Kadere karşı koyarsan,
cezanı kaçınılmaz sonla olabilecek en korkunç
şekilde yüzleşerek çekersin. Ama kader senin
yanındaysa, işte o zaman dünyanın sonu da
gelse vız gelir âşıklara.

İLKBAHAR

KAFEDEKİ RENKLİ KIZ

Neden ilgimi çekti, bilmiyorum. Sorsanız şimdi de söyleyemem. Güney Koreli değildi. Ama bu semt yabancılarla doludur zaten. O da işte, o çok çok uzak ülkelerin birinden olmalıydı. Fazlasını merak etmedim; en azından ilk başta.

Her sabah saat altıyı yirmi geçe gelir, kafenin en çok güneş gören masasına otururdu. Her gün farklı bir ojeyle, farklı renkte ayakkabılarla ve giysilerle görürdüm onu. Giydiği hiçbir şey ama hiçbir şey birbiriyle uyumlu olmazdı. Kırmızı tişört, mor ojeler, fosforlu sarı külotlu çorabının üzerine çektiği biri mavi diğeri turuncu diz altı çoraplar... Saç rengi de değişirdi sürekli. Bir gün pembe olurdu bir gün mor. Kendi boyuyordu büyük ihtimalle. Elleri boyalı olurdu hep. Ayrıca saçının bir kısmı başka bir renkken arkası geçen gün boyadığı renkte kalırdı. O rengârenk saçların üzerine bir de gökkuşağı renginde bere takardı bazen. Sol elinin yüzük parmağında ise kocaman, koyu mavi taşlı bir yüzük olurdu hep. Üzerindeki tek değişmeyen şey bu yüzüktü sanırım.

Her gün farklı renklerde giyinmesine karşın kafeye geldiği saat, oturduğu yer ve siparişi değişmezdi.

"Bir fincan şekersiz kahve ve peynirli çörek alabilir miyim?"

Oturur oturmaz yolun karşısındaki yetimhaneyi izlemeye başlardı. On dakika kadar yetimhanenin bahçesinde koşuşturan çocuklara bakardı. Siparişi gelir gelmez de çantasından bir kitap çıkarır, bir yandan çöreğini yer, bir yandan da büyük bir ilgiyle kitabını okumaya koyulurdu. Yemek yemek gibi angarya işlerle zaman kaybetmek istemiyormuş gibi bir havası olurdu. Arada sırada da, pek emin olmamakla birlikte, arkam ona dönükken bakışlarını hissederdim ensemde.

Çalıştığım kafe Seul'ün en varlıklı kesiminin bulunduğu Gangnam'ın en ünlü ve en işlek caddesi olan Cheongdam Moda Caddesi'nin yakınında ama kimsenin özellikle aramadığı veya yolunu kaybedip tesadüfen görmediği sürece bulamayacağı çıkmaz bir sokağın üzerindeydi. Kafeyi ben açardım. Kısa bir süre sonra patronum Bayan Seul Gi çörekleri getirir ve evine geri dönerdi. Öğleden sonra da Jin Ho ve Hye Rin okullarından çıkıp gelirdi.

Sabah altıda yalnızca iş yeri evine çok uzak olanlar ve koşuya çıkanlar olurdu Cheongnam'da. Bir de bir önceki gece tıksırıncaya kadar içmiş ve sokağın bir köşesinde sızıp kalmış sarhoşlar. Sabahları kafe tenha olurdu. Bir şey almak isteyen de yolda yemek için paket yaptırırdı. Sadık müşterilerimiz ünlü peynirli çöreklerimizden almak için yollarını değiştirip bu kuş uçmaz kervan geçmez sokağa sapardı. Çörekleri bizzat patronum Bayan Seul Gi'nin yaptığını söylemiş miydim?

İşte bu kız, Seul'ün bitmek tükenmek bilmeyen koşuşturmacası içinde dört peynirli pizzanın üzerine yanlışlıkla serpilmiş rengârenk yuvarlak şekerlere benziyordu... Oradaydı; ama Seul'ün keşmekeşinden, o boğucu havasından tamamen uzaklardaydı. Sanırım ondaki bu faklı hava çekmişti ilgimi. Her sabah neden kafeye gelip kitap okuduğunu merak etmeye başlamıştım. Bir işi olduğundan bile emin değildim. Onun gibi giyinen birine Güney Kore'deki hiçbir şirketin iş vermeyeceğinden emindim. Herkesin son moda, üzerinde tek bir kırışık olmayan, muntazam kıyafetlerle podyumda yürüyormuşçasına gezindiği Cheongdam'da dolaşırken bu kıza rast gelsem kaçığın teki olduğunu düşünürdüm sanırım. Ama o, her sabah gelip kitap okumak için bu kafeyi seçmişti işte. Elindeki kitabı büyük bir iştahla okuyup önemli bulduğu yerlerin altını kurşun kalemle çizerken şu ana kadar rastladığım birçok kişiden çok daha aklı başında göründü.

Bu kafede çalıştığım süre boyunca türlü türlü insan görmüştüm ama bu kızı çözemiyordum bir türlü. Belki bir gezgindi; belki de bir sanatçı. Pek güzel sayılmazdı. Yabancı kızların güzel olduğuna dair genel bir kanı vardır bizde. Bu kız o genellemelerin dışındaydı işte. Yine de elindeki kitabı her satırını aklına kazıyormuşçasına, kaşlarını çatarak veya dudaklarını büzerek okuması, bir yandan kafede çalan müziğe başını hafifçe sallayarak, zaman zaman da mırıldanarak eşlik edişi, kahvesini içmek için başını kaldırdığında o iri gözlerini açarak merakla etrafı izlemesi bende adını koyamadığım duygular uyandırıyordu. Tarifi zor olan bu duygular, şeker pembesi ve bebek mavisi karışımı bir renge sahipti. Kızlar konu-

sunda çıtası fazlasıyla yüksek biri olduğumdan bu garip ve çılgın kızın aklımı fazlasıyla meşgul edişi hiç mi hiç hoşuma gitmiyordu. Bir an önce kim olduğunu öğrenip merakımı gidermeli ve normal yaşantıma dönmeliydim.

KİRAZ AĞACI GÜNÜ

Kızın gelip gitmeleri on gün daha devam etti. Artık iyiden iyiye nereli olduğunu merak etmeye başlamıştım. Birkaç kez çaktırmadan okuduğu kitapların kapağına bakmıştım ama yazının hangi dilde olduğunu çıkaramıyordum bir türlü. İngilizce, Fransızca veya İspanyolca gibi bilindik bir Avrupa dili değildi, ona emindim bir tek.

Ben de cesaretimi toplayıp Kiraz Ağacı Günü'nde ona nereli olduğunu sormaya karar verdim. Aslında öyle çekingen bir tip değilimdir. Ama bir insanın nereli olduğunu sormak için ideal bir zaman aralığı vardır. Kıza nereli olduğunu kafeye ilk veya ikinci gelişinde yüzüme sempatik bir gülücük kondurarak sormuş olsaydım, olabilirdi belki. Ama o sıralar ilgimi çekmemişti işte. Şimdi ise o ideal zamanı çoktan geçirmiştim ve laf açmayı bir türlü beceremiyordum.

Kiraz Ağacı Günü'nü seçmemin nedeni bir hafta süren Kiraz Ağacı Festivali sebebiyle her yıl bu zamanlarda etrafın curcunaya dönüyor olmasıydı. Güney Kore'nin

Jeju Adası'nda, Hwagae, Icheon-si, Seul ve daha birçok yerinde baharın gelişi kutlanırdı. Diğer şehir ve ülkelerden gelen turistler kiraz ağaçlarının pespembe çiçekleri arasında doyasıya eğlenirdi. Bizim kafe de bu süre boyunca dolar taşardı. Bu nedenle seçmiştim Kiraz Ağacı Günü'nü. Kıza nereli olduğunu sorduktan sonra cevabımı alıp, diğer müşterilerle ilgilenmeye gidebilirdim. Diğer günler ise kafedeki tek müşteri olduğundan, sohbeti ilerletmek zorunda hissederdik ikimiz de. O nedenle kafenin dolu olduğu bir gün sormak en iyisi olacaktı.

Kiraz Ağacı Günü'ne özel olarak kafede, sabahın altı buçuğunda –kızınkiyle birlikte– üç masa doluydu. Gerçi diğer masalarda akşamdan kalma, sabah kahvesinin onları ayıltacağını uman gençler vardı –bir tanesi kafasını masaya koymuş horul horul uyuyordu– ama hiç kimsenin olmamasından iyiydi.

Kızın kahvesini hazırlamak için tezgâhın arkasına geçtim. Kahvesini masasına götürdüğüm sırada soracaktım o soruyu. Ama arkamdan gelen, genç bir adamın sesiyle irkildim:

"Han Byul?"

Kafeye üç erkek girmişti. Üçünün de yüzünün yarısını siyah cerrahi maskeler kaplıyordu. Ayaklarında bahar havasına pek de uygun düşmeyen botlar, üstlerinde de bir örnek siyah yırtık kot pantolonlar vardı. Giydikleri uzun kollu tişörtler zayıflıklarını örtmeye yetmiyordu. Boyları da uzun olduğundan, yürüyen elektrik direkleri gibi görünüyorlardı. Yalnızca gözlerini görmeme karşın tezgâhın yakınında duranın kim olduğunu hatırlamıştım: Her daim sevinçli, enerjik ve neşe dolu Kang Tae

Soo. Benim cevap vermemi beklemeden lafa atladı:

"Han Byul'sün sen. Vay canına! Kaç sene oldu görüşmeyeli? Altı? Yedi? Garsonluk mu yapıyorsun sen burada??"

Çocuk cevap vermemi beklemeden arkadaki arkadaşlarına döndü. Sözlerini duyurabilmek için maskesini çenesinin altına indirmişti.

"Beyler bu... Choi Han Byul. KMH Yetenek Ajansındaki stajyer müzisyenlik dönemimden tanırım. B12 olduğumuz zamanlardan yani. Grubumuzun maknae'siydi.* Çok yetenekli çocuktur. Çok güzel piyano ve gitar çalar. Ayrıca beste yapar."

Bana dönerek sözlerine devam etti.

"Ben seni o feci olaydan sonra başka bir ajansa geçmişsindir diye düşünüyordum. Ama sonrasında senden kimse haber alamadı. Gerçekten garson musun yoksa arada ek iş olarak mı yapıyorsun?"

"Yok, hayır. Garsonum ben."

"İnanması çok zor. Ben B11 ile yoluma devam ediyorum. Bunlar da bizim ajansın yeni grubu Day 16'in üyeleri B-Dream ve Hip-Hop Beast."

"Özür dilerim, müzik piyasasını pek takip etmiyorum şu sıralar."

Bu kadar kısa bir cevap vermekle kabalık ettiğimi düşündüm. Konuşmayı devam ettirmemek için yapmıştım bunu ama arkamdan kötü konuşmalarını da istemiyordum.

"Mutlu ve sağlıklı görünüyorsun. Başarıların daim olsun. Sizin de çocuklar."

---

* *Kr.* Bir grup veya toplulukta yaşça en küçük olan üye.

Sonrasında Kang Tae Soo ve arkadaşları birer kahve alarak çıktılar. Ben de eğilip tezgâhın altında duran bilgisayardan kafenin müziğini değiştirmek için yeni şarkılar aramaya koyuldum. Canım yavaş bir şarkı istiyordu.

"Mellow Dream daha güzel bence."

Kafamı kaldırınca renkli kızın tezgâhın ardından eğilmiş, bana doğru baktığını gördüm. Mor saçları sağa sola savruldukça kafenin tavanındaki ışıklar da bir yüzümü aydınlatıyor, bir dükkânın en uç köşesine doğru yol alıyordu. Işık oyunundan etkilenmemek için elimi alnıma siper ettim.

"Ne?"

"Ryo Fukui'nin Scenery albümünü açtın ya şimdi; Mellow Dream albümü daha güzel diyorum."

"..."

Kız iki dirseğini de tezgâhın üzerine koyarak yükseldi ve bana doğru biraz daha eğildi. Artık saçları iyiden iyiye yüzümü gölgelediğinden elimi alnıma siper etmeme gerek kalmamıştı.

"İngilizce anlıyor musun sen?"

"Evet, biraz," dedim doğrulduğum sırada.

Ben doğdurulunca kız da tezgâha dayanmayı bıraktı ve çevik bir sıçrayışla yere kondu. İkimiz de durup birbirimize baktık. Sessizliği o bozdu.

"Ben yanına parça istemek için değil, kahvemin durumunu sormak için gelmiştim aslında. Saat yediye geliyor, pek vaktim kalmadı benim. Birini görmem gerekiyor."

Ani bir hareketle tezgâhın üzerindeki ılık kahveye baktım. Kang Tae Soo ve arkadaşlarının gelişiyle günlerdir üzerinde düşündüğüm, rengarenk kıza nereli olduğu-

nu sorma planım da alt üst olmuştu. Bununla kalmamış, bir de kıza kahvesini götürmeyi unutmuştum.

"Kusura bakmayın lütfen, hemen yenisini yapıyorum. Eğer aceleniz varsa karton bardakta da verebilirim."

"Yok, o kadar da acelem yok aslında."

"Az önce aceleniz olduğunu söylemiştiniz?"

"O an var gibi geldi, şu an yok."

"Peki."

Kızın konuşması da en az giyim tarzı kadar ilginçti. Dediğinden bir şey anlamamıştım ama üstelememeye karar verdim. Ben makine çekirdekleri öğütürken, kız da kahvenin kokusunu içine çekti.

"Sizin kahvelerinize bayılıyorum. Seul'de başka yerlerde kahveler böyle kokmuyor."

"Çünkü biz kahvelerimizi Kolombiya Narino ve Sumatra çekirdeklerini karıştırarak hazırlıyoruz. Narino çekirdeklerinin tadı özellikle güzeldir. Bitkisel aromalı olduğundan ağızda farklı, hafif bir tat bırakır. Sumatra çekirdekleri ise oldukça yoğun bir kahve verir ve neredeyse hiç asitli değildir. Biraz alakasız bir karışım gibi görünüyor ama sonuç olarak ortaya rahat içimli ve aromalı bir kahve çıkıyor."

"Vay canına. Senin gibi birinin kahveler hakkında bu kadar konuşabileceğini tahmin etmezdim."

"*Benim gibi birinin* mi?"

"Evet, senin gibi gizli gevezeler çok ilgi duydukları bir konu olduğunda şakımaya başlar. Oysa normal hayatta dilsiz gibilerdir. Zorunda kalmadıkça konuşmazlar."

Kız dirseklerini yeniden tezgâhın üzerine koymuş, belini bir sağa bir sola oynatarak konuşuyordu.

"Sen az önce gizli geveze mi dedin? O ne demek?"

"Açıkladım ya! Yalnızca ilgilerini çeken bir konu olduğunda konuşanlar. Benim uydurduğum bir tabir bu. Ayrıca gizli gevezeler ikiye ayrılır; karpuz kafalar ve renkli papağanlar."

Kızın neden bahsettiğini anlamak benim için git gide güçleşiyordu. Açma düğmesine basılmış bir robot gibiydi adeta. Kelimeleri ardı ardına sıralıyor, bir yandan da sağa sola oynamaya devam ediyordu. Benim bir cevap vermemi beklemeden açıklamaya koyuldu:

"Karpuz kafalar; gerçekten düşünecek hiçbir şeyleri olmadığı için susanlar. Gizli gevezelerin çoğunluğunu bu grup oluşturur. Renkli papağanlar ise çok ender bulunur. Beyinlerinin içi rengârenktir, ağızlarından tek kelime çıkmaz ama zihinleri hep açıktır. Sen de öylesin. Sürekli beyninin içinde konuşup duruyorsun."

"Sürekli beyninin içinde konuşup duruyorsun," diye tekrarladım dalgın bir halde.

Bu cümleyi daha önce de duymuştum. Yıllar önce...

Kahvesi hazırdı.

"Bu kahve bizden. Dilerseniz bir çörek de alabilirsiniz."

"Tabii ki alırım," dedi gülerek ve neşeyle elini tezgâhın üzerindeki susamlı çörek sepetinin içine attı. Kendine bir çörek seçti. Kahvesini alarak döndü ve masasına doğru yürümeye başladı.

"Bu arada..."

Ses benden çıkmıştı, emindim buna. Kelimeler akıl süzgecimden geçmeden, hemencecik dökülüvermişti ağzımdan.

Kız arkasını döndü.

"Evet?"

Artık bir şey söylemem gerekiyordu.

"Nerelisin sen?"

"Türküm."

Başımı salladım.

"Adım da Bahar," diye ekledi.

"Memnun oldum, ben de..."

"Choi Han Byul. O hasta çocuklarla konuşmana kulak misafiri oldum."

"Hasta mı?"

"Hasta değiller miydi? Maskeleri vardı yüzlerinde?"

Sorusunun saflığı ve soruyu sorarken takındığı şaşkın ifade beni gülümsetmişti.

Bu kızda bir şeyler var. Ne olduğunu sözcüklerle açıklayamıyorum. Gülüşü? Bakışı? Tavırları? O şey her ne ise fazlasıyla kafamı karıştırdığı kesin. Bu kızda beni kendine çeken şey ne?

"Onlar ünlü; Güney Kore'nin en ünlü iki müzik grubunun üyeleri. O maskeleri de tanınmamak ve ayrıca havalı görünmek için takıyorlar, hasta olduklarından değil. Daha önce hiç görmedin mi? Gangnam* civarlarında birçok kişi böyle dolaşır."

"Evet, arada görüyorum ama ben onları hep hasta zannediyordum. Toplu bahar gribine yakalanmışlar herhalde diye düşünüyordum. Hani bir okulda biri hasta olur ve sonrasında tüm okula bulaştırır ya, onun gibi bir şey."

"Aralarında mutlaka hasta olanlar vardır ama çoğu bu maskeleri aksesuar olarak kullanıyor."

Bahar hayal kırklığına uğramış gibi görünüyordu.

* Seul'ün varlıklı kesiminin bulunduğu mahalle.

"Bana cidden o insanlar için üzüldüğünü söylemeyeceksin, değil mi?"

"Üzülüyordum tabii, hasta sanıyordum ben onları," diye veryansın etti Bahar. Daha fazla dayanamadım ve gülmeye başladım.

"Kahven yine soğudu," dedim. Elinde kahvesiyle kafenin ortasında dikiliyordu.

"Tam soğumamıştır. Ama yavaş yavaş içecek zamanım yok. Bu sefer gerçekten gitmeliyim," dedi ve kahveyi bir dikişte içti. Ardından da çöreği ağzına atıp tek lokmada yuttu. Masasına gidip kitabını ve çantasını aldı.

"Yarın görüşürüz," diye bağırarak el salladı dükkândan çıkarken ve içeride uyuklayan akşamdan kalmaların oturdukları yerde sıçramalarına neden oldu.

AKORDU BOZUK PİYANO

"Haydi, inat etme de akşamları kafede çalışmaya devam et. Sen vardiyanı değiştirdin değiştireli müşterilerimin yarısı gitti. Arada bazıları çıkıp 'Şu yakışıklı garson nerede? Ne zamandır göremiyoruz,' diye soruyorlar. Gel hadi, bir aydır ettiğim zararın haddi hesabı yok."

Bayan Seul Gi neredeyse yirmi dakikadır durmaksızın konuşuyordu. Her zamanki gibi altıyı on geçe gelmiş ve çörekleri getirmişti. Ama her zamanki gibi evine dönmemiş ve beni lafa tutmaya başlamıştı.

Göz ucuyla Bahar'a baktım. Biraz önce gelmiş, her zamanki yerine oturmuştu. Önüne eğilmiş kitabını okuyordu. Yeniden Bayan Seul Gi'ye doğru döndüm.

"Seul Gi Hanım, Jin Ho ve Hye Rin akşamları gayet iyi idare ediyor. Hem sabahları çörek yapıp sonra dükkânda durmak sizin için oldukça zor oluyordu. Şimdi dinlenme fırsatınız da oluyor."

"Sen ne kibar bir çocuksun öyle? Çörekleri dükkâna getirdikten sonra vurup kafayı uyuyorsun demeyi bile

nasıl ince ve güzel bir hale getiriyorsun, hayret! Tamam, yine kafeyi sen aç ama arada lazım olduğunda akşamları da gel, olur mu?" dedi Bayan Seul Gi eliyle omzuma dokunarak.

Koyu kahverengi gözleri içtenlikle parlayan, her daim etrafına yüzünde hafif bir tebessümle bakan bir kadındı Bayan Seul Gi. Bir altmış boylarındaydı. Çörekleri getirmek için sabah erkenden evinden çıktığında bile her daim son derece şık görünürdü. Ellili yaşlarındaydı. Yaşına göre çok daha genç ve enerjikti.

Çöreklere pek düşkün olduğundan biraz kilosu vardı yalnızca. Kafe aslında bundan on beş yıl önce kansere yenik düşen pek sevdiği kocasından yadigârdı. Eşini kaybettikten sonra Bayan Seul Gi asıl işi olan terziliği bırakmış –yıllarca Gangnam'da dünyaca ünlü bir marka için çalışmıştı– ve bu kafeyi işletmeye koyulmuştu. Sabahları kimse olmamasına karşın dükkânın eşinin açtığı saatte açılmasına, akşamları da yine eski saatinde kapanmasına azami önem gösteriyordu. Ben de Bayan Seul Gi'nin bu hassasiyetini anlıyor, bu sebepten kafeyi ne beş dakika geç ne de beş dakika erken, saat tam altıda açıyordum.

Bayan Seul Gi tezgâhın üzerine bıraktığı çantasını alıp omzuna astı. Bana veda etti. Kafeden çıkarken gözü Bahar'a takıldı. Pembe-mor renk saçlı, üzerinde açık mavi tülden bir elbise olan Bahar'ı baştan aşağı, uzunca süzdü. Benimle konuşmaya daldığından Bahar'ın geldiğini görmemişti.

"Saçlarınız ne güzel," dedi gülerek.

Bahar kitaptan kafasını kaldırdı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Böyle bir iltifatı beklemiyor gibiydi.

"Çok teşekkür ederim."

"İyi günler."

"İyi günler."

Bayan Seul Gi gittikten sonra siparişini almak için Bahar'ın yanına gittim. Tae Soo'nun kafeye gelişinin üzerinden üç gün geçmişti. Biz de gündelik selamlaşmamız ve Bahar'ın sipariş vermesi dışında bir şeyden bahsetmemiştik.

"Patronundu değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Seni pek seviyor, belli."

"Yıllardır yanında çalışıyorum. Kendi çocuğu hiç olmamış. Ondan olabilir."

"Anladım."

Bahar düşünceli görünüyordu. Söylemek istediği bir şey var da ağzının içinde geveliyor gibiydi. Bu bilinmezlik canımı sıkmıştı. Bir an önce tezgâhın ardına geçebilmek için siparişini sordum.

"Bir fincan şekersiz kahve ve peynirli çörek alabilir miyim?"

Kahve makinesine dönmüş, çekirdeklerin ağır ağır dişliler tarafından öğütülmesini izlerken Bahar arkamdan seslendi. Dönüp baktım. Tezgâhın önünde durmuş, üç gün önceki gibi dirseklerini tezgâhın üzerine dayayıp ayaklarını havaya kaldırmıştı. Az önce bir türlü ağzından çıkmayan şeyi söyleyecekti büyük ihtimalle.

"Baksana, geçen gün şu maskeli çocuklarla konuşurken aralarından biri senin çok iyi piyano çaldığını söylemişti, değil mi?"

"..."

"Yalan mı söyledi?"

"Hayır ama artık çalmıyorum."

Bahar kendini birden geriye attı. Arkadaki masanın üzerine yuvarlanmaktan son anda kurtulmuştu.

"Peki, yalnızca akort etsen, o olmaz mı?"

"Anladığımı sanmıyorum."

İngilizce konuşmaları anlamak benim için zaten güçtü. Bir de sabahın yedisine doğru bu kadar yabancı kelimeye maruz kalmak kafamı iyiden iyiye bulandırmıştı. Ayrıca konuşmanın pek de istemediğim yerlere doğru gittiğini hissetmiş, daha fazla rahatsız olmadan lafı sonlandırmaya çalışmıştım.

Sözlerimin üzerine Bahar boğazını temizlemiş ve hiç de fena olmayan bir akıcılıkla Korece konuşmaya başlamıştı.

"Benim dairemde eski püskü bir piyano var. Ben piyano çalmaktan anlamam ama onun öyle boynu bükük, tozlar içinde durması içimi acıtıyor. Nasıl bir sesi olduğunu da merak ediyorum açıkçası. Onu akort etsen?"

"Ben artık piyanoyla ilgilenmiyorum. Ama dilerseniz size bu işi yapabilecek bir dükkânın adresini verebilirim. Hemen yakındadır..."

"Ben nasıl çaldığını merak etmiştim aslında..."

Sabrım taşmaya başlamıştı. Israrı nafileydi.

"Daha önce de belirttiğim gibi, artık piyano çalmıyorum. Bu nedenle dairenize gelmek ve piyanonuzu tamir etmek gibi bir düşüncem yok."

Bahar'ın yüzü düşmüştü. Yüzündeki değişim o kadar aniydi ki, en yüksek çözünürlüklü fotoğraf makinası bile bu değişimi zar zor kaydedebilirdi.

"B-benim kötü bir niyetim yoktu. Y-yalnızca burada pek arkadaşım yok ve..."

Geri geri yürümeye başlamış, sandalyelerden birine denk gelmişti. Dengesini bir anlığına kaybetmiş, sonra yeniden toparlanmıştı. Başını önüne eğerek masasına doğru yollandı. Kitabını çantasına tıktı ve ışık hızıyla kafeden dışarı çıktı.

Bahar gittikten sonra onu bu kadar afallatanın ne olduğunu düşündüm ama bulamadım. Ben de boş verip masalardan birine oturdum ve Bahar için hazırladığım ama o gidince boşa çıkan kahveyi içmeye başladım.

KİTAP, MÜZİK, KAHVE

O günden sonra renkli kızı birkaç gün daha görmedim. Ne yalan söyleyeyim, onun her sabah gelip bir köşede oturmasına alışmışım. Gelir, bir tablo gibi dururdu öylece. Onun oturduğu yerde zaman dururdu.

İşlerine yetişmeye çalışanlar gelir, aceleyle kahvelerini ve çöreklerini alır giderken onun bulunduğu köşede her şey sakin ve durağan olurdu. Gerçi bakıldığında insanda sakin ve güzel duygular uyandıran bir tablodan çok, izlenimci Rus ressam Kandinsky'nin renkleri birbirine girmiş, ne olduğu anlaşılmayan karman çorman soyut resimlerine benziyordu ama yine de bir şekilde alışmıştım onun varlığına. Ayrıca gelip giden müşterilerin stresinden onun rengârenk saçlarına ve elbiselerine bakarak kurtulduğumu da kafeye uğramadığı günlerde anlamıştım.

Köşedeki masanın boş durmasının beşinci gününde bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Kafeyi açmamın üzerinden bir saat geçmesine karşın kim-

secikler gelmemişti. Ben de kafenin sağ köşesinde duran kütüphaneye yöneldim ve kafenin duvarını boydan boya kaplayan kitaplara göz gezdirdim.

Yedi yıldır bu kafede çalışıyordum ve kütüphanedeki kitapların neredeyse tamamını okumuştum.

Önceleri kitap okuma alışkanlığım olmamasına karşın, kafede boş kaldığım anlarda yapacak bir şey bulamadığımdan kütüphanedeki kitaplardan birini elime alıp okumaya başlamıştım. Birinci kitabı bir solukta bitirdikten sonra ikincisini almış, onu elimden bırakır bırakmaz da üçüncüsüne sarılmıştım. Sonrasında ise bu okuma işi bende bir tutkuya dönüşmüştü. Kitaplar Bayan Seul Gi'nin kocasına aitti. Bazıları en ünlü eserlerin ilk basımı olan bu kitapları özenle alıyor, her bir sayfasını yeni doğmuş bir bebeği tutarcasına korkarak açıyordum.

Arada müşteriler içinden de kitaplara ilgi duyan oluyordu. Birçoğu ne tür kitaplar olduğuna şöyle bir göz attıktan sonra yeniden önlerine dönüyorlardı. Nadiren kitapların kime ait olduğunu soran çıkıyordu. "Patronuma ait," diye cevaplıyordum ben de.

Elime Haruki Murakami'nin *Haşlanmış Harikalar Diyarı* ve *Dünyanın Sonu* kitabı geçti. Yedi yıl önce, bu koca kütüphanede alıp seçtiğim ilk kitaptı. Beyni belirli bir kodla bölünen bir adamın iki ayrı evrende aynı anda yaşamasını anlatıyordu. Her şey beyninin içinde olup bitiyordu ama iki evren de gerçekti. Kimse de aksini iddia edemezdi. Adam bizim kendi, pek de parlak olmayan ama yine de idare eder dünyamıza dönmek istiyor ama sürekli olarak kafasındaki ikinci evrene geçiş yapıp duruyordu. İşin kötüsü bu geçişler kendi kontrolü dışında oluyordu ve

bizim dünyamızdan tamamen kopup artık sürekli kendi zihnindeki evrende yaşamaya başlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Üzerinden bu denli zaman geçmiş olmasına karşın kitabı çok iyi hatırlıyordum. Kendime şaşırdım. Kitabı elime alıp tezgâhın en yakınındaki masanın üzerine koydum. Gidip kendime Kolombiya Excelso çekirdeklerinden güzel bir kahve yaptım. Ryo Fukui'nin *Mellow Dream* isimli plağını pikaba taktım. Kafede, kütüphanenin yanındaki ufak dolaba dizili otuza yakın plak da Bayan Seul Gi'nin rahmetli eşine aitti ve aynı kitaplarda olduğu gibi yedi yıl boyunca müzikte de zevkimi belirleyen o olmuştu.

Ryo Fukui'nin sakin, insanın içine işleyen ezgileri kafeyi doldururken ben de kahvemle masaya dönüp kitabı ikinci kez okumaya koyuldum.

ÇÖREKLERİNİ AKŞAMDAN ALAN KIZ

Montumun cebinden telefonumu çıkartıp saate baktım; beş olmuştu.

Geç kaldım.

Adımlarımı hızlandırdım. Moda Caddesi'ni boydan boya arşınlamam gerekiyordu. Caddenin kaldırımları alçak, geniş ve düzdü. Üzerinde tek bir çöp bile yoktu. İki yanda uzanan, dünyaca ünlü mağazaların üzerindeki boyları birkaç metreyi bulan hareketli reklamlar yolu bu caddeye düşen bir epilepsi hastasına kriz geçirtecek kadar rengârenk ve ışıl ışıldı.

Normal bir kıyafetle gezecek olsanız herkesin size sanki az önce gözlerinin önünde bir uzay mekiğinden inmişsiniz gibi baktığı alışveriş merkezleri ve yalnızca Güney Kore değil, Asya'nın tüm zenginlerinin gelip aynı fabrikadan çıkmışçasına bir görünüm almak için binlerce dolar yatırdıkları estetik merkezleriyle Moda Caddesi Uzak Doğu jet sosyetesinin tam kalbinde yer alıyordu.

Öğlene doğru Bayan Seul Gi aramış ve Hye Rin'in

ertesi gün sınavı olduğu için ders çalışması gerektiğini, yerine bakıp bakamayacağımı sormuştu. İşim öğlen bittiğinden, sonra yapacak bir şeyim de olmadığından Bayan Seul Gi'nin isteğini kabul etmiştim ben de.

Ben adımlarımı hızlandırdıkça evden çıktığımda henüz ufak ufak çiseleyen yağmur da şiddetini artırıyordu. Montumun kapüşonunun ipini biraz daha çektim, üşüyordum.

Kafenin kapısını ittirdiğim anda yüzüme vuran sıcaklık ve kahve kokusu beni kendime getirmişti. İçerisi yarı yarıya doluydu. Kapüşonumun ipini gevşettim ve yağmurdan hiçbir şey görmez olan gözlerimi ovalayarak tezgâha doğru yürümeye başladım.

"Ay!"

Gözlerimi ovuşturduğum sırada biri bana çarpmıştı. Kafamı kaldırdım.

"Sen!"

Renkli kız tam karşımda dikilmiş, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Saçlarının rengi yine değişmiş, bu sefer de turuncu olmuştu. Elindeki kâğıt poşet ağzına kadar peynirli çörekle doluydu. Yutkundu, panik içinde sağına soluna bakındı, hiçbir şey söylemeden başını eğdi ve hızlı adımlarla kafeden çıkıp gitti. Arkasından bir süre bakakaldım. Kafenin sıcaklığı beynimi de uyuşturmuştu. Alnımdan yavaşça akarak sol gözüme giren bir yağmur damlası beni kendime getirmişti. Silkindim ve renkli kızın peşinden kafeden çıktım.

Kafe çıkmaz sokak üzerinde olduğundan gidebileceği tek yön vardı. Baharın gelişiyle birlikte günler de uzadığından hava henüz kararmamıştı. Sokağın ucundaki siluetini hayal meyal seçebiliyordum. Peşinden koştum.

Yetişmiştim. Kızı kolundan çekerek kendimden tarafa çevirdim.

"Buhar, neler oluyor?"

Bahar kaşlarını çatmıştı. Lacivert renkli, üzerinde fosforlu sarı yıldız desenleri olan bir elbise giymişti.

"Yok bir şey."

"Hem benim adım Buhar değil, Bahar."

"Özür dilerim."

"Sen çöreklerini akşam mı almaya başladın?"

"Evet."

"Sabah ne yiyorsun peki?"

Bahar elindeki çörek dolu paketi gösterdi.

"Bunları işte."

"Neden?"

"Neden olacak? Senin yüzünden. Beni sapık sandın."

"Sapık mı?"

"Evet."

Dayanamayıp gülmeye başladım. İkimiz de yağmurdan sırılsıklam olmuştuk.

"Yanlış anlamışsın o halde. Öyle bir şey sanmadım ben."

"Dinle bak, o gün sert çıktığım için özür dilerim. Seninle alakalı değildi kesinlikle."

Bahar hâlâ kaşlarını çatmış, somurtuyordu. Yanaklarını şişirmişti.

"Piyanonu akort etmeye geleceğim, tamam."

"Ne zaman?"

"Yarın öğleden sonra saat dörtte?"

Kafasını evet anlamında aşağı yukarı salladı.

"Adresi ver o zaman."

SEUL'ÜN ORTASINDA, ORTA ÇAĞ'DAN KALMA BİR DAİRE

Saat tam dörtte Bahar'ın söylediği yere geldim. Seul'ün bitmek bilmez, arada üst geçitlerle kesilen caddelerinden biriydi burası. Caddede sağlı sollu giysi dükkânları, güzellik merkezleri ve kuaförler diziliydi. Dairesinin bulunduğu apartmanı bulmak hiç de zor olmamıştı benim için. Altında lüks bir Fransız restoranı bulunan eski bir binaydı burası. İki büyük caddenin kesişiminde, tam köşedeydi.

"Restoranın önüne geldiğinde beni ara. Zilim çalışmıyor," demişti Bahar sözleştiğimiz sırada. Ben de öyle yaptım. Numarasını "Renkli Kız" olarak kaydetmiştim. Rehberden R harfini buldum ve numarayı çevirdim.

"Hey!"

Ses telefondan gelmiyordu. Kafamı yukarı kaldırdım. Bahar binanın en üst katından sarkmış, bana el sallıyordu.

"Dikkat et, düşeceksin!"

"Tut!"

Ben daha neler olduğunu anlayamadan elinde tuttuğu bir şeyi camdan aşağı bırakmıştı. Ani bir refleksle kenara çekildim. Halkasında yedi tane –inanamadığımdan tek tek saymıştım– maskot bulunan bir anahtarlık atmıştı bana. Eğer son anda kenara çekilmesem şimdi son derece sevimli gözüken pembe Power Rangers maskotunun metal kaskı veya Thor'un demirden yapılma minyatür baltası kafamı delip geçecekti.

"Ay! Özür dilerim! İyi misin?"

Yavaşça başımı sallayıp elimle iyi olduğum işaretini verdim. Anahtarlık maskotla dolu olmasına karşın üzerinde yalnızca iki anahtar vardı... Biri dış kapı, diğeri de dairenin kapısı için olmalıydı.

Kapıyı açıp apartmandan içeri girdim. Apartman muhtemelen Seul'ün hızlıca gelişmeye başladığı 1950'li yıllara aitti. Birden ve çok hızlı gelişen Güney Kore ekonomisi sebebiyle artan göçle birlikte o dönemde dikilen apartmanların sayısı da tavan yapmıştı. Şimdi ise şehrin büyümesiyle birlikte bu apartmanlar şehir merkezinde kalmış, etrafları onlarca katlı modern binalar ve alışveriş merkezleriyle çevrelenmişti.

Bahar'ın oturduğu bina şu ana kadar Seul'de gördüğüm en köhne ve bakımsız yapı olabilirdi. Dış cephesi yenilenmişti ancak içi içler acısıydı. Duvarları nemden kabarmış, bazı dairelerin kapıları menteşelerinden sökülmüştü. Binada kimse yaşamıyor gibi görünüyordu. Katların lambaları çalışmıyordu. Tüm bu yokluk içerisinde binada asansör aramak ise saçma bir beklenti olurdu.

"Hay senin!!!!"

Cep telefonumun ışığını açmış, Bahar'ın dairesinin

bulunduğu kata doğru tırmanmaya başlamıştım. Dördüncü katın merdivenlerini tırmanırken de sağ ayağımı basamaklardan birinin üzerine doğru atar atmaz sert bir şeye bastım. Sert şey ayağımın ağırlığıyla ezilmiş, bir kısmı sağa sola dağılmıştı. Cep telefonumun ışığının yettiği kadar ayakkabımın tabanını basamaklara vurarak temizlemeye çalıştım. Bir yandan da kendi kendime sövüyordum. Tam bu sırada apartman boşluğunda Bahar'ın sesi yankılandı:

"Han Byul! Dikkat et, basamaklarda dışkı olabilir. Sokak hayvanları giriyor bazen buraya."

"Tamam ederim!" diye cevap verdim. Ayakkabımın tabanını temizlemekten vazgeçmiş – zaten hiçbir şey göremiyordum– ve yeniden basamakları tırmanmaya başlamıştım.

"Sen her gün beş kat merdiven mi çıkıyorsun?" diye sordum kapısının önünde bekleyen Bahar'ı görünce.

"Evet. Bana hareket oluyor, hızlı hızlı çıkıyorum."

"Her gün korku tünelinden geçip eve gelmek gibi bir şey, tabii hareket olur; adrenalin," diye geveledim. Soluk soluğa kaldığım için ne dediğimi anlamamıştı Bahar.

"Ne, ne dedin?"

"Boş ver. Hadi şu piyanoyu göster de akort edeyim," dedim elimdeki, içinde piyano akort seti bulunan çantayı göstererek.

Ayakkabılarımı eşikte çıkartıp elime aldım ve Bahar'ın gösterdiği, üzeri gazete kaplı ahşap döşemenin üzerine koydum. Kafamı kaldırıp şöyle bir içeri baktım.

Dairenin içi karanlık, soğuk ve kurumuş kedi dışkısı gibi sürprizlerle dolu apartman boşluğundan bile daha beter görünüyordu. Yerler tamamen gazete ve şeffaf nay-

lonla kaplanmıştı. Bir zamanlar –muhtemelen kırk yıl kadar önce– bembeyaz olan duvarlar şimdi kabarmış ve küften yer yer kararmıştı. Evde eşya namına hemen hiçbir şey yoktu. Olanlar da Yun Posun* döneminden kalmış gibi duruyordu. Dahası bahar aylarının başlamış olmasına karşın ev pek güneş almadığından içerisi buz gibiydi.

"İçeri gel."

Bahar'ın sözleri beni kendime getirdi. Kapının eşiğinde durmuş, ne kadar olduğunu kestiremediğim bir süredir ağzım açık bir şekilde eve bakıyordum.

Bir insan burada yaşayamaz.

Bahar koridorun sonundaki genişçe bölgede bulunan masanın etrafındaki üç sandalyeden birini çekmiş, başıyla oturmamı işaret ediyordu. Kafamı salladım ve etrafıma bakınmaya çekinerek –beni şok edecek, daha ilginç bir şey bulmaktan korkuyordum– Bahar'ın gösterdiği sandalyeye oturdum.

"Seni de buraya kadar yordum. Ben her gün inip çıktığım için bana son derece normal geliyor. Salondaki yayları batan eski püskü bir koltuk dışında oturmak için bir şeyim yok, o nedenle lütfen burada dinlenmeye çalış."

"Yok, önemli değil. Benim de spor yapmaya ihtiyacım vardı."

"Sana bir çay yapayım o halde. Papatya çayım var."

Normalde çaydan pek hoşlanmam ama papatya çayının yeri ayrıdır bende. Ne zamandır papatya çayı içmediğim geldi aklıma. Kafede her gün kahve içmekten de sıkılmıştım. Değişiklik iyi olurdu.

* Yun Posun, Güney Kore Cumhuriyeti'nin ikinci başkanı. 1960 yılında başladığı başkanlık görevinden 16 Mayıs 1961 askeri darbesi ile indirilmiş, yerine General Park Chung-Hee geçmiştir.

"Tamam, olur."

Bahar papatya çayı yapmak için mutfağa girdi. Ben de kafamı kaldırıp biraz daha etrafıma bakındım. Duvarlarda ilginç, rengârenk tablolar vardı ama içerisi karanlık olduğundan hiçbirini net olarak göremiyordum. Ayağa kalkıp ışık düğmesine bastım. Çalışmadı.

"Elektriklerin kesilmiş sanırım."

Bahar içeriden bağırdı:

"Hayır, kesik değil. Altyapı eski olduğundan bu binanın elektriği yok. Kimse de yenilememiş. Fransız restoranı kendi elektriğini çekmiş bir tek işte. Gaz ocağında ısıtıyorum suyu. Çay hazır sayılır."

21. yüzyılda elektriksiz bir evde yaşayan birinin olabileceğine inanamıyordum. Hem de Seul'ün gece gündüz hareketli, en işlek caddelerinden birinde böyle bir dairenin oluşu beni iyiden iyiye şaşırtmıştı. Şaşkınlığımı üzerimden atamadan sandalyeye yeniden oturdum.

"Ay!"

İçeriden bir çığlık, ardından cam kırılma sesi geldi. Koşarak mutfağa gittim. Bahar yere eğilmiş, elini tutuyordu. Taşıdığı fincanlardan birini düşürmüştü.

"İlkyardım çantan var mı?"

"Yok, peçete koyarım üzerine, geçer şimdi."

"Hayır, kesinlikle olmaz. Elini sarmamız gerek. Halini görmüyor musun?"

Sağ eli boydan boya kesilmişti. Kan damlaları üzerine naylon serili taş mutfak zemine damlıyor, naylonun kırışıklıklarından kendilerine yol bulup sağa sola süzülüyorlardı.

"Şeyde... Yatak odamda... Komodinin üzerinde..."

Başımı salladım ve koridorun solundaki iki kapıdan

birini açtım; tuvaletti. İkici denememde odasını bulmuştum. İçerisi buz gibiydi. Neredeyse hiç ışık almıyordu. Beni asıl şaşırtan ise tek kişilik yatağının yanındaki küçük komodinin üzerinde duran, bir dağ halini almış sargı bezleriydi. Basit ev kazaları için kullanılan antibiyotikli merhem de dağın hemen yanında duruyordu.

Merhemi ve birkaç paket sargı bezini aldıktan sonra mutfağa döndüm. Bahar yerinden kıpırdamamıştı.

"Öyle taşa oturma, gel."

Kolundan tutup kaldırdım, odasına götürdüm. Yatağına oturttum ve dizlerimin üzerinde eğilerek yarasını sardım.

"Çok dikkatsizim. Papatya çayından ettim seni."

"Hiç önemli değil. Sen kendine dikkat et ama, olur mu? Bu evde kendini daha beter yaralamaman bir mucize."

"Haklısın sanırım. Sabahları bazen içerisi çok karanlık olduğu için yanlışlıkla farklı renk çoraplar giyip çıkıyorum. Hoşuma gidiyor ama benim bu durum. Her sabah *Bu sefer ne giyeceğim yanlışlıkla acaba?* diyerek uyanıyorum."

Üzgün görünüyordu. Son günlerde hiç bilmediğim yönleriyle tanışmıştım Bahar'ın. Dışarıdan çılgın, hiçbir şeyi umursamayan bir kız gibi görünüyordu ama fazlasıyla kırılgan ve duyarlıydı. Genellikle böyle kızlardan kaçarım. Ne istedikleri, ne zaman neye üzüldükleri belli olmaz çünkü. Kafa karıştırırlar. Ama Bahar'n yaşadığı ev, çay bardağının kırılmasına bu denli üzülmesi, beni etkilemişti bir şekilde. Biraz duraksayıp düşününce binanın kapısından içeri adım attığım andan beri karşılaştığım her şey gözümde yeniden canlandı. Sakin halimi daha fazla koruyamadım.

"Ya baksana, bir insan böyle bir evde nasıl yaşayabilir?"

"Yaşıyorum ya ben. Ben insan değil miyim?"

"Bilemiyorum. Uzaylı olma ihtimalin var."

"Keşke olsam ama değilim," dedi sarılı elini bana göstererek.

"Ben de diğer insanlar gibi yaralanıyor, hastalanıyorum."

"Yine de hâlâ farklı bir gezegenden gelmiş olduğuna dair şüphelerim var," dedim gülerek. Ayağa kalkmış, Bahar'ı da sağlam elinden tutup ayağa kaldırmıştım.

"Piyano şu odada," dedi odasının tam karşısındaki kapıyı göstererek.

"Ben mutfaktaki kırıkları temizleyeyim, sen de piyanoya bir göz at, olur mu?"

"Tamam," dedim ve holün öteki tarafına geçerek Bahar'ın gösterdiği odaya girdim.

Evin tek ışık alan odası burasıydı. Eski sakinleri oturma odası olarak kullanmış olmalıydı. Direkt olarak caddeye bakıyordu. Bu tarafta her biri yerlere kadar uzanan güneşliklerle örtülmüş oldukça ihtişamlı üç pencere vardı. Pencerelerin ardındaki demire mavi, pembe, mor renkli sardunyalar asılıydı. Güneşliklerin üzeriyse Bahar'ın rastgele değen fırça darbeleriyle rengârenk boyanmıştı.

Oda bir resim atölyesini andırıyordu. Yerler, dairenin diğer kısımları gibi naylon ve gazetelerle kaplıydı. Üç camın önünde de birer şövale, şövalelerin üzerinde de farklı boyutlarda tuvaller duruyordu. Tablolardan biri sürrealist, diğeri ise kübist tarzda boyanmıştı. İkisi de tamamlanmıştı. Ortadaki ise bir manzara resmiydi ve yarım bırakılmıştı. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre bo-

yunca her biri çok farklı tekniklerle boyanmış bu üç tabloyu hayranlıkla inceledim.

"Tablolara mı bakıyorsun?"

Bahar mutfaktaki işini bitirmiş olmalıydı. Odaya geldiğini bile duymamıştım.

"Evet."

Bir an duraksadım. Aklıma bir şey takılmıştı.

"Şu ortadaki tablo..."

"Ne olmuş ona?"

"Diğer iki tablonun da boyaları yeni kuruyor. Ama ortadakinin boyaları tamamen kurumuş. Bu, bu resme diğerlerinden daha önce başladığını gösterir. Yine de tek yarım bıraktığın o olmuş."

Bahar derin bir iç çekti. Sorumdan rahatsız olup olmadığını anlayamamıştım. Gözü ortadaki tabloya dalmıştı.

"Burası eskiden, çok eskiden terk ettiğim bir yer. O nedenle tüm detayları tam olarak hatırlamıyorum. Bazen rüyamda görüyorum ve kalkar kalkmaz hatırladığım kadarıyla birkaç detay daha ekliyorum."

"Oraya gitme şansın yok mu peki bir gün?"

"Belki, bir gün. Her şey bittiğinde. Aynı zamanda her şey yeniden başladığında. Nasıl ve nereden baktığına göre değişir bu durum."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Neden sonra odaya geliş sebebim aklıma geldi.

Piyano.

Etrafıma bakındım. Piyano salonun sağ köşesindeydi. Üzeri –salondaki diğer tüm eşyalarda olduğu gibi– naylonla kaplıydı. Piyanoya doğru ilerleyip üzerindeki naylonu kaldırdım.

"Mahogany, Steinway modeli. 1920'lerden kalma olmalı," dedim kendi kendime.

"Çok iyi bir alet olmadığına eminim. Öyle olsa, eski sahipleri onu burada bırakıp gitmezlerdi."

"Çok eski, çok da kaliteli bir piyano bu. Ama bak," dedim piyanonun sağ köşesini göstererek.

"Kırılmış. Ciddi bir tamir gerektiriyor. Eski sahipleri o nedenle onu taşıma zahmetine katlanmamış olmalı."

"Onu böyle çürümeye mi terk etmişler? Hem de yaralı halde?"

Kafamı kaldırdım. Bahar ağladı ağlayacaktı.

"Üzülme lütfen, onun canı yok."

"Haklısın sanırım. Gereksiz anlamlar yüklüyorum bazı şeylere."

"Bir bakayım neler yapılabilir."

Piyanoyu detaylıca inceledim. Ciddi bir tamir gerektiriyordu. Tamir edilse bile hâlâ düzgün ses çıkartıp çıkartmayacağı şüpheliydi.

"Ben başka zaman, tamir işlerinden iyi anlayan bir arkadaşımla geleyi..."

"Hapşu!"

Lafım Bahar'ın salonu inleten hapşırığıyla kesilmişti.

"Senin evinde sıcak su da yoktur şimdi."

"İyiyim ben. Bahar geldi işte, havalar ısınıyor," dedi elini başına koyarak.

"Başın da ağrıyor senin. Gözlerin de kanlanmış."

Mendil bulmak için elimi cebime attığımda geçen hafta parkta koşarken bacağımı sakatlayınca aldığım kas gevşetici geldi aklıma. Ne olur ne olmaz diye bir sürü ilacı cüzdanıma koymuştum.

"Dur, hemen geliyorum."

Mutfağa koşup bir bardak su getirdim. Ağrı kesiciyle birlikte Bahar'a verdim.

"Ağrı kesici bu. Şimdi baş ağrını dindirir. Sonra doktora gider, soğuk algınlığıyla ilgili sana ilaç vermesini istersin."

"Sağol Han Byul," dedi Bahar ve hapı ağzına götürdü. Ardından da suyunu içti.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki. Ama siz Güney Koreliler bastığınız yaşı söylediğinizden yirmi üç."

"Ben yirmi dört yaşındayım. O halde bana oppa* demen gerekiyor. Öyle 'Sağol Han Byul' diyemezsin bana. Bizde bir yaş fark bile çok önemlidir."

Bahar güldü.

"Tamam, o halde; sağol o-o-p-op-opp..."

Bahar'a bir şey olmuştu. Önce kekelemeye, sonra da boş boş bakmaya başlamıştı. Ben daha neler olduğunu anlayamadan pat diye yere düştü.

"Bahar!"

Bahar beni duyacak halde değildi. Kolları ve bacakları kasılıyor, ağzından köpükler çıkıyordu.

"Bahar! Kendine gel Bahar!"

* *Kr.* abi. Bir kadının, kendinden yaşça büyük bir erkeğe hitap şeklidir.

HASTANEDEKİ YABANCI KIZ

Bahar'ı kucağımda nasıl o karanlık merdivenlerden indirdim hatırlamıyorum. Caddeye inince bağırarak taksi aradığım andan öncesi silik silik. Sonrası ise Chilyo Hastanesi acil polikliniği, sedyeyle yoğun bakıma götürülürken hâlâ ağzından köpükler çıkan ve tüm kasları durmadan kasılan Bahar ve soğuk, beyaz bir sandalye üzerinde bekleyiş...

Yoğun bakım kapısından kim çıksa ayağa kalkıyor, Bahar isimli hastanın durumunu soruyordum. Hemşireler ve doktorlar önce kimden bahsettiğimi anlamıyor, sonrasında ise:

"Ha, o yabancı kadından bahsediyorsunuz sanırım. Hâlâ yoğun bakımda kendisi. Durumu hakkında bir bilgimiz yok," diyorlardı.

İki saatlik bekleyişten –üç de olabilirdi, zaman benim için o piyanolu odada durduğundan hesabımı düzgün yapamıyordum– sonra üstü başı dağılmış, kırk yaşlarında bir doktor kapıdan çıkar çıkmaz, "Yabancı

kadının yakını burada mı?" diye seslendi.

"Ben, benim yakını."

"Of! Ne çile çektik!" diye söylendi doktor yeşil ameliyat bonesini çıkartırken. Terden sırılsıklam olan kır saçlarını eliyle geriye atarak:

"Bu kadına kim ne ilacı verdi?"

İlaç mı?

"Ha, şey ben, ağrı kesici verdim."

"Hay lanet!"

"Ne? O hale ağrı kesici yüzünden mi geldi?"

"Evet. İlk başta epilepsi krizi zannettik ama hayır. Çok nadir rastlanan bir durum ama bizlerin kullandığı ilaçların bazıları farklı bir ırk kullandığında ön görülemeyen sonuçlar doğurabiliyor. Aynı şeyin tersi de mümkün tabii. Yabancı hanımın yoğun bakıma alınacak hale gelmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz."

Aptallaşmış gibiydim. Bahar'a verdiğim ağrı kesici en güçlülerden biriydi ama böyle bir şeye neden olmuş olması beni afallatmıştı.

"Farklı ıraklar için ölümcül mü?"

"Irk dediysem işte, bağışıklık sistemi farklı olanlar yani. Bu hanımınki bizimkilerden bayağı farklı olmalı. Bir ara kalbi durdu."

"Ne? Kalbi mi? Ne? Ne?"

"Sakin olun, çalıştırdık hemen. Bizi boşuna doktor yapmadılar ya! Durumu iyi şimdi. Midesini yıkadık. Başka bir yan etki olup olmayacağını görmek için biraz beklememiz gerekiyor."

"Kendisini görebilir miyim?"

"Tabii, dinleniyor şimdi."

Koşarak hastaların tutulduğu odaların bulunduğu koridora geçtim. Doktorun söylediği oda bir ranza dışında boştu.

"Hah, yabancı kadını soran yakışıklı bey de geldi işte," dedi dolu olan ranzanın başındaki hemşire.

"Beyefendi canımızdan bezdirdiniz bizi. Şimdi de bu hanım bezdiriyor. *Dakbal'ını** yemiyor."

"Yiyorum efendim, yiyorum."

Bu sözlerden sonra Bahar titreyen elleriyle yemek çubuklarını tabağına daldırdı.

"Tavuk ayağı midesi yıkananlar için çok şifalıdır," dedi hemşire gururla. Bahar'ın yüzü ise tam tersini söylüyordu. Çubukların yakaladığı tavuk ayağına bakıyordu umutsuzca.

"Evet, şimdiden kendime geldim," dedi boğuk bir sesle ve ayağı bir lokmada ağzına attı. İki yanağı da şişmişti. Dudaklarını büzdü.

"Hadi ben siz gençleri yalnız bırakayım," dedi hemşire ve bana göz kırparak odadan dışarı çıktı.

"Hadi tükür," dedim yanındaki yatağın üzerine otururken.

Bahar ona bunu söylememi bekliyormuş gibi deminden beri ağzında beklettiği ne varsa hepsini bir anda tabağa boşalttı.

"Sevmediysen yemek zorunda değilsin."

"Olsun, ayıp."

"Yoksa sen Kore yemeklerini beğenmediğin için mi sürekli bizim çöreklerden yiyorsun?"

"Yok, yok... Öyle değil... Yani... Biraz fazla baharatlı

* Kore'nin ünlü kızarmış tavuk ayağı yemeği.

benim için sizin yemekler. Aslında biz de baharat severiz ama... Sizinkilerin tadı bir değişik... Lütfen yanlış anlama."

"Ne yani? Şimdi sen kimchi* sevmiyor musun?"

Bahar bembeyaz olmuştu. Dudağını ısırıp gözlerini devirdi.

"Tamam anlaşıldı. Ne tür yemekleri seversin peki?"

* Mayalanmış kırmızıbiber, çeşitli sebzeler ve Çin lahanasından yapılan, geleneksel bir Kore yemeği.

SEUL'DE BİR KEBAP LOKANTASI

"Bir buçuk İskender!" diye bağırdı ince yapılı, uzun boylu garson çocuk. Başımda dikiliyordu.

"Bana değil, şu hanıma."

Garson eğilerek selam verdi ve elindeki İskender kebabı Bahar'ın önüne bıraktı.

Bahar'ın hastanede ne yemek istediğini sorduğumda "Kebap!" diye bağırması üzerine Seul'de bildiğim tek kebapçıya, Dongjak-gu'daki Adana Kebap Salonu'na gelmiştik. Bir buçuk porsiyon iskenderi söylemeden önce de iki kâse yeşil mercimek çorbası içmişti Bahar. Ben de kendime bir kâse domates çorbası, ardından da pilav üzerine yaprak döner sipariş etmiştim.

Hava çok güzeldi. Biz de restoranın önündeki masalardan birine oturmuş, Dongjak-gu'nun en işlek caddelerinden biri olan Sang-doro'dan gelip geçen insanları izliyorduk. İşlerinden çıkan insanlar evlerine bir an önce varabilmek için birbirleriyle yarışıyordu.

Takım elbise... Döpiyes... Takım elbise... Döpiyes...

Tüm bu curcunanın içinde Bahar beni de kendi sakinliğine çekmişti. Ben de onun soyut tablosunun içindeydim artık. Tokyo'dan sonra dünyanın en çok mesai yapılan, aynı zamanda yine Tokyo'dan sonra intihar oranlarının en yüksek olduğu Seul'ün göbeğinde oturmuş, etrafımızda koşuşturan kalabalığa aldırmaksızın kebap yiyorduk.

"Yine düşünüyorsun," dedi Bahar ağzını tıka basa yoğurtlu pideyle doldururken.

"Eh, insanım tabii, düşünmem normal."

"Öyle değil. Senin düşüncelerin bulunduğun yer ve zamandan bağımsız. Çok yoğun ve çok kalabalıklar. Sen olmak çok yorucu olmalı."

Ben olmak çok yorucu olmalı.

"Böyle güzel anlarda duraksamak o anı yerle bir eder. Kendini zamanın akışına bırakmayı bilmez misin sen?"

"Ne yani? Benim bir çeşit zaman bükücü olduğumu mu söylüyorsun? İstediği an zamanı durduran, uzatıp kısaltabilenlerden yani?"

"Evet, bir bakıma öyle. Ama bozuksun. Zamanın akışını durdurabiliyor, o an hakkında binlerce düşünce üretebiliyorsun. Ama tam tersini yapmak gibi bir yetin yok. Zamandan hızlı olamıyorsun."

"Kimse olamaz ki?"

"Ya baksana, bu şimdi kebap yerken konuşulacak bir konu mu? Kafamı şişirdin. Bırak da tadını çıkartayım şu anın," diye sitem ettim. Dönerli pilavım gelmişti ve gerçekten de o anın tadını doyasıya çıkartmak istiyordum."

"Senin buraya ilk gelişin mi?"

"Evet. Buranın methini duymuştum ama. Gerçekten

de dedikleri kadar varmış," dedim metal kaşıkla ağzıma pilav doldururken.

"Haydi, tatlı da söyleyelim!"

"Tatlıyla aram yoktur benim pek."

"Ne? Herkesin tatlıyla arası vardır. Hadi künefe söyleyelim."

"İyi, peki. Her neyse, söyle o şeyden bana da."

Künefe güzeldi ama benim gibi tatlı sevmeyen biri için fazla ağırdı. Kebabı tercih ederdim.

"Nasıl hissediyorsun şimdi?"

"Çok daha iyiyim," dedi Bahar. Sandalyesine yayılmış, şişen göbeğini tutuyordu.

"Uzun, upuzun bir aradan sonra ilk defa yemek yemiş gibi hissediyorum."

"Bahar, sana bir şey söyleyeceğim."

"Evet, söyle."

"Ama yanlış anlamayacaksın, tamam mı?"

"Tamam, hadi söylesene."

"Neyse boş ver."

"Aa utandı! Hiç de utanıp sıkılacak bir tipe benzemiyorsun."

"Ne demek utanacak bir tipe benzemiyorum? Nasıl bir tipe benziyorum ben? Utanmaz arlanmaz mıyım? Oppa'nla nasıl konuşuyorsun öyle sen?"

"Hayır, öyle demek istemedim... Aaaa! Söylesene ne söyleyeceksen!"

"O evde barınmak neredeyse imkânsız. Eğer dilersen benim evimde duş alabilir, yemek yapman gerektiğinde de benim fırınımı kullanabilirsin. En azından evin tamir oluncaya kadar."

Bahar sandalyesinde doğrulmuş, inanmayan gözlerle bana bakıyordu. Gözleri kocamandı ve bal rengindeydi. Söylediklerimin doğruluğunu tartıyor gibi bir hali vardı.

"Sen gerçekten çok iyi bir insansın."

İyilik yapmakta olduğum aklımın ucundan bile geçmemişti.

"İyilik yapmak için davet etmedim. Daha yeni hastanelik oldun."

"Hastanelik olma sebebim sensin."

"Bu nedenle de kendimi suçlu hissediyorum evet, lütfen kabul et."

"Tamam o halde. Yarın sabah görüşürüz," dedi ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe gitmem gerek. Adından da birini ziyaret edeceğim. Önceden sözüm vardı ona."

"Anladım. Tamam o halde, görüşürüz."

"Hoşça kal!"

Yediklerimizin parasını ödeyip kalktım. Evim pek uzak sayılmazdı. Üç metro durağı uzaklıktaydı Dongjak-gu'ya. Kalabalıkla bir olup metro istasyonuna doğru sürüklendim.

KÜÇÜK ERKEK KARDEŞ

Metrodan çıktığımda güneş batmak üzereydi. Ellerim cebimde, Seul'ün kızıla çalan güneşinin eşliğinde evime doğru yola koyuldum. Yolda markete uğradım. Bonfile ve kırmızı şarap aldım.

Evim bir çıkmaz sokakta, sokağın sonundaki sekiz katlı apartmanın birinci katındaydı. Hem çalıştığım kafenin hem de yaşadığım yerin çıkmaz sokakta oluşu ilginçti biraz. Bunun bir tesadüf olup olmadığına emin değildim. Evimi de işimi de aşağı yukarı aynı zamanlarda bulmuştum; yedi yıl önce.

Elimde poşetlerle yürürken bir yandan da bu rastlantının gerçekten de bir tesadüf olup olmadığına kafa yordum. Sonra apartman kapısına vardım. Kapının şifresini girmek için sağ elimdeki poşetleri sola geçirip, bir yandan da sol elimdekileri düzgün tutmaya çalışırken ne düşündüğümü de unuttum gitti.

Eve varınca ilk iş aldıklarımı mutfağa götürdüm. Amerikan stili mutfağımın tezgâhı salona bakar. Malzemele-

rimi de bu tezgâhın üzerine dizdim. Salona geçip müzik çalarımı açtım. Müzik, en son durdurduğum yerden çalmaya devam etti; Norah Jones'tan *Don't Know Why.*

Şarabı açıp kendime büyükçe bir kadeh koydum. Bonfile etin sinirlerini temizledim ve porsiyonlara böldüm. Parçaları zeytinyağı ve soda ile ovdum. Soğan, sarımsak ve baharatları bir kâsede toplayıp güzelce ezdim. Karışımın üzerine biraz kırmızı şarap ekledim ve etleri marine etmek için üzerinde kekik ve biberiye parçaları yüzen karışımın içine bıraktım. Bonfile etlerin marine olması için en azından birkaç saat geçmesi gerekiyordu. Bu sürede ikili bir kanepe, kütüphane ve deri koltuktan ibaret salonuma geçtim ve koltuğuma oturdum. Bir yandan şarabımı yudumlayıp diğer yandan geçen gece yarım bıraktığım Su Tong'un *Pirinç* isimli romanını okumaya koyuldum.

Sofrayı hazırladığım sırada zil çaldı.

Bu saatte yalnızca tek bir kişi olabilir.

Ellerimi kurulayıp kapıyı açtım. Açar açmaz da iki kolun boynuma dolanması bir oldu.

"Hyung!"*

"Jin Ho."

"Hyuuuuuuung!"

"Hadi geç içeri", dedim Jin Ho'nun kollarından kurtulmaya çalışarak. Sendeliyor ve buram buram alkol kokuyordu.

"Gel gel."

Burnumu mümkün oldukça Jin Ho'nun soju** kokan ağ-

* *Kr.* abi. Bir erkeğin, kendinden yaşça büyük bir erkeğe seslenme şekli.
** *Kr.* Kore menşeili içki. Genellikle pirincin damıtılmasıyla elde edilir ama patates, buğday, arpa, tatlı patatesten yapılan türleri de mevcuttur. Alkol oranı %16.8 - %53 arasında değişir.

zından uzaklaştırmaya çalışarak kolundan tuttum.

"Hyung, yemeğin mi var? Hyung'un yemekleri Seul'ün bir numarası!"

"Evet, hadi gel. Ne ara içtin sen bu kadar?"

"Kafede iş bittikten sonra birkaç arkadaş yemeğe gittik. Oradan dağılırken de sana uğrayayım dedim hyung."

"Çok uzun zaman olmuştu gerçekten de," dedim Jin Ho'ya. Bir yandan da sandalyeye oturtmaya çalışıyordum.

"Uzun zaman mı? Hadi ya, ben üç dört gün filan oldu sanıyordum."

"İroni yaptım zaten."

"Ne yaptın?"

"Boş ver. Hadi yemeğini ye," dedim. Mutfağa gidip Jin Ho için tabak ve yemek çubuğu getirmiştim.

"Teşekkürler hyung."

"E, hayırdır?"

"Hyung, ben sanırım âşık oldum. Evet, evet. Aşk. Bir arkadaşımın arkadaşı. Bu akşam yemekteydi. Çok güzeldi hyung!"

"Of aman, ben de ciddi bir şey sandım," dedim yemeğimden biraz yiyerek. Tam kıvamında olmuştu.

Jin Ho'yla yaklaşık üç yıldır tanışıyorduk. İlk kez kafeye ek iş için geldiği sırada karşılaşmıştık. Seul Ulusal Üniversitesi makine mühendisliği birinci sınıf öğrencisiydi. Anne ve babası bir trafik kazasında ölmüştü. Jin Ho'yu çiftçilik yapan babaannesi ve dedesi yetiştirmiş, Seul Ulusal Üniversitesi'ni kazanınca da iki ineklerinden birini satıp parasıyla Jin Ho'yu Seul'e yollamışlardı. Gördüğüm anda kanım kaynamıştı Jin Ho'ya. Sokulgan bir yapısı vardı. Yakışıklıydı da. Koyu kahverengi saçları

kumrala boyalıydı. Saçının ön kısmı uzun, arka tarafı tıraşlıydı. Birçok Güney Koreli'nin sahip olmak için estetik merkezlerinde bıçak altına yattığı, tek göz kapağına sahipti. Benimle hemen hemen aynı boydaydı. Girişkenliği ve kendini nasıl sevdireceğini bilmesi sayesinde kızlar arasında çok popülerdi. Benden yalnızca bir yaş küçük olmasına karşın bana çok daha büyükmüşüm gibi saygılı davranır, sözümü dinlerdi.

"Sen ne yaptın Hyung bugün? Bayan Seul Gi senin piyano akort etmeye gittiğini söyledi. Yeniden müzik yapmaya mı başlayacaksın?"

"Ne? Hayır, hayır. Yalnızca bir arkadaşın evindeki piyanoyu akort etmeye gittim, o kadar. Zaten beceremedim de..."

"O renkli saçlı güzel kızın evine gittim deme sakın!"

"Sen nereden?.."

"Geçen gün seni görünce koşa koşa kaçan kızdan bahsediyorum. Birbirinizi tanıyordunuz, değil mi?"

"Evet, tanışıyoruz."

"Yani onun evine piyano akort etmeye gittin ama akort etmeden geri döndün ha? Hyung! İşte buna içilir!" diye bağırdı ve sandalyesinin üzerinde hızlıca doğrulup masanın bana yakın olan tarafındaki şarap şişesine uzandı.

"Sen yeterince içmişsin, hayır," dedim şişeyi elinden çekerek. Biraz inat etse de sonrasında şişeyi bıraktı.

"O kızla aramda bir şey yok. İnsan onunla aynı yolda yürümeye bile utanır."

"Hiç zannetmiyorum. Seni görüp kaçmadan önce o kız birkaç gün boyunca kafeye geldi. Onca şirinlik yapmama rağmen suratıma bakmadı bile. Ama seni görür görmez etekleri tutuştu. Kesinlikle aranızda bir şey var."

"Fazla konuşma da yemeğini ye. Sonra da evine yollan," dedim sert bir ses tonuyla.

"Tamam hyung, kızma," dedi gülerek.

Bir süre daha sessizce yemeğimizi yedik. Aklıma takılan bir şey vardı ve bunu Jin Ho'ya sormazsam çatlayacaktım.

"Baksana, sen bu kız için renkli giyinen güzel kız demiştin, değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten güzel mi?"

Jin Ho inanamayan gözlerle bana baktı.

"Şaka mı yapıyorsun hyung? O kız öyle saçma sapan giyinmese, ceylan gibi ürkek tavırları olmasa, yani kendine birazcık daha güvense Seul'ün yarısını peşinden koşturur. Geri kalanı da kadın zaten."

"Abarttın."

"Tabii ki abarttım. Ama kendine özgü bir güzelliği var o kızın. Suratıma baksa kesin bir yerlerde bir şey içmeye davet ederdim ama bakmadı işte."

"Bence o kadar da güzel değil. Hatta o renkli halleri, ürkek tavırları olmasa hiç ilgi çekmez."

"Hyung, yıllardır sevgilin yok senin. Ondan radarların şaşmış. Bir kadında nereye bakacağını unutmuşsun. Kızdaki gözleri görmedin mi? Bal rengi, göz bebeğine doğru yeşil. Teni de bembeyaz. Dudakları da dolgun. Tek dolgun olan yeri dudakları da değil hem..." dedi ellerini göğüslerine doğru götürerek.

"Eeeeh! Tamam, yeter bu kadar."

"Sen de amma alıngansın bugün. Bayan Seul Gi'nin rahmetli eşinin kitaplarını okuya okuya iyice içe kapan-

dın sen. Hele kafeyi sabah açmaya başladığından beri daha da suskun oldun. O saçma olayın üzerinden bir aydan fazla geçti. Kafenin akşam müdavimleri hep 'O yakışıklı, karizmatik garson nerede?' diye soruyorlar. İyi bir ekiptik biz hyung. Sempatik, sıcakkanlı Jin Ho ile karizmatik ve gizemli Han Byul. Tek bir insanın yaydığı laf seni bağlamamalı hyung. Çevrendeki herkes seni çok seviyor. Seninle konuşmasalar bile –izin versen anında atlar üzerine tüm kadın müşteriler– etraflarında seni görmek hoşlarına gidiyor. Bırak bu inadı, haydi."

"Ben iyiyim böyle. Akşamları sen ve Hye Rin iyi idare ediyorsunuz. Bana ihtiyacınız yok."

Jin Ho derin bir iç çekti.

"Tamam, öyle olsun. Hadi birer soju atalım hyung!"

"Getir şişeyi de atalım o halde."

"Hay hay!"

Jin Ho salondaki içki dolabına yönelip içinden yarı yarıya içilmiş soju ile iki tek bardağı aldı.

"Şarap hikâye hyung. Bize soju'dan başka içki yaramaz," dedi bardakları doldururken.

"Aşka içelim hyung."

"Hayır."

"Aşk her şeyden üstündür hyung!"

"İçmiyorum aşka."

"Haydi içelim haydi haydi."

"Daha fazla üstelemeden içkiyi kafama diktim."

"Bir tek daha?"

"Tamam, hadi."

Birer tek daha attık. Soju boğazımı yakmıştı. Yutkundum.

"Yarın erken kalkacağım. Git artık."

"Tamam hyung," dedi Jin Ho ceketini üzerine geçirirken.

Jin Ho'dan önce davranıp dış kapıyı açtım. Jin Ho da peşimden sendeleye sendeleye kapıya doğru yöneldi.

"Eve sağ salim gidebilecek misin? Yalpalıyorsun."

"Giderim, giderim... Zaten iki sokak ötede oturuyorum."

Jin Ho kapıdan dışarı adımını attıktan sonra bir an durdu, elini ensesine attı ve geri döndü.

"Hyung, sevgilin olursa artık evine şimdiki gibi çat kapı gelip yemeklerini yiyemem değil mi?"

"Ne sevgilisi Jin Ho? Yok öyle bir ş..."

"Hyung, beni unutma hyungg! Bu kardeşini aç bilaç bırakma dışarılarda."

"E, hadi git artık Jin Ho," dedim ve kapının eşiğinden bana doğru yaslanmaya çalışan Jin'i dışarı doğru ittirerek ardından kapıyı kapattım.

KÜLOT KRİZİ

"HAN BYUL! HAN BYUL!"

Seyirciler adımı sesleniyor. Ya sahne çok geniş ya da ben çok küçüğüm. Her hâlükârda, içinde kayboluyorum; yutuyor beni. Etrafıma ürkek bakışlar atıyorum. Bana bakan binlerce yüz, binlerce göz...

Seyircilere değil, onların biraz yukarısına bakmalıyım. Bu şekilde onlara bakmadığımı anlamazlar ve benim de suratlarını görmeyeceğim için dikkatim dağılmaz.

Sol tarafımda piyano var. Bana çalmaya başlamamı söylüyor biri. Önlerde bir yerde oturuyor. Kim? Göremiyorum.

"Haydi bize o ünlü şarkını çal. Senden 'dahi çocuk' olarak bahsediyorlar. Neler yapabiliyorsun göster bize."

Ses uzaktan, seyircilerin tarafından geliyor. Gözüme giren spot ışıklarından hiçbir şey göremiyorum. Bize alışmamız söylenmişti bu ışıklara.

"Artık hepiniz bir yıldız adayısınız," denmişti.

Gözümün hiçbir şey görmemesine mi alışmalıyım?

Piyanonun başına oturmadan, bir anlık zafiyetle seyircilere doğru anlık bir bakış fırlatıyorum. Hepsi aç köpekler gibi bana bakıyor.

"HAN BYUL! HAN BYUL!"

Korkuyorum.

Korkumu belli etmemeye çalışıyorum. Titreyen ellerimi, siyah uzun kollu penyemi çekiştirerek gizlemeye çalışıyorum. Penye bana ait değil. Beş yıldır kendime ait hiçbir şey giymedim.

"Burada kimse hiçbir şeye sahip olamaz. Yalnızca *biz* sana sahip olabiliriz."

Şarkıya başlamadan önce ensemde bir sıcaklık hissediyorum. Çok iyi bildiğim, üzerimde bıraktığı hisse aşina olduğum bakışlar beni delip geçiyor.

Burada.

Tereddüt ederek, yavaşça başımı seyircilerden yana çeviriyorum ve *onu görüyorum.*

Evet, orada. Oturuyor ve bana bakıyor, beni izliyor.

"Han Byul, çalmaya başlaman gerek artık."

Sesin sahibini göremiyorum. Her yer ışık dolu. Yüzünü görmeye çalışıyorum, seçemiyorum. Derken derinlerden başka bir ses duyuyorum:

"Han Byul, beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

"Hani tüm bunlar bir oyundu? Ne kadar yetenekli de olsan, bu oyun için fazla ciddisin sen..."

Ding dong...

"N-ne? AH!"

Kapının zil sesiyle yerimden fırlamış, kafamı bir yere çarpmıştım. Nerede olduğumu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Salonumdaydım. Pek sevdiğim

deri koltuğumun üzerinde, elimde kitapla uyuyakalmıştım. Kafamı da koltuğumun üzerindeki kitap rafının köşesine çarpmıştım.

Ben kapıya doğru yönelirken taşlar iyice yerine oturmuştu. Jin Ho gittikten sonra kendime bir kadeh daha şarap koymuş ve müzik eşliğinde kitap okumaya başlamıştım. Kitabı okuduğum sırada da sızmış olmalıydım.

Biri zili durmaksızın çalıyordu. Kapının yanındaki ekrandan dış kapının önünde kimin durduğuna baktım.

"Bahar!"

"Günaydın!" diye bağırdı megafona. Bir yandan da elindeki paketi kameraya doğru tutuyordu.

"Günaydın," dedim ve kapıyı açtım. Vakit kaybetmeden saatin kaç olduğunu görebilmek için telefonumu aramaya koyuldum. Telefonumu koltuğumun pufunun arasına saklanmış olarak buldum.

Ne? Beş mi? Sabahın beşi!

"Girebilir miyim?" diye sordu Bahar. Kapının eşiğinde durmuş, içeri doğru eğilmişti.

"Tabii."

Ayakkabılarını çıkartıp benimkilerin yanına koydu.

"Senin için terliğim yok ama şunları kullanabilirsin," dedim ayakkabılığın üzerinde duran erkek terliklerinden birini göstererek. Bahar başını sallayarak terlikleri giydi. Ayakları içinde kaybolmuştu.

"Kusura bakma," dedim yürümekte zorlandığını görünce.

"Yok, hiç önemli değil. Bak ne yaptım," dedi az önce kameraya doğru tuttuğu paketi göstererek.

"O ne?"

"Un helvası! Gaz ocağında yapabileceğim tatlıların sayısı sınırlıydı. Ben de un helvası kavurayım dedim."

Paketi o kadar büyük bir hevesle açıyordu ki, ister istemez ben de içindekini merakla beklemeye başladım.

Bahar sonunda paketteki şeyi çıkartmıştı. Nasıl bulduğumu merak edercesine bana bakıyordu.

"Bu şey yeniyor mu?"

Soru ağzımdan kaçıvermişti. Bahar'ın iki eliyle tuttuğu geniş tabağın içinde deve hörgücüne benzer, sütlü kahverengi tepecikler vardı.

Bahar'ın yüzü düşmüştü.

"Yeniyor tabii. Şimdi tabii biraz ezildi ben buraya gelinceye kadar ama tadı hiç de fena değildir. Şekil vermek için normalde kaşık kullanılır ama evimde kaşık yoktu. Ben de çatal kullanmak zorunda kaldım."

"Çatalla mı şekil verdin bunlara?"

"Evet."

Umutsuzca koyun sürüsü basmış lahana tarlasını andıran koca bir tabak helvaya bakıp iç çektim.

"Her neyse, zahmet ettiğin için çok teşekkür ederim. Ben şaka yapıyordum yalnızca. Elbette güzel olmuştur," dedim ve Bahar'ın önünde hafifçe eğilerek tatlıyı elinden aldım.

"Dilediğin zaman duşa girebilirsin. Ben mutfağı toplayacağım."

"Tamam o halde. Giysileri nereye bırakayım?"

"Odama bırakabilirsin," dedim banyonun tam karşısındaki odamı göstererek.

"Tamamdır," dedi Bahar ve sabah beşte uyanan insanların sahip olmasının neredeyse imkânsız olduğu bir enerjiyle gülümsedi.

"Şey baksana."

Bahar banyonun eşiğinden dönüp bana doğru baktı.

"Evet?"

"Saçların hoş olmuş böyle," dedim. Dün turuncuya çalan saçları bugün şeker pembesiydi. Teni ve gözleriyle uyumlu görünüyordu.

Bahar başını hafiften aşağı eğdi. Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve duş almak için banyoya girdi.

Ben de mutfağa dönüp un helvasından bir çatal aldım. Görüntüsü iç açıcı olmasa da tadı hiç de fena değildi. Sabah sersemliğiyle birkaç çatal helvayı daha mideme indirdim. Akşamdan kalan bulaşıkları yıkamak için ihtiyacım olan enerjiyi toplamıştım.

"Dınınınınınını!"

Bulaşıkları yıkadığım sırada odamdaki saatin alarmı çalmaya başladı. Saat beş buçuk olmalıydı. Ellerimi mutfak havlusuna kurulayıp odama doğru koştum. Alarmın şiddeti kapatılmadığı sürece git gide artıyor, tüm binayı ayağa kaldıracak kadar yüksek perdeden ötüyordu.

Panik içinde elimi komodinin üzerindeki saate bastırdım. Tepesindeki düğmeye basılınca saat ağzına emzik verilmiş bir bebek gibi susmuştu.

Bulaşıkların kalan kısmını da bitirmek için mutfağa dönecekken gözüme yatağımın üzerindeki bir şey ilişti.

Bahar temiz kıyafetlerini yatağımın sağ köşesine, üst üste koymuştu. Kıyafetlerin en üstünde de bir külot duruyordu. Dikkatimi çekmişti. Çünkü üzerinde futbolcu desenleri vardı. Aslında Bahar'ın iç çamaşırlarına bak-

mamalı ve hızlıca odadan çıkıp gitmeliydim ama merakımdan da ölüyordum. Yanlış gördüğüme emindim; bir kızın külodunda futbolcuların ne işi olabilirdi? Sonunda merakıma yenildim ve başımı yavaşça Bahar'ın külotuna doğru çevirdim.

"Bu ne ya?"

Yanlış görmemiştim. Bahar'ın külodunun üzerinde Tsubasa Ozora ve Taro Misaki'nin yıllar önce yenilmez kaleci Wakabayashi Kenzo'ya topa aynı anda vurarak attıkları efsane gol anı duruyordu*. Tsubasa ve Misaki havalanmış ve topa aynı anda vurmuşlardı. Yirmi yıl önce izlediğim Kaptan Tsubasa animesinin en ünlü anlarından biri, evimde duş alan yabancı bir kızın külodundaydı.

"Sen ne yapıyorsun orada? SAPIK!"

"N-ne?"

Bahar'ın çığlığı beni Tsubasa ve Misaki ile yıllar sonra bu şekilde karşılaşmamdan ötürü yaşadığım şoktan çıkarttı. Bahar'ın neden çığlık çığlığa bağırdığını anlamlandıramadım bir süre. Üzerinde beyaz bornozu vardı, saçlarını havluyla sarmıştı ve sol eliyle benim sağ elimi işaret ediyordu. Bahar'ın işaret ettiği, havada duran elime bakınca donunu hâlâ elimde tuttuğumu gördüm.

"A-a pardon."

"Sen ne biçim bir sapıksın öyle?" dedi hışımla elimdeki donunu çekip alarak.

"Yanlış anladın. Çok özür dilerim. Ben sadece... Külodun çok ilgimi çekti. Ondan dolayı..."

Konuştukça işleri daha da beter ettiğimin ayırdına

* *Kaptan Tsubasa*, 1981 yılında Yoichi Takahashi tarafından tefrikasına başlanan manga serisidir. Manganın 1983 yılında yapılan anime dizi uyarlaması Türk kanallarında da uzun yıllar gösterilmişti.

vardım ve sustum. Bahar'ın alev saçan gözlerinin eşliğinde odadan çıktım. Bahar giyinip dışarı çıkana kadar ben de salonun en ücra kısmında sakladım. Utancımdan kıpkırmızı kesilmiştim ve Bahar ile bu halde yüzleşmek istemiyordum.

Aptal Han Byul! Koskoca adamsın sen. Neden utanıyorsun?

Bahar hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. O gün kafeye de gelmedi.

ÇOK ŞİDDETLİ AĞRI

Gangnam Dareo 140 Sokağı'ndan dönüp Hakdong Parkı'na girdim. Köpeğini gezdiren, yirmili yaşlarında bir kıza çarpmamak için hızımı biraz yavaşlattım. Kız bana doğru bakıp ağzında bir şeyler geveledi. Kulağımda kulaklık olduğundan ne dediğini anlamadım. Durdum ve kulaklıklarımı çıkarttım.

"Çok özür dilerim hanımefendi. Sanırım parktan içeri çok hızlı girdim, sizi görmedim."

"Ne demek görmediniz beyefendi? Kocaman, yetişkin bir insanım. Çok dalgın koşuyorsunuz. Kötü bir gününüzdeyseniz eğer koşmayın lütfen. Etrafınızda ne var ne yok ezip biçecekmiş gibi görünüyorsunuz."

"Haklısınız. Tekrar özür dilerim," dedim kadının önünde eğilerek.

Haklıydı. Kendimi garip hissediyordum. Anlamlandıramadığım bir duyguydu bu. Daha doğrusu bir duygu karmaşasıydı. Birbirinden haberi bile olmaması gereken birçok duygu içimde karman çorman olmuş, büyük bir

külçe halinde göğüs kafesimin tam ortasına çöreklenmişlerdi. İçlerinden en iyi ayırt edebildiğim duygu öfkeydi. O da duyguların en keskini olduğu içindi. Diğerleri öfkeye nazaran çok daha sakin ve ehlileşmiş duygulardı.

Koşuya çıkmamın sebebi kafamın ve duygularımın karman çorman oluşuydu zaten. İçimdeki ağırlığı koşarak atmayı planlamıştım. Bunun kötü bir fikir olduğunu anlamama evimden çıkıp parka gitmek için gereken beş dakika yetmişti. Yolda bir araba tarafından ezilme tehlikesi geçirmiş, parkın kapısında da köpeğini gezdiren kıza çarpmaktan son anda kurtulmuştum.

Yine de içimdeki öfkeyi dindirmeye ihtiyacım vardı. Kulaklıklarımı kulağıma taktım, kadınla konuşmak için duraklattığım Leonard Cohen'in *Suzanne* şarkısını açtım ve yeniden koşmaya başladım.

"Ahh!"

Geçen hafta, yine bu parkta koşarken incittiğim bacağım ağrımaya başlamıştı. Kulağımdan kulaklıkları fırlatıp yere, parkın koşmak için ayrılan toprak zeminine oturdum. Kollarımı bacaklarımın üzerine koydum. El alışkanlığıyla elimi cebime attım.

"Hay lanet!"

İş çıkışı –işten öğleden sonra üçte çıkıyordum– eve gidip duş almış, sonra da koşu yapmaya karar vermiştim. Koşu şortumda ağırlık yapmasın diye de evden çıkarken yanıma yalnızca kimliğimi ve kredi kartımı almış, cüzdanımı evde bırakmıştım. Ağrı kesici de cüzdanımda kalmıştı. Elimle dizlerimden güç alarak ayağa kalktım. Sağ baldırımdaki acı beni sendeletiyordu. Ayağım zeminle her

buluştuğunda tüm bacağımı saran acıya aldırmadan topallaya topallaya yola koyuldum.

"Hyung bu halin ne?"

Kafenin kapısından içeri girer girmez Jin Ho tezgâhın ardından fırlayıp bana doğru koştu.

"İyiyim ben iyim. Bacağım ağrıyor biraz."

"Ters bir hareket yapmış olmayasın? Hye Rin, bir kahve yapar mısın rica etsem?" dedi Jin Ho. Bir yandan da kolumun altına girmiş, beni kafedeki boş bir masaya oturtmaya çalışıyordu.

"Tamam," dedi Hye Rin.

"Oppa, her zamanki gibi Kolombiya Narino ve Sumatra çekirdeklerinden, değil mi?"

"Evet Hye Rin, teşekkürler," dedim elimle bacağımı ovuştururken. Aynı Jin Ho gibi Seul Ulusal Üniversitesi'nde okuyan Hye Rin üniversitenin okyanus mühendisliği bölümündeydi. Kafenin tam zamanlı çalışanı yalnızca bendim.

"Hyung, senin doktora görünmen gerek. Acı çektiğin yüzünden okunuyor."

"İyiyim ben. Geçen hafta zorlamıştım kendimi biraz. Bugün koşmamam gerekiyordu. Ağrı kesicimi de evde bırakmışım."

"Ne yani? Sen Hakdong Parkı'nda koşmuyor musun? E, evin oraya yakın. Topallaya topallaya buraya kadar neden geldin?" diye sordu Jin Ho.

"Tamam Jin Ho, bu kadar soru yeter. İki numara hesap istiyor, onlarla ilgilen," dedi Hye Rin Bir elinde kahvem,diğer elinde de su bardağı vardı. İkisini de aynı anda masaya koydu.

"Bana ismimle hitap etme. Oppa de, oppa!" diye veryansın etti Jin Ho burnundan soluyarak. Yavaşça masadan kalkıp iki numaralı masaya doğru yürüdü.

"Oppa, sen de kahveden önce al şunu iç," dedi Hye Rin Jin Ho'nun söylenmesini görmezden gelmiş, cebinden ağrı kesici bir hap çıkartmıştı.

"Sağol Hye Rin," dedim elindeki ilacı alarak. Hapı ağzıma attım ve ardından suyu kafama dikti[illegible]

"Uzun zamandır görüşmüyoruz oppa, iyi misin?" diye sordu Hye Rin. Karşımdaki sandalyeye oturmuştu.

"İyiyim, evet."

"Sabahları işe erken başlaman seni daha dinç tutacağını düşünmüştüm ama pek de öyle görünmüyor. Bu sefil görünüşün işle alakalı değil mi yoksa?"

Hye Rin her zamanki gibi sivri dilliydi. Sözünü sakınmayan tiplerden olduğu için severdim.

"Değil, değil. Hani bir ara birkaç gün üst üste saçları, giysileri, her yanı rengârenk bir kız gelmişti. Yabancı bir kız. Hatırladın mı?" Jin Ho iki numaralı masanın hesabını görmüş, yanımıza gelip muhabbete katılmıştı.

"Ha evet, peynirli çörek alıp duruyordu."

"Hah, işte o kız yüzünden bu sinir. Tahmin etmiştim. O kızda adamı deli edecek bir tip var."

"Hayır, kızın yaptığı bir şey yüzünden değil," diye araya girdim.

"Ne? Ne yaptın kıza hyung?"

"Hiçbir şey. Kapatalım mı bu konuyu?"

"Ne demek hiçbir şey? Lafı açan sensin! Sabahları geliyor mu kafeye?"

"Birkaç gündür gelmiyor," dedim homurdanarak.

"Hah, işte anladık bu öfkenin nedenini!"

"Gelmemesine öfkeli değilim," dedim. Kahvemden bir yudum aldım.

"Gelmezse gelmesin. Ama yaptığı çok saçmaydı," dedim dayanamayarak.

"Ne yaptı?" diye sordu Hye Rin. O da muhabbete kaptırmıştı kendini.

"Bence hyung ona bir şey yaptı. Kız da sinirlendi. Ben bu laflardan bunu çıkarttım," dedi Jin Ho bilmiş bir edayla. Artık iyiden iyiye sinirimi bozmaya başlamıştı. Elimi masaya vurarak:

"Dünya üzerinde hangi kız Tsubasa'nın Misaka ile gole gittiği anın baskısı olan bir külot giyer acaba? Külodu inceledim diye sapık yaftası yiyen ben oldum ama!" diye bağırdım.

Kafeyi bir anda ölüm sessizliği sarmıştı. Bizim dışımızda kafede dokuz kişi daha vardı ve hepsi de kafalarını çevirmiş bana bakıyorlardı.

"Hyung, sakin ol," dedi Jin Ho gülerek.

"Biraz sinirlenmiş kendisi, kusura bakmayın," dedi Hye Rin müşterilere dönerek. Hemen sonrasında yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalktı:

"Kahve isteyen?" diye sordu ve diğer masalara doğru yollandı.

Müşteriler yeniden kendi aralarına dönünce yanımdaki sandalyede oturan Jin Ho:

"Tsubasa'lı külot mu?" diye fısıldadı. Deminden beri eliyle ağzını tutarak kıkır kıkır gülüyordu. Gözleri gülmekten kıpkırmızı kesilmişti.

"Evet."

Jin Ho biraz nefes aldı. Kendine gelmiş gibiydi.

"Sen kızın donunu ne ara inceleyecek zaman buldun hyung?"

"Orası seni ilgilendirmez. Aramızda bir şey yok ama. Sırf merak ediyorsun diye söylüyorum."

"Yine de ortalıkta bir yanlış anlaşılma olduğu kesin. Hyung, neden kendi kendine sinir küpü olup öylece oturuyorsun?"

"Ne yapmamı beklerdin?"

"Ne bileyim. Uzaktan o kadar kendine güvenen, bir şeyi yapmayı kafasına koyduysa onu mutlaka yapan, bir şeyi istiyorsa ne olursa olsun onu elde eden biri gibi duruyorsun. Oysa çelişkilerle dolusun ve eyleme geçmeden önce mutlaka düşünüyorsun."

Canım iyiden iyiye sıkılmıştı. Ağrı kesici de etkisini göstermemişti henüz.

"Neden bu ara herkes beni analiz ediyor? Yeni bir moda filan mı çıktı da haberim yok? Ben benim. Hep buydum. Yeter ya!"

"Tamam hyung, sakin."

Burnumdan soluyarak ayağa kalktım. Kalkmamla birlikte bacağımdaki ağrı tüm vücuduma yayılmıştı.

"Ben gidiyorum," dedim sendeleye sendeleye kapıya doğru ilerlerken.

"Nereye?"

"Aklıma bir fikir geldi.."

"Tamam oppa, iyi bak kendine. Sağlığına dikkat et."

"Hyung, bol bol bitki çayı içmeye çalış. Bu kadar sinir bünyene zarar," diye bağırdı Jin Ho arkamdan.

KAŞIK VE BOZUK PİYANO

Telefonu elime alıp üçüncü kez Ye Jun'un numarasını çevirdim.

"Ne kadar daha bekleyeceğiz, adamlarım canından bezdi," diye veryansın etti elektrik ustası.

"Tamam usta tamam. Arıyorum işte sen de strese sokma iyice beni ya!"

"Nerede kaldı bu hergele?" diye söylendim kendi kendime.

Numara düşer düşmez arkamdan bir telefon sesi gelmeye başladı. Arkama dönmeme fırsat kalmadan hızlıca kalkan bir el enseme kondu.

"Aaaaaay!"

"Sen hyung'una hergele demeye utanmıyor musun?"

"Hyung sen de zamanında gel. Elektrikçiler, tesisatçılar hepimiz ağaç olduk burada seni beklerken."

"Gören de yaylı çalgılar korosuyla serenat yapıyor sanacak. Deli çocuk," dedi Ye Jun iki yanımdaki elektrikçilerle su tesisatçılarına bakarak. Her biri ellerinde merdi-

ven, boru ve elektrik bağlamak için gereken araç gereçlerle benimle birlikte yirmi dakikadır Seolleung Caddesi'ndeki Fransız restoranının önünde dikiliyorlardı.

"Kızın ihtiyacı olan elektrik ve sıcak su. Ne yapsaydım yani?"

"Tamam, hadi başlayalım."

Ye Jun'a başımı sallayarak cevap verdim ve heyecanımı biraz olsun yatıştırabilmek için derin derin nefes alarak Bahar'ın numarasını çevirdim.

"Alo?"

Sesi zar zor duyuluyordu.

"Alo? Bahar? Evde misin?"

"Evet, ne oldu?"

"Rica etsem camdan anahtarı atabilir misin? Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Bahar birkaç saniyelik sessizlikten sonra konuştu:

"Tamam."

Ye Jun'a ve tamircilere dönerek:

"Haydi haydi herkes toplaşsın," dedim elimle safları sıkılaştırmalarını işaret ederek.

"Sakin ol," dedi Ye Jun omzuma vurarak.

"Ah, kaşığı unuttum!" dedim elimi ceketimin cebine atarak.

"Kaşık mı?" diye sordu Ye Jun.

Kafamı salladım ve cebimdeki yemek kaşığını çıkarttım.

"Çıktı, çıktı!" dedi bir atmış beş boylarında, elli beş yaşlarında, oldukça zayıf bir adam olan elektrik ustası. Benim heyecanım onu da etkilemişti.

Bahar, camdan kafasını uzatmıştı. Boynuna pembe bir fular sarmış, bebek mavisi saçlarını at kuyruğu yap-

mıştı. Aşağıdaki manzarayı görünce donup kaldı. Tek kıpırdayan şey sağ elinde sallanıp duran anahtarlıktı.

Sarı üniformalı elektrikçilerin ve mavi tulumlu su tesisatçılarının ortasında, Ye Jun'un yanında, elimde kaşıkla diz çöktüm ve sesimi duyurabilmek için avazım çıktığı kadar bağırdım:

"Bahar, beraber evini tamir etmemize izin verir misin?"

Bahar'ın şaşkınlığı atlatabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Bekleyiş birkaç saniyeydi ama aklıma, o zamana kadar hiç gelmemiş olan bir şey takılmıştı.

Ya anahtarı atmazsa?

Seul'ün en işlek caddelerden birinde, etrafım tulumlu tesisatçılarla çevrili, elimde kaşıkla dizlerimin üzerine çökmüş bir vaziyette kalakalırdım. Olayın heyecanına kapılmış ve Bahar'ın beni reddedebileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

"T-tamam," dedi ve deminden beri elinde sallanıp duran ve Bahar'ın onu azat etmesini bekleyen, maskotlu anahtarını aşağı bıraktı.

Reddedilmemiş olmanın sevinciyle koşarak yerden elektrikçilerin tarafına düşen anahtarı aldım.

PİYANONUN BAŞINDA

"Bunlar ne Han Byul?"

"Elektrikçiler ve su tesisatçıları. Evinin baştan aşağı tamirden geçirilip yaşanabilecek bir yere çevrilmesi gerekiyor."

"Peki, bu bey?" diye sordu sesini biraz daha alçaltarak. Deminden beri evin karman çorman haline, duvardaki ilginç tablolara ve yere serili gazete kâğıtlarına şaşkınlıkla bakan Ye Jun'u kastediyordu.

"O da piyanonu tamir etmek için geldi."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Bahar inanamayarak. Gözleri parlıyordu.

"Evet, tabii. Ye Jun Hyung Seul'ün en iyi piyanistlerindendir. Aynı zamanda çello ve saksofon da çalar. Müzik konusunda elinden gelmeyecek iş yoktur. Kendisi ayrıca bir zamanlar beni çalıştırırdı."

"E, hasta nerede?" diye sordu Ye Jun. Onun hakkında konuştuğumuzu duymuş, yanımıza gelmişti.

"Piyanoyu kastediyorsunuz sanırım. İçeride, salonda.

Size yerini göstereyim," dedi Bahar.

Bahar'ı bir süzdüm. Hâlâ hasta gibi görünüyordu. Sesi kısılmıştı, gözaltı torbaları şişmişti. Bahar ve Ye Jun salona gidince ben de etrafıma bakındım. Gözüme yemek masasının üzerindeki kâğıtlar ilişti. Yazım şekline bakılırsa bir çizelgeye benziyordu. Kâğıtlara yaklaşınca üzerlerinde büyük harflerle Chilyo Hastanesi yazdığını gördüm.

"Bunları kebapçıdan aldım."

Bahar –ne zaman olduğunu anlayamamıştım ama salondan çıkmıştı– en yetenekli kalecilerde bile bulunmayan bir çeviklikle kâğıtları elimden kaptı. Kaptığı sırada da kâğıtların kenarı işaret parmağımı kesti. İstemsizce elimi ağzıma götürdüm.

"Özür dilerim," dedi Bahar elimi tutmaya çalışarak. Bir yandan da diğer eliyle kâğıtları sandalyenin üzerindeki sırt çantasına tıkıştırmaya çalışıyordu.

Elinden kurtulmak için bir adım geri çekildim. Parmağımda ciddi bir şey yoktu. Ben daha çok neden kâğıtları elimden çekip aldığını merak ediyordum.

"Ne kebapçısından bahsediyorsun?"

"Hastaneden çıkınca gittiğimiz. Apar topar kalkınca tahlil sonuçlarını sandalyemin üzerinde unutmuşum. Gidip almam gerekti. Ama neyse ki önemli bir şeyim yokmuş."

Bahar'a cevap vermeye hazırlandığım sırada Ye Jun salon kapısından kafasını çıkartıp bize doğru dönmüştü.

"Hasta ağır yaralı ama yaşayacak," dedi neşeyle.

"Müzik aletlerinden insanlarmış gibi konuşmayı keser misin hyung? Gerçekten garip hissediyorum kendimi."

"Bence çok tatlı," dedi Bahar Ye Jun'a gülümseyerek.

"Teşekkürler oppa," diye ekledi.

Ye Jun Bahar'a otuz iki diş gülümseyerek cevap verdi ve kafasını salon kapısından içeri soktu. Ben de Bahar'a dönerek:

"Hey, orada dur bakalım. Bana bir kez oppa demişliğin yok ama henüz tanıştığın bir adama gülümseyerek oppa diyebiliyorsun."

"Yanlışın var; bir kez demeye çalıştım ama lafımın yarısında yere yığıldım. Sana oppa demekten korkuyorum o nedenle. Sanki başıma yine kötü bir şeyler gelebilirmiş gibi geliyor."

Bahar gözlerini aşağı indirmiş, dudaklarını da büzmüştü.

"G-gerçekten mi? Eğer öyle hissediyorsan oppa demek zorunda değilsin, tamam. İsmimle seslenebilirsin yalnızca."

Bahar'ın yüz ifadesi bir anda değişmişti. Güldü:

"Şaka yapıyorum oppa. Sana da oppa derim, kıskanmana gerek yok."

"Ne kıskanmak mı? Ne? Ne? Sen sus hem. Kaç gündür neden kafeye gelmiyorsun?"

Deminden beri sormak istediğim soru sonunda çıkmıştı ağzımdan.

"Görmüyor musun neden? Hastayım."

"Ne yani? Hasta olduğun için mi gelmiyordun?"

"Evet. ancak bugün yataktan kalkıp etrafta dolanmaya başlayabildim. Başka neden kafeye gelmemiş olabilirim ki?"

"Şu Tsubasa olayına kızmadın mı?"

Bahar, kısık sesiyle taban tabana zıt, gür bir sesle kahkaha atmaya başlamıştı. İşleriyle meşgul olan elektrikçiler bir an durup neler olduğunu görmek için bize doğru bakmaya başladılar.

"Gerçekten onun için mi gelmediğimi zannediyordun oppa? Altı üstü külodumu garip bulduğun için evirip çevirmeye başladın. İki saat sonra unutmuştum ben o olayı çoktan."

"Biraz sessiz konuşsana sen," diye söylendim Bahar'ı kolundan çekerek. Şimdi bütün işçiler işlerini bırakmış, bizi dinlemeye başlamışlardı.

"Ben bir şey duymadım sayın," diye bağırdı Ye Jun salondan.

"Bu kız beni delirtecek bir gün," dedim yüksek sesle.

"Üzgünüm oppa."

"İyi. Daha da üzül," dedim. Sinirliydim. Ama sinirim Bahar'ın Tsubasalı külodunu evirip çevirdiğimi herkesin önünde yüksek sesle söylemesi değil, günlerdir boşu boşuna sinirlerimi bozmuş olmamdandı. Onun yerine daha ilk günden Bahar'ı arayıp nasıl olduğunu sormuş olsam, bu kadar strese de girmeyecektim.

"Sana bir papatya çayı yapayım o halde," dedi Bahar.

"Evet, yapsan iyi olur. Geçen seferden borcun var."

Bahar papatya çayını yaptıktan sonra birlikte elektrik ve su işlerinin bitmesini bekledik. Ye Jun da tamir işini neredeyse bitirmişti. Çayımı içtikten sonra Ye Jun'un yanına gidip işini bitirmesine yardım ettim.

Tesisatın bitmesi dört saatten fazla sürmüştü. Piyano da eserinden oldukça memnun görünen Ye Jun'un deyişiyle "Eskisinden de iyi" olmuştu.

Önce su tesisatını yeniden yapan tesisatçılar gitti. Arından elektrikleri bağlayan elektrikçiler. Ye Jun da çıkarken:

"Ha, neredeyse unutuyordum. Bu çarşamba sahneye çıkıyorum. Seni de bu güzel hanımefendiyi de izleyiciler arasında mutlaka görmek isterim," dedi.

"Her zamanki yerde mi?"

"Evet."

Bahar'a şöyle bir baktım. Boş gözlerle bana bakıyordu.

"Bu çarşamba akşamı bir planın var mı?" diye sordum gülerek.

"Yok."

"İkinizden de söz aldım o halde," dedi Ye Jun göz kırparak. Bize iyi akşamlar diledi ve evden çıktı.

"O, saat altı olmuş," dedim. İşlerin bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim.

"Oppa, her şey için teşekkürler. Ama tüm bunların masrafını senin karşılamanı istemiyorum. Lütfen, Ye Jun'un işi de dâhil hepsinin faturasını bana ilet.

"Ne? Ha, o adamların hepsi belediyenin çalışanıydı. Bir apartmanda elektrik ve su bulunması zorunludur. Şimdi hâlâ elektriğin ve suyun yok zaten. Belediyeye gidip açtırman gerek. Onların işi bedavaya geldi. Ye Jun da piyano tamirini kendi istediği için yaptığını ve asla para istememem gerektiğini söyledi. Çarşamba günkü konserine gider, durumu eşitleriz merak etme."

"Yani hepsini bedavaya getirdin, öyle mi?"

"Pek de öyle denemez. Kaşığa 2.000 Won* harcadım. Artık helvalarının şekli bir şeye benzer umarım."

* Yaklaşık 6 Türk Lirası.

"Hiç de kötü değil benim helvalarım bir kere. Nasıl göründüklerine bakma."

"Olsun, görünüş de önemlidir," dedim gülerek. Bahar'ın sinirlerini bozmak çok kolaydı.

"Ben hastayım. Biraz iyi davran bana."

"Pekâlâ, ne istersin? Yemek? Yine o kebapçıya mı gitmek istersin?"

"Hayır, aç değilim. Ama istediğim bir şey var, doğru."

"Nedir o?"

"Gerçekleştireceğine söz ver."

"Ne olduğunu duymam gerek önce."

"Benim için piyano çalabilir misin?"

Durdum. Bahar'dan böyle bir istek beklemiyordum. Yutkundum. Aklımda hiçbir düşünce yoktu, buz kesmiştim yalnızca.

Korkma. Elbet bir gün yeniden o tabureye oturacaksın. Belki o gün bugündür.

Ses etmeden salona gittim. Bahar peşimden geliyordu. Piyanonun başına oturdum. Caddeden arabaların geçerken çıkarttığı sesleri işitebiliyordum. Yavaşça başımı piyanonun tuşlarına doğru eğdim. İki elimi tuşların yarım santim yukarısında tuttum ve öylece kalakaldım.

"Geçenlerde kafeye gelen çocuğun grubu, B11'in bir şarkısını çalabilir misin? Çıkış parçalarını mesela?"

Ne? Neden bahsediyor bu kız? Yoksa biliyor mu?

Ellerim hâlâ piyano tuşlarının üzerindeydi. Parmaklarımı sabit tutmakta zorlanıyordum. Titremeye başlamışlardı. Baştan aşağı titriyordum. Sanki görünmez bir el arkamdan boynumu kavramış, beni öldürmeye çalışıyordu.

Boğuluyorum...

"Hayır!"

Kendimi bile şaşırtan bir çeviklikle ayağa kalmış, kalkarken de tabureyi devirmiştim.

"AAAH!"

Hye Rin'in kafede verdiği ilacın etkisiyle birkaç saattir varlığını unutturan ağrı yeniden peydaholmuştu. Ama bu sefer dayanılacak gibi değildi. Tüm vücudum kasılmış, acıdan titremeye başlamıştı. İki elimle sağ baldırımı tutmaya çalışırken dengemi kaybettim ve yere yığıldım.

HASTANE... YENİDEN...

İç çektim ve bu kez de sağ tarafıma doğru döndüm.

"Yeter artık, sen yatakta yön değiştirdikçe benim başım dönüyor," dedi Bahar. İkimize de birer kahve getirmişti.

"Hastanenin kahveleri iğrenç," diye ekledi kahvesinden bir yudum alırken.

"Senin evin gerçekten lanetli. İkimizden biri ölecek o evd..."

"Öyle şeyler söyleme, hiç hoş değil. Kötü şansı davet ediyorsun durduk yere," diye sözümü kesti Bahar.

"Neyse, tamam. Hadi çıkalım şuradan, içim daraldı," dedim kahvemi içmek için yatağımda doğrulurken.

"O kadar kolay değil beyefendi. Benim seni buraya ne halde getirdiğimi biliyor musun? Bilemezsin, çünkü kendinde değildin. Piyanonun başından fırlayıp kendini yere attın."

"Atmadım, bacağım çok ağrıyordu. Acıya dayanamayarak düştüm."

"Dışarıdan pek de öyle görünmüyordu öyleyse. Şoka girmiştin. Titriyor ve ağlıyordun. Kirpi gibi büzülmüştün..."

"Tamam, bu kadar yeter."

Sesim havayı bir bıçak gibi kesmişti. Bahar haklıydı. Yere düştüğüm andan sonrasını hayal meyal hatırlıyordum. Bahar belime sarılmış, dizlerini kollarının arasına almış ve o halde kilitlenip kalmış olan beni kendime getirmeye çalışmıştı. Hafızamdaki bir sonraki kare ise ambulansın içinde olduğumdu. Sonrası ise doktorlar, sakinleştirici iğne ve birkaç saat istirahat etmem için beni yolladıkları bu beş kişilik oda.

Odada benden başka üç hasta daha vardı. Hemen yanımdaki yatakta yatan hasta benden de genç görünüyordu. Apandisti patlayınca apar topar hastaneye getirilmişti.

"Koridorda yürüyelim biraz," dedim Bahar'a. Başucumdaki sandalyede oturan Bahar evet anlamında başını salladı.

Bahar iki eliyle koltuk değneklerini tutmuş, değnekleri ondan almam için bekliyordu. Her ne kadar içimden "İhtiyacım yok" demek gelse de bacağımın ağrısı bunun tam tersini söylüyordu. Doktorun söylediğine göre geçen haftaki koşumda baldırımdaki bağları zedelemiş, üzerine tekrar koşunca bağların tamamen kopmasına neden olmuştum.

"Böyle görünmek sinirimi bozuyor," dedim homurdanarak. Üzerimde hastane önlüğü vardı ve önlüğün yırtmacından baştan aşağı sargılı olan sağ bacağım görünüyordu.

Bahar kıkırdamaya başladı. Koluma girmiş, yürümeme yardımcı oluyordu.

"Sana katılmıyorum. Mecburiyetten dolayı baldırına dokunmak zorunda kaldım da... Ben senin yerinde olsam yaz kış şortla dolaşırdım."

"Ben orada yaşam savaşı verirken sen bunları mı düşünüyordun? Senin eline kalırsam ölürüm."

Bahar kahkahalara boğuldu.

"Şuraya oturalım," dedim koridordaki bir dizi sandalyeyi göstererek.

"Telefonum sende mi?"

Bahar başını salladı ve ceketinin cebinden cep telefonumu çıkarttı.

Koridor sessizdi. Biz de konuşmadık. Cep telefonumdan video sitesine girdim ve *Han Byul Elenme* diye arattım. Çıkan onlarca videodan ilkine tıkladım. Bahar telefonu görebilmek için omzuma doğru eğildi. İkimiz de sessizce elimdeki telefonun ekranında dönen videoyu izlemeye koyulduk.

YEDİ YIL ÖNCESİ

Kocaman bir sahne. Videonun sağ alt köşesinde Güney Kore'nin en çok izlenen özel televizyon kanalının logosu var. Hemen üzerinde "Canlı" yazıyor. Yazının hemen yanında, ekranın altında bir bant:

"Geleceğin yıldızları bu yarışmada!"

Devasa sahnenin tam ortasında Güney Kore dizilerinin aranan aktörü Kwon Sang Woo var. Şimdiki halinden çok daha genç görünüyor. Yüzü renk beyazlatıcı fondöten sayesinde bembeyaz; bebek gibi parıldıyor. Cildi pürüzsüz, dişleri kar beyazı, saçları koyu sarı renkte ve kâküllü. Güney Kore'nin son yıllarda pazarlama taktiği olarak öne çıkarttığı ne varsa onun üzerinde. Ayaklı bir tanıtım filmi gibi!

Kwon Sang Woo mikrofonu ağzına götürüyor ve özenle beyazlatılmış dişlerini sergileyerek bir süre öylece sırıtıyor. Kwon Sang Woo kalabalığa heyecanlı bir bakış attıktan sonra derin bir nefes alıyor.

"Bu soğuk kış gününde üşütmemeye dikkat edin sev-

gili seyirciler; ya da en iyisi siz birbirinden müthiş bu gençleri izleyin. Onların gençlik ateşiyle, tüm benliklerini kasıp kavuran kazanma hırslarıyla ısının. Çünkü geleceğin yıldızları bu yarışmada belirleniyor!"

Sahnede yalnızca Kwon Sang Woo görünüyor. Arkada ise çığlıklar ve alkışlar duyuluyor. Seyirciler heyecanla geleceğin yıldızlarını bekliyor. Şirketler gelecek vadeden grupları yolluyor bu yarışmaya. Grupların yanında bireysel oylamalar da yapılıyor. Kimsenin garantisi yok. Grubun elense bile iyiysen, yarışmada kalırsın. Ama tersi de mümkün; eğer kötüysen, grubunu terk etmek zorundasın.

Kwon Sang Woo ilk grubu anons ediyor. Pek bilinmeyen bir yetenek ajansına bağlı, yedi kişilik bir kız grubu. En büyüğü taş çatlasa on altı yaşında. Şarkılarının adı "Kiss Me". Uyumlu hareketler yaparak şarkılarını söylüyor ve kenara çekiliyorlar. Onları desteklemek isteyenler 3009 yazarak ekranın sağ köşesinde beliren numaraya kısa mesaj atabilir.

"Bu kızlar korkutucu derecede zayıf," dedi Bahar gözlerini telefonumun ekranından ayırarak.

Videoyu durdurup cevap verdim:

"Sözleşmelerinde yazıyordur muhtemelen."

Bahar'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Az önce duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

"Sözleşmelerinde kilo alamayacakları mı yazıyor?"

"Evet, aynen öyle. Yazmıyorsa bile bağlı oldukları plak şirketinden kilo vermeleri için baskı görüyorlardır. Aynı şey erkekler için de geçerli."

Bahar ses etmedi. Yeniden videoyu izlemeye koyulduk.

"Geleceğimiz senin ellerinde!" diyor grubun lideri olan

kız. Saçlarını tavşan yapmış, gülümsüyor.

Yalnız tek karar izleyicilerde değil, seyircilerin en ön sırasında on kişilik bir jüri var. Eski şarkıcılar, plak şirketi sahipleri, koreograflar, şan hocaları ve dansçılardan oluşuyor. Her biri bir diğerinden acımasız yorumlar yapıyor.

"Danslar senkronize değildi."

"Sizde star ışığı yok."

"Çok yapmacıksınız. Bizim aradığımız, yapmacıklığın insanlara doğal olduğunu inandırabilecek gençler. Siz onlardan değilsiniz."

Hemen ardından bir başka kız grubu geliyor, onlar beş kişi. Sonrasında sekiz kişilik bir erkek grubu geliyor. Seyirci her gösterimle daha da coşuyor, çığlıklar git gide artıyor. Gruplar art arda çıkıyor. Herkes çok genç, herkes çok enerjik, herkes gülümsüyor.

"Geleceğimiz senin ellerinde!"

Seyircilerin tarafından çığlıklar yükseliyor.

Kwon Sang Woo yeniden sahnede beliriyor.

"Ve işte heyecanla beklediğiniz an! Daha ilk albümlerini bile çıkartmadan ünlü oldular..."

Kwon Sang Woo'nun sesi seyirciler tarafından kesiliyor. Anlamsız çığlıklar bir bütün artık. Ciğerlerindeki nefesi ne için son damlasına kadar kullandıkları açık seçik anlaşılıyor:

"BOM! BOM! BOM!"

"Evet! Doğru tahmin ettiniz! Önceden yayımladıkları çıkış parçaları çoktan hazır; BOM! Bu grubun en büyük özelliği hem şarkı sözü yazan, hem besteleyen hem de çok iyi dans edebilen bir yeteneği barındırması."

Kalabalık bu sefer başka bir rüzgârı takip ederek bağırmaya başlıyor.

"HAN BYUL! HAN BYUL! HAN BYUL!"

"Evet! Yine doğru tahmin! O henüz on yedi yaşında ama yeteneklerine diyecek yok! Tabii diğer üyeleri de unutmamak lazım. Her biri bir diğerinden yetenekli. Bunda dört yıldır KMH'nin bünyesinde gece gündüz demeden staj yapmalarının etkisi çok büyük tabii."

"Şimdi size bu genç grup performansına başlamadan önce bir video göstermek istiyorum. Az önce salonu ismiyle inlettiğiniz Han Byul'un KMH Yetenek Ajansı ve Plak Şirketi'ye ilk görüşmesinin videosunu izleteceğim sizlere. Henüz on iki yaşındayken şirkete ve dolayısıyla sektöre dâhil olan Choi Han Byul'un o çocukluk hallerine ba-yı-la-cak-sı-nız! Hem de Han Byul hakkında daha önce hiç bilmediğiniz bir şey öğreneceksiniz! İşte buyurun!"

Sahne karardı. Sahnenin ardındaki geniş ekranda bir video beliriyor. Videoda on iki yaşındaki Han Byul deri bir koltukta oturuyor. Etrafını ürkek bakışlarla süzüyor. Her an kapının ardından bir canavar çıkacakmış da onu yutacakmış gibi odadaki her hareketi büyük bir şaşkınlıkla ve korkuyla izliyor. Zayıf ve çelimsiz; geldiği yerde iyi beslenmemiş gibi bir hali var. Üzerinde oturduğu koltuk, Han Byul'a göre çok büyük... Han Byul pufun içine gömülmüş. Omuzları önde. Ayakları yere değmiyor.

Kamera Han Byul'u görecek şekilde konuşlandırılmış. Karşısında kimin olduğu belli değil.

"Adın soyadın?" diye soruyor bir adam sesi. Kameranın ardında bir yerden geliyor ses.

"Choi Han Byul."

"Yaşın?"

"On iki."

"Nereden geldin Seul'e?"

"Daegu."

"Henüz on iki yaşındasın ve Daejgu'dan buraya kadar geldin. Annen baban ne diyor bu işe?"

On iki yaşındaki Han Byul başını öne eğiyor. Birkaç saniye öylece kaldıktan sonra iki eliyle içine gömüldüğü pufa bastırarak oturduğu yerde doğruluyor. Düşünceli görünüyor.

"Onlar..."

"Onlar?" diye yineliyor kameranın ardındaki adam.

"Onlar... Öldü."

"Anlıyorum."

Ekran kararıyo. Şimdi yalnızca seyircilerin çığlıkları işitiliyor.

"HAN BYUL! HAN BYUL!"

Seyircilerin sesi eskisinden de gür çıkıyor. Kamera onlara doğru dönüyor. Tamamı ağlamaktan bitkin düşmüş, Han Byul'un adını haykırıyor.

"Üzülmeyin, üzülmeyin. Efsanelerin daima yalnız olduğunu düşünün. Han Byul'un cennetteki anne ve babasına böyle müthiş bir evlat bıraktıkları için teşekkür ediyoruz," diyor Kwon Sang Woo. Yeniden sahneye dönmüş, o müthiş gülümsemesiyle kameralara doğru konuşuyor.

"Şimdi de biraz hareketlenme zamanı. İşte karşınızda B12 ve yeni şarkıları "I Like It!""

Sahnenin ışıkları kararıyor. Az önce çığlık çığlığa bağıran seyircilerden çıt çıkmıyor; ölüm sessizliği.

Karanlığın içinden bir erkek sesi geliyor. Enerjik, üst

notalarda gezinen bir ses. Erkeğin kulağa iki binlerin pop müziklerinden çok 18. Yüzyılda Bolşoy Tiyatrosu'nda sergilenen bir operadan alınma gibi gelen sesi susunca ışıklar açılıyor. Yaşları on yedi ile on dokuz arasında değişen on iki erkek, birbiriyle uyumlu kıyafetler giymiş, sahnede müziğin başlamasını bekliyor.

Az önceki modern sonatayı söyleyen en öndeki ince görünümlü çocuk şarkıya kaldığı yerden, en tiz notadan başlıyor.

"Kang Tae Soo," dedi Bahar gözlerini ekrandan ayırmayarak.

"Daha çocukmuş," diye de ekledi. Başımı sallamakla yetindim.

Bir süre sonra grup arkadaşları da karmaşık hareketli danslarını etmeye ve sırasıyla şarkıyı söylemeye başlıyor. Yalnız bir çocuk dikkat çekiyor. Dans hareketlerini karıştırıyor, şarkıya ne zaman gireceğini bilemiyor. Bazense tam tersi, şarkının kendine ait kısımlarını öyle güzel söylüyor, dans hareketlerini insanı kendine hayran bırakan bir kıvraklıkla yapıyor ki seyirciler çığlık çığlığa ismini bağırmaya başlıyor:

"HAN BYUL! BYUL!"

Şarkı bitiyor. Grup üyelerinin tamamı soluk soluğa. Kameralar sürekli nefes nefese kalmış olan Han Byul'a doğru dönüyor.

Jüri üyelerinden biri söz almak için elini kaldırıyor. KMH'nin başkanı Kim Min Hyuk söz alıyor:

"Sevgili Han Byul. Seni Seul'e ilk geldiğin zamanlardan tanıyorum. Henüz on iki yaşında küçücük bir çocuktun ve çok yetenekliydin. Yüzün bir bebeğinkinden

farksızdı ama gözlerin otuz yaşında bir adamın bilgeliği ve görmüş geçirmişliğiyle bakıyordu. Piyano ve gitar çalmayı benim yanımda öğrendin. Sana gösterdiğimiz bir dans hareketini anında kopyalayabiliyordun. Bununla kalmadın, kendi şarkılarını bestelemeye başladın. Çok kısa zamanda yalnızca ulusal değil, uluslararası bir kahraman oluverdin. İnanır mısınız? Dünyanın her yerinden mektuplar, paket paket hediyeler geliyordu bu velete. Henüz on dört yaşındaydı hem de! Ama sen hiçbir zaman ağırbaşlılığından ödün vermedin. Küçük yaşta gelen bu şöhret başını döndürmedi."

Min Hyuk derin derin nefes alıyor..

"Bu nedenle normalde asla yapmayacağım bir şey yaparak sana bir şans daha vermek istiyorum. Bu gece gerçekten berbattın. Ben böyle iğrenç şarkı söyleyen, dansın "d"sinden anlamayan birini kendi şirketimde katiyen tutmam. Benim de bir standardım var. KMH'nin yetiştirdiği stajyer idollerin sektörün en iyileri olması gerekli. Bu gece beni utandırdın. Ne dersiniz, bir şans daha verelim mi Han Byul'a?" diye sordu seyircilere dönerek.

Seyirciler çılgına dönüyor... Git gide artan bir şiddette Han Byul'un adını haykırıyorlar.

"Senin besten olan bir parça var. Her ne kadar rakip olsak da, o parçayı seviyorum," diyor JOY Yetenek Ajansı ve Plak Şirketi'nin sahibi Cha Jong Wook.

"Haydi, bize o ünlü şarkını çal. Senden 'dahi çocuk' olarak bahsediyorlar. Neler yapabiliyorsun göster bize," diyor 90'ların ünlü şarkıcısı Lee Tae Joon.

"BOM'dan bahsediyor olmalısınız! Haydi, Han Byul, başarılar!" diyor Kwon Sang Woo.

Han Byul söylenenleri duymuyor gibi. Gözleri ileride, bilinmez bir noktaya kilitlenmiş. Adını haykıran seyircileri, TV başında onu canlı yayında destekleyenleri, jürinin ve Kwon Sang Woo'nun dediklerini işitmiyor, yalnızca gözlerinin takılıp kaldığı yere bakıyor.

"Han Byul?" diye soruyor Kwon Sang Woo elini Byul'un omzuna koyarak.

Han Byul bir şey demeden başını eğiyor ve sahnenin kenarındaki piyanoya doğru yürüyor. Tabureye otururken seyircilere doğru kaçamak bir bakış fırlatıyor.

Piyanonun başında, ne yapacağını bilemez öylece oturuyor bir süre. Neden orada olduğunu sorguluyor gibi duruyor. Kameralarsa Han Byul'un yüzüne git gide daha fazla yakınlaşıyor. Daha fazla... Daha fazla....

Han Byul çalmaya başlıyor... Parça oldukça neşeli. Gözleri hâlâ dalgın görünüyor, yalnızca el alışkanlığıyla çalıyor. Sıra şarkıyı söylemeye geliyor. Piyanonun yanındaki mikrofona doğru eğilip, ağzını açıyor; ama şarkıya başlayamıyor. Onun yerine çığlığa benzer, derinlerden gelen ince bir ses çıkıyor ağzından. Çenesi titriyor. Tüm vücudu titremeye başlıyor. Dudakları hâlâ aralık, yutkunuyor ve başını önüne eğiyor.

"Han Byul, beni büyük hayal kırıklığına uğrattın," diyor Min Hyuk.

"Hani tüm bunlar bir oyundu? Ne kadar yetenekli de olsan, bu oyun için fazla ciddisin sen," diye ekliyor. Bir yandan da az önce gördüklerini onaylamadığını belirtir biçimde başını sağa sola sallıyor.

"Sürekli beyninin içinde konuşup duruyorsun. İçerideki sesler ta buradan duyuluyor. Sanırım senin hakkında

yanılmışım. B12'nin yoluna sensiz devam etmesi daha hayırlı olacak gibi görünüyor. Gerçekten çok üzgünüm."

Akabinde seyircilerden kocaman bir "AAA" sesi geiyor. Kameralar bir kez daha on yedi yaşındaki Han Byul'un yüzüne doğru yakınlaşıyor. Kwon Sang Woo bir elinde mikrofon, diğer eliyle Han Byul'un omzundan tutuyor ve ona destek verdiğini belirtir biçimde sarsıyor.

"Video bu kadar," dedim. Telefonumun ekranı kararmıştı.

Bir süre sessizce oturduk. Bahar iki kez bir şey söylemek için ağzını açmış, sonra vazgeçmişti. Üçüncü deneyişinde sessizliği bozmayı başardı.

"Sonrasında Afrika'ya filan mı gittin? Orada bembeyaz duruyorsun."

"Yok, hayır. Cilt beyazlatıcılar sürüyorlar sahneye çıkmadan önce. Bizde böyledir. Cildinin beyaz kalabilmesi için dışarı çıkman bile yasaklanır çoğu zaman. Menajerinin izni olmadan hiçbir yere gidemezsin."

Bahar anlamadığını belirtir biçimde dudağını büzdü.

"Öyle diyorsan, öyle olsun."

Yutkundum.

"Sonrasında... Sonrasında memleketime dönmedim. Burada kaldım. On iki yaşında okulu bırakıp KMH için çalışmaya başlamıştım. Hayatta bildiğim tek şey nasıl iyi bir idol olunacağıydı. Onun için yetiştirilmiştim. Min Hyuk sonrasında bana şirketinde yapımcı yardımcısı olmamı teklif etti. Genç gruplar için şarkılar yazacak ve besteleyecektim. Kabul etmedim.

Genel olarak işler böyledir bu sektörde. On iki on üç yaşlarında keşfedilirsin veya şirketlerin düzenlediği ya-

rışmalara katılırsın. Sonrasında ise, eğer seçilirsen seni stajyer olarak eğitmeye başlarlar. Eski giysilerini kullanmazsın. Giysiler stajyerler arasında değişimli olarak giyilir. Stajyerlerin kaldığı yurtlar –ki genelde on-on iki kişi bir odada kalır– yine stajyerler tarafından temizlenir, yemekler yine stajyerler tarafından hazırlanır. KMH'deki beş yıllık stajyerlik dönemim boyunca günlerce yalnızca ramyeon* yediğimizi hatırlıyorum. Bize verdikleri cep harçlığı et almaya yetmiyordu. Bazen on sekiz on dokuz saat süren çalışmalarda kolumuzu kaldıracak halimiz kalmıyordu. Daha on beş yaşımda saçlarım dökülmeye başlamıştı. Diğer stajyerler de benden farksızdı. Besinsizlikten ve üzerimizdeki stresten dolayıydı hepsi. KMH'den nefret ediyordum. Okula da geri dönmek istemedim. O nedenle bir süre Seul'de öylece durdum. Balık halinde çalıştım. Sonra çıkmaz sokakta bir kafenin iş ilanını gördüm. Akşamları orada çalışmaya başladım.

"Akşam çalışmıyorsun ki kafede."

"Yıllarca öğleden sonra iş başı yaptım. Kimse beni tanımadı. O videodaki alkışlar unutuldu, gitti. Çok değil, geçen ay Endonezyalı bir turist tanıdı beni. Memleketine dönünce uluslararası bir forumda benim müziği bıraktığımdan ve bir garson olarak Seul'de kenarda kıyıda bir kafede çalıştığımdan bahsetmiş. Burada da haber oldu," dedim ve telefonumdan geçen ay çıkan haberleri aramaya başladım. Bulmam uzun sürmedi.

"Eski idol garson oldu! Şimdi sefil halde!" manşetinin hemen altında benim, bir müşterinin masasına servis ya-

* Genellikle et suyu ile yapılan, Çin kökenli sulu erişte. Japonca'daki adı *ramen*'dir.

parken gizlice çekilmiş bir fotoğrafım vardı.

"Bu çok alçakça. Garson olman kötü bir şey değil ki, kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun."

Cevap vermedim. Omuzlarımı silkmekle yetindim.

"Sen de bu yüzden sabahın köründe iş başı yapmaya başladın. Kimsenin seni göremeyeceği bir saatte."

Yine cevap vermedim.

"Çıkmaz sokakta yaşıyor, çıkmaz sokaktaki bir kafede çalışıyorsun. Üstüne üstlük artık sabahın köründe kalkıyor, müşterilerin artmaya başladığı saatte de işini bitiriyorsun. Bu kadar yalnız olmak seni sıkmıyor mu?"

"Kim demiş yalnızım diye? Ben memnunum hayatımdan."

"Yanlış anladın beni. Özür dilerim. Ben de yalnızım. Evimin halini biliyorsun."

Konuyu değiştirmek istiyordum. Bahar'ın ilgisini başka bir şeye çekmem gerekiyordu.

"Ye Jun Hyung, piyanonu tamir eden kişi, zamanında GO 48 isimli, çok ünlü bir grubun üyesiydi. Japonya'da, Çin'de konserler vermişlerdi. Tabii bu anlattığım on sene kadar önceydi."

"Şimdi ne oldu? Grup dağıldı mı?"

"Öyle de denebilir. Ama asıl olan başka bir şey; büyüdüler ve yerlerin daha gençleri, daha iyi şarkı söyleyenleri ve daha iyi dans edenleri geçti."

"Ye Jun Oppa müziğe küsmemiş ama senin gibi değil."

"Hayır, değil. Bir süre öğretmenlik yaptı. Stajyerlik zamanımda bana piyanoyu öğreten oydu. Hâlâ da küçük bir fan kitlesi var. Kafelerde barlarda şarkı söyler. Geçimini öyle sağlıyor."

"Sanki emekli birinden bahsediyorsun. Kaç yaşında ki Ye Jun Oppa?"

"Otuz üç."

"Yalnızca otuz üç mü?"

"Evet. İdol olmak binlerce kişi arasından sıyrılmaya çalışmak, başarabilirsen yirmi beşine kadar şöhretin tadına varmak demek. Sektörde tutunabilenler grupları düşüşe geçmeye başladıktan sonra oyuncu veya sunucu oluyor genellikle."

"O canlı yayında başka bir sürü grup vardı, onlara ne oldu?"

"Yarışmayı B12, pardon B11 kazandı, diğerleri elendi. Bir kısmı eğitimine devam etti, başka meslek sahibi oldular. Benim gibi ileride idol olacağına kesin gözüyle bakıldığından sabah akşam çalıştırılanlar ise kayboldu gitti. Ünlü olmaktan başka şey öğretmediler bana. Bir anda gözden çıkartılabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne safmışım," dedim gülerek.

"Oysa kimse kalıcı değildir bu sektörde. Her daim senden daha yakışıklı, daha iyi şarkı söyleyen, daha iyi dans eden ve daha genç biri bulunur. Sen ise bir kenara atılırsın. O şans sana bir kez tanınır."

Bahar iki elimden tuttu, gözlerimin içine baktı:

"Eğer ölmediysen, yeniden denemek için her daim bir şansın var demektir."

Koltuk değneklerimi bana doğru uzattı.

"Gel, seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

YÜRÜYEN ÇİÇEK SAPI

Birlikte hastanenin asansörüne bindik. Bahar beşinci kat düğmesine bastı.

Asansörden çıkar çıkmaz üzerinde büyük, kırmızı harflerle Onkoloji Bölümü yazan bir tabela bizi karşıladı.

Bahar'ın buraya daha önce defalarca geldiği her halinden belli oluyordu. Koridorda geçen hemşirelere başıyla selam verdi. Hemşireler de Bahar'ı görünce gülümsüyor ve başlarıyla selamına karşılık veriyorlardı.

Koltuk değnekleriyle ilerlediğimden Bahar da benim hızıma ayak uyduruyor, yavaş yavaş yürüyordu. Koridorun sonuna doğru, üzerinde sarı renk rakamlarla 117 yazan odanın önünde durdu.

"İşte burası."

Kapıyı tıklattı.

"Kim o?"

"Rus ajanı Olga."

Rus ajanı mı? Olga mı? Neden bahsediyor bu kız?

"Peki benim en sevdiğim yemek?"

"Japchae."*

"Tamam, gel."

Bahar kapıyı ardına kadar açtı. Ses oldukça kısık ve derinden geldiğinden sahibinin neye benzediğiyle ilgili hiçbir tahminde bulunamamıştım. Bahar'ın arından içeri girdim. Karşımdaki yatakta on iki on üç yaşlarında bir erkek çocuk uzanıyordu. Başı tamamen keldi.

"Binbaşım!," dedi Bahar sağ eliyle selam durarak. Çocuk Bahar'a gülerek karşılık verdi.

"Merhaba Olga!"

Çocuğun gözleri Bahar'ın üzerinden yanında, koltuk değneklerine dayandığımdan sağa yatık duran bana yöneldi.

"Kim bu?" diye sordu Bahar'a gözlerini benden ayırmayarak.

"Keyfi kaçık bir arkadaş. Adı Han Byul. Neşeni paylaşması için getirdim."

"Sevmedim ben bu adamı. Kıza benziyor."

Bahar elini ağzına götürüp kıkırdamaya başladı.

"Hey, velet. Düzgün konuş. Ben senin büyüğünüm."

Çocuk utanmıştı. Gözlerini aşağı eğdi. Kaşları da saçları gibi dökülmüştü.

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Senin adın ne?"

"Gi Nam."

Gi Nam yatağında doğrularak:

"E, hani benim hediyem?" diye sordu. Doğrulmaya çalışırken üzerindeki hastane örtüsü açılmış, kolundaki serum görünmüştü.

* Tatlı patatesten yapılma erişte, sebze ve et ile yapılan bir tür Kore yemeği.

"Bu sefer biraz acele geldim, bir dahaki sefere kaldı hediye artık."

Gi Nam kendini yatağa bıraktı. Sırtını dik tutmak onu yormuş gibi görünüyordu, nefes nefese kalmıştı.

"Han Byul'la da arkadaş olmaya ne dersin? O da..." dedi Bahar ve bana doğru dönüp baktı. Beni baştan aşağı süzerek:

"Kızılderili olsun mu?"

"Olsun!" diye bağırdı Gi Nam, iki kolunu da gücü yettiğince kaldırarak.

"Adı da... Yürüyen Çiçek Sapı olsun. Hem uzun hem de zayıf olduğu için."

Gi Nam Bahar'ın bana taktığı adı duyunca kahkahalara boğuldu.

"Ben o kadar zayıf değilim bir kere. Beni yedi yıl önce görecektin sen asıl. Rüzgâr esse uçacak gibiydim."

Bahar da Gi Nam da kahkahalarla gülmeyi beni dinlemeye yeğlemiş gibi görünüyordu.

Ben de kendimi utamadım ve gülmeye başladım. Koridordan geçen içeride parti veriyoruz zannederdi.

"Senin uyuma vaktin gelmiş de geçiyor!" dedi Bahar saatine bakarak. Saat ona on vardı.

Gi Nam'a iyi geceler dileyip odasından dışarı çıktık. Yeniden odamın bulunduğu kata indik. Koridordaki, benim on yedi yaşımdaki elenme videomu izlediğimiz sandalyelere oturduk.

KİMSE ÖLMEK İSTEMEZ

"Tanıştığımızda, kafede, biriyle görüşmen gerektiğini söylemiştin. O kişi Gi Nam'mıydı?"

Bahar başını evet anlamında salladı.

"Ben bir dernek için çalışıyorum. Adı *Son Dilek*. Adından da anlayacağın gibi, ölmek üzere olan hasta çocukların dileklerini yerine getiriyoruz."

"Çocukları nasıl seçiyorsunuz peki?"

Bahar derin derin iç çekti.

"Bu iş biraz sıkıntılı işte. Çocuğun hastalığının ne derece ağır olduğu, ailesinin olup olmadığı, varsa eğer maddi durumlarının çocuklarının hastane masraflarını karşılayıp karşılayamadığı büyük etki oynuyor çocukların seçilmesinde. Ama en büyük etken; çocuğun *dileği*. Gi Nam bir çocuk esirgeme yurdunda büyümüş. Ailesi yok. Ayrıca hastalığı da son safhasında. Ama gerçekleştirilmesi imkânsız bir dilek tuttuğu için dernek onu kabul etmedi. Dileğini de değiştirmedi Gi Nam, inat etti. Ben de dernekten ve tablolarımdan arta kalan zamanlarda Gi

Nam'ı ziyaret ediyorum işte."

"Ne dilemişti ki?"

"Zamanda yolculuk etmeyi. Çoğu çocuk sevdikleri şarkıcıyla veya sporcuyla tanışmayı hayali kurar. Biraz daha realist olanlar bilgisayar veya oyun konsolu isterler. Ama Gi Nam'ın isteği zamanda yolculuk etmekti. Ne yapıp ettiysem de bu inadından vazgeçiremedim onu. Sonunda dernek ona yardım etmekten vazgeçti."

"Sen de ona kendin yardım ediyorsun, öyle mi? Ona acıdığından?"

"Ona acıdığım doğru. Ama acıma duygusundan çok hayranlık duyuyorum ona karşı. O, hayallerini bir bilgisayar veya ünlü biriyle fotoğraf çektirmek ile sınırlamadı. İlk başta gerçekten tamamen kopuk bir istek gibi görünebilir. Ama çok, çok büyük bir kabullenişti yaptığı. Sonunun yaklaştığının bilincindeydi ve bundan korkmuyordu. Ölümle dalga geçiyordu."

"Vay be, gerçekten hayranıymışsın çocuğun."

Bahar tekrardan başını salladı.

"Benim aklım almıyor," dedim. Aklımı hâlâ bir şeyler kurcalıyordu.

"Neyi?" diye sordu Bahar ilgiyle.

"Neden böyle şeyler ister ki ölüm döşeğindeki biri? Ben öleceğimi bilsem herhalde çok sinirlenirdim. İçime kapanırdım. Herkesten, dünyadan nefret ederdim. Kusura bakma ama kanatsız birer iyilik meleği gibi dolaşan dernek üyeleriniz de kuzu gibi dilek dileyen hastalarınız da batsın derdim. Belki ecel beni almadan, kendi sonumu kendim hazırlardım. Bilmiyorum, deliridim herhalde."

Bahar bembeyaz olmuştu. Bir süre hiçbir şey demeden

bana baktı, sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"Hayat, üzerinde kendince oyunlar oynayabileceğin kadar ucuz değil... Eminim ki tüm bu hastalar, olayı en büyük sakinlikle karşılayanlar bile akıllarından böyle düşünceleri geçirmişlerdir. Ama neden hayatın acımasızlığına karşı duydukları öfkeyi bastırıp son dileklerini diliyorlar, biliyor musun?

Gerçekten istedikleri şey bu değil de ondan. Ölüm döşeğindeki birinin tek isteği ölmemektir. Her birinin içinde ufacık da olsa bir umut, 'Belki ben özelimdir, kurtulurum' düşüncesi vardır. O arada sırada gazetelerde, haberlerde gördüğümüz mucizelerden biri olduklarını hayal ederler. Hani 'Doktorlar üç ay demişti ama o bir mucizeyi başardı ve hastalığı yendi!' tarzında çıkan haberlerden bahsediyorum. Bu dünyada herkes ama herkes içten içe bir mucize bekler. Uçurumun sonunda olanlar bile."

Bahar sözlerini bitirdiği sırada doktorum yanıma gelmiş, taburcu olabileceğimi ama bir süre spor yapmamamı tembihlemişi.

KEBAP VE KİMCHİ

Çarşamba akşamı saat sekizde Bahar'ın evinin önüne gelip beklemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra Bahar aşağı indi.

Mavi? Turuncu? Sarı? Yeşil?

Bu kez saçının hangi renk olacağını tahmin etmeye çalışıyordum. Geçen hafta pembe olduğuna göre bu hafta radikal bir kararla saçlarını yeşile boyayabilirdi.

"Ah! Yanıldım!"

Bahar, mor saçlarını savura savura apartman kapısından dışarı çıkmıştı.

"Ne? Yanıldın mı?"

"Saçlarının rengini tahmin edemedim bu sefer," dedim gülümseyerek. Bal rengi gözleri karanlıkta kahverengi görünüyor, aralıklarla uzanan lambaların ışığında parıldıyordu.

Yoldan taksi çevirdik ve Ye Jun'un çalacağı bara gittik.

"Yakındaki tüm masalar dolmuş," dedi Bahar sahnenin etrafındaki masalara göz atarak.

"Masaya oturmayacağız ki zaten," dedim ve Bahar'ı kolundan tutup bara götürdüm.

"Oo, kimleri görüyorum. Ne zamandır uğramıyordun buraya," dedi Na Ri. Barın arkasında durmuş, elindeki bezle bira bardaklarını kuruluyordu.

"Birkaç hafta oldu yalnızca," dedim gülümseyerek. Bir yandan da göz ucuyla Bahar'a bakıyordum.

Bahar'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yedi düveli kıskandıracak güzellikte olan Na Ri:

"Bu kız kim?"

"Bahar."

"Sevimliymiş," dedi Na Ri gülerek. Uzun sarı saçları beline geliyordu. Göbeğini açıkta bırakan beyaz bir gömlek giymişti. İçine giydiği siyah sutyen olduğu gibi görünüyordu. Boyu, bir yetmiş beş civarında olduğundan bara girer girmez dikkati çekiyordu.

Bahar ses etmedi. Gözlerini dikmiş Na Ri'ye bakıyordu.

"Ne içmek istersin?"

"Bira."

"İki bira alalım," dedim Na Ri'ye göz kırparak.

"Sen buraya sık sık geliyorsun sanırım."

"Evet, bir ara geceleri burada çalışıyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Bıraktım."

"Ağzından da laf alınmıyor," dedi Bahar. Na Ri biraları hazırlamış, tezgâhın üzerine koymuştu. Benden tarafa olan bardağı elime aldım.

"Gel, kadeh kaldıralım."

"Ne için?" diye sordu Bahar bardağını eline alarak.

"Sağlığa!" dedim. Bardaklarımızı tokuşturup biraları-

mızdan birer yudum aldık.

"Bu arada, Na Ri'den ayrıldığım için buradaki işimi bıraktım. Tezgâhın arkası pek dar, birlikte çalışmak zor oluyordu," dedim sırıtarak.

Bahar'ın aldığı yudum boğazında kalmıştı.

"Siz... Siz?"

"Sevgiliydik, evet," dedi Na Ri lafa girerek. Akabinde de iş çıkışı birer kadeh içmeye gelmiş olan takım elbiseli iki adama viski servisi yapmaya gitti.

Bahar'ın ikinci yudumu da boğazına takılmıştı. Bu sefer öksürmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordum gülerek. Bahar istemsizce başını salladı.

"Ama biz ayrılalı neredeyse iki yıl oluyor. Kendimi övmek gibi olmasın ama kadınlar konusunda bayağı zevkliyimdir," dedim Bahar'a göz kırparak.

"İçtikçe gerçek karakterin ortaya çıkıyor bakıyorum," dedi Bahar.

"Öyle herkese açmam kendimi ben," dedim tezgâha dayanarak.

"Buna eminim," dedi Bahar. O da benim ardımdan arkasını dönmüş, sırtını tezgâha vermişti.

Biralarımızı henüz yarılamıştık ki Ye Jun alkışlar eşliğinde sahneye geldi. Öne eğilerek seyircilere reverans yaptı ve sahnenin sol tarafındaki piyanonun başına oturdu.

"Sahnede çok farklı görünüyor, ışıldıyor resmen," dedi Bahar. Ye Jun sahneye adımını attığı andan beri gözlerini ondan alamıyordu. İki elimle Bahar'ın gözlerini kapattım.

"Hoop hoop! Fangirl* olmak için biraz fazla yaşlı değil misin sence de?"

Bahar ellerimi gözlerinin önünden çekerek:

"Fangirl'lüğü yaşla sınırlayamazsın, fangirllük bir yaşam biçimdir."

"Şimdi izin verirsen Ye Jun Oppa'nın beni davet ettiği konseri izlemek istiyorum," dedi ve tezgâhın hizasında yan yan yürüyerek benden uzaklaştı.

"Ne oldu şimdi bu kıza ya?" diye söylendim kendi kendime.

"Erkek olmak çok kolay olmalı," dedi Na Ri. Kendi kendime söylendiğimi duymuştu.

"Ne demeye getiriyorsun?"

"Boş ver, gel sana soju ikram edeyim."

Na Ri'nin ikram ettiği soju'yu bir dikişte içtim. Barda, kafeye ek iş olarak haftada üç gece garsonluk yapmaya başladığımda tanışmıştım Na Ri ile. Dünyada eşi benzeri zor bulunur bir güzelliği vardı. Gözleri, ağzı, burnu, saçları, ince beli, bacakları, teni, ses tonu, her şeyiyle *mükemmeldi.*

Na Ri her ne kadar iyi bir insan, aynı zamanda iyi bir sevgili de olsa ilişkimiz boyunca peşindeki erkekler beni ölesiye yormuştu. Hatta bazıları öyle ileri gitmişti ki, aralarından birkaç tanesini bar çıkışı bir güzel pataklamam gerekmişti.

* *İng.* Fangirl ya da fanboy. Bir şarkıcı, grup veya film yıldızını, o yıldız hakkındaki tüm detayları öğrenecek kadar çok seven ve takip eden kişi.

ÇİN KIRMIZI BAĞI

Bir süre Bahar'la Ye Jun'un şarkılarını birbirimizden uzakta dinledik. Ye Jun alkışlar eşliğinde müziğine on dakika ara verince daha fazla dayanamadım.

"Gel buraya, buradan daha iyi görünür," diye seslendim Bahar'a. Sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım.

"Burada iyiyim ben," diye ısrar etti.

"Tezgâhın köşe tarafından yalnızca Ye Jun'un arkasını görürsün."

"Belki istediğim şey arkasını izlemek. Ne karışıyorsun?"

"Of! Gerçekten inatçının tekisin! Ne halin varsa gör!"

"O! Demek Han Byul'muş! Ben de deminden beri bu genç hanımla bağıra çağıra konuşan kim diyordum. Sesi tanıdım ama kim olduğunu çıkartamamıştım."

Bahar'ın sağ tarafında, tezgâhın köşesindeki taburenin üzerinde oturan adam beni görebilmek için eğilmişti. Adamı çok iyi tanıyordum. O da en az benim kadar ba-

ğıra çağıra konuşuyordu ama ses etmedim. Oturduğum tabureden ayağa kalkıp eğilerek adamı selamladım.

"Do Un Sunbae'm*, kusura bakmayın. Sesimi duyurmak için bağırmam gerekiyordu."

Do Un Sunbae beni dinlememişti. Bahar'a bakıyordu.

"Bu Güney Koreli genç adam sizi rahatsız mı ediyor?" diye sordu Bahar'a.

"Çapkın ihtiyar," diye söylendim kimsenin duymayacağı şekilde.

"Evet, ediyor. Ama önemli değil. Bu her zamanki hali. Kendisi pot kırmakta ustadır," dedi Bahar bana yan yan bakarak.

"Ne yaptım ben şimdi ya?" diye söylendim. Bahar ya bir şeye sinirlenmişti ya da delinin tekiydi. İşin zor olanı, Bahar söz konusu olunca iki şıkkın da gözüme eşit derece makul görünmesiydi.

"Bir şey yapmana gerek yok. Bırak da rahat rahat oppa'mı izleyeyim," dedi Bahar.

"Sen dur şimdi iki dakika," dedim Bahar'ı sağ elimle iterek. İkisiyle de daha rahat konuşabilmek için Bahar'ın yanındaki tabureye oturmuştum.

"Do Un Sunbae'm, yeni bir kitabınızın çıkmak üzere olduğunu okudum bir dergide. Bu seferki ne üzerine?"

"Bu seferki roman değil, kısa hikâyelerden oluşuyor... Bir kısmı gerçekçi, bir kısmı ise sürrealist. Bu tarz deneysel şeyler pek tutmuyor diye çalıştığım yayın evi basmak istemedi. Ben de çok daha küçük bir yayıneviyle anlaştım. Ah, dur, bir örneği yanımda olacak," dedi tezgâhın

* Korecede yaşça büyük ve deneyim olarak üstün olan kişiler için kullanılan bir saygı unvanı.

üzerindeki siyah el çantasını alarak.

Bahar soran gözlerle bana bakıyordu. Onu daha fazla görmezlikten gelemezdim.

"Do Un Sunbae'm Seul Ulusal Üniversitesi Edebiyat Bölümü'nde profesördür. Ders çıkışları soluğu genelde burada alır. Hep burada, bu köşede oturur ve hep aynı içkiyi içer; tek buzlu Yamazaki 12*."

"O Yamazakileri devirip durmasaydım şimdiye çoktan zengindim," diye söylendi Do Un Sunbae. Bir yandan da çantasının içindekileri tezgâhın üzerine döküyordu.

"Öğrencilerin sınav kâğıtları," diye söylendi çantasının içinden top haline gelmiş bir tomar kâğıt çıkartırken.

Bahar düşünceliydi.

"Yoksa siz şu ünlü yazar Park Do Un musunuz?"

Do Un Sunbae şaşırmış görünüyordu.

"Sen nerelisin?"

"Türküm."

"Birkaç kitabım Türkçeye çevrilmiş olmalı, evet."

"*Anneler ve Oğulları, Mavi Tilkinin Son Dönemeci* ve *Yalnızlığın Senfonisi* kitaplarınız çevrildi."

"Evet, onlar çevrilmişti, doğru diyorsun. Ama yine de ünlü olarak kabul edilebilir miyim bilmiyorum. Bilinmeme çok şaşırdım doğrusu."

"Çok alçak gönüllüsünüz sunbae'm," dedi Bahar hafifçe eğilerek.

"O, Güney Kore geleneklerini de iyi biliyorsun bakıyorum," dedi Do Un Sunbae gülerek. Bir yetmiş boylarındaydı. Elli beş yaşında olmasına karşın atmışlarında gösteriyordu. Yine de onun yaşındaki erkeklerde sıkça

* Osaka menşeili bir Japon viski markası.

rastlanan göbekten Park Do Un'da eser yoktu. Aksine, oldukça zayıftı. Kendine iyi bakmadığı ve iyi beslenmediği gözlerinin altındaki morluklardan belli oluyordu. Gülünce gözlerinin kenarında çizgi çizgi kırışıklıklar oluşmuştu.

"Keşke yanımda kitabı olsaydı," diye dövündü Bahar bana dönerek.

"Hah, buldum!" Do Un Sunbae kitabını bulmuştu.

"Ne diye imzalayayım?"

"Aman, sunbae'm, ben kitabınızı incelemek niyetindeyim yalnızca. Biz kitabınızı çıktığı zaman kendimiz alırız," dedim. Oldum olası insanlardan bedava bir şey almaktan rahatsız olurdum.

"Ne? Kitabımı küçük bir yayınevinden çıkartıyorum diye bana acımaya mı başladın? Hergele seni!"

"Çin Kırmızı Bağı," diye sesli okudu Bahar kitabın ismini. Sunbae'nin elinde tuttuğu kitabın kapağını inceliyordu.

"Çinliler kaderleri bir olan kişilerin görünmez, kırmızı bir ip ile bileklerinden bağlandıklarına inanırlar. Bu kişilerin birbirlerine ne kadar yakın olduğuna göre bağ uzayıp kısalır, dönem dönem incelebilir ama asla kopmaz."

"Mutlaka alacağım," dedi Bahar yeniden eğilerek.

"Genç ve güzel hanımlara karşı zaafım var benim. Almana gönlüm el vermez. Haydi ismini söyle," dedi Sunbae kemik gözlüklerinin ardından gülerek.

"Bahar," diye seslendi Bahar. Ye Jun'un verdiği ara bitmişti. Bu sefer sahneye iki arkadaşıyla birlikte çıkmıştı. İkisini de tanıyordum; kontrbasçı Kim Sung ve gitarist Tae Hee.

"Hohar mı?"

Bahar hayır anlamında başını salladı.

"Bahar." Bu sefer biraz daha yüksek tondan söylemişti.

"Poha?"

"Bahar! Bahar!" dedi Bahar.

"Ye Jun Oppa'yı dinleyemiyorum," diye söylendi kendi kendine. Ama ben ne dediğini işitmiştim. Oturduğum yerden öne atılarak:

"Kebap yazın siz sunbae'm," diye bağırdım sesimi duyurmaya çalışarak.

"Kebap mı yazayım?"

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Kebabı ilk söyleyişte anladınız sunbae'm. *Kebap'a sevgilerle* yazabilirsiniz."

Bahar sinirinden kıpkırmızı olmuştu.

"O halde *Kebap ve Kimchi'ye sevgilerle* yazın sunbae'm," dedi. Gözleri henüz yaramazlık yapmış beş yaşındaki bir çocuğunki gibi açılmıştı. Dudağını büzmüş, hınzır hınzır gülümsüyordu.

"Eh! Sizin atışmalarınızla mı uğraşacağım tüm gece? Alın, yazdım," dedi kitabı Bahar'a vererek. Bahar'ın omzunun üzerinden sunbae'nin ne yazdığına baktım. Gerçekten de *Kebap ve Kimchi'ye sevgilerle* yazmıştı.

"Kitap çıkınca yeni bir tane alıp, kendi adıma imzalatırım artık," dedim homurdanarak. Bahar kitabı çoktan çantasına atmıştı.

"Hadi hadi, izleyelim," dedi başını yukarı doğru kaldırarak. Sahneyi daha iyi görebilmek için taburesini de öne çekmişti.

"Deve kuşu sanki. Şu hallere bak. Yaşından utan," diye söylendim kendi kendime.

DO UN SUNBAE

Bahar'la bardan kahkahalar atarak çıktık. Ye Jun ve arkadaşları programlarını bitirdikten sonra yanımıza gelmiş, ikinci şişe soju'larını devirmekte olan ben, Bahar ve Do Un Sunbae'ye katılmışlardı.

"Kaç şişe içtik biz ya?" diye sordu Bahar yolda ayağına çarpan bir kola kutusuna tüm gücüyle vurarak.

"Bir ara ikiydi ama diğerleri geldikten sonrasını saymadım."

"Sunbae'm de amma sıkı içiciymiş! Tek başına rahat üç şişe götürmüştür."

"Do Un Sunbae'm yılların içicisidir. Hiçbirimiz onun kadar dayanıklı değiliz," dedim Bahar'ın yanından yürüyerek. Ilık bir ilkbahar gecesiydi. Havada bulut yoktu. Bu da yarın sabahın güneşli olacağı anlamına geliyordu. Hangsung Üniversitesi'nin bulunduğu Dongseongdong Bölgesi'nde genellikle üniversite öğrencileri ve henüz yeteri kadar para kazanmadığından ev arkadaşlarıyla yaşayan beyaz yakalılar otururdu. Bu çevredeki restoran ve

barlar da buna orantılı olarak Gangnam'dakilerden çok daha ucuzdu.

Bahar birkaç saniye düşündükten sonra:

"Ailesi yok mu peki?"

"Bu olaydan pek bahsetmez. Ama Na Ri bana bir seferinde sunbae'nin zamanında evli ve bir kızı olduğunu söylemişti. Sanırım kızını daha çok küçükken kaybetmiş. Çok geçmeden de karısıyla ayrılmışlar. Kafası zehir gibi çalışır. Çok da iyi kalplidir ama ayık gezdiği zaman yok denecek kadar azdır. Bu nedenle çalıştığı üniversite ile arasında birçok kez sorun yaşadı. Öğrenciler içki koktuğunu söyleyerek şikâyet etmişler birkaç kez. Öyle röportaj vermeyi filan da pek sevmez. O yüzden herkes böyle kulaktan dolma bilgiler üzerinden fikir yürütüyor sunbae hakkında."

Bahar cevap vermedi. Yüzümüzü okşayan rüzgârın eşliğinde, tek kelime etmeden yürüdük bir süre. Telefonumun saatine baktım, sabahın birini gösteriyordu.

"Na Ri sana daha başka neler söyledi?" diye sordu Bahar durup durduk yere.

"Ne? Ben az önce o kadar şey anlattım ve aklında kalan Na Ri mi oldu yani?"

"Ne yapayım, düşünmeden edemiyorum. O kız; çok güzel..."

"Eh, ben de çok yakışıklıyım," dedim alttan alttan gülerek.

"Sen gerçekten içince bambaşka bir insana dönüşüyorsun," dedi Bahar. Kaşlarını çatmış, ellerini bağlamıştı. Gülümsememi tutamadım.

"Dur biraz, beni mi kıskandın yoksa? Bütün gece senin triplerini sırf Na Ri çok güzel diye mi çektim ben?"

Bahar kıpkırmızı kesilmişti.

"Duygularını saklamayı da hiç beceremiyorsun hem."

"Neden seni kıskanacakmışım? Ben Na Ri gibi ve bir peri masalına ait olabilecek türden bir kızın senin gibi..."

Bahar bir anlığına duraksamıştı:

"Senin gibi bir yolunmuş maymunla çıkmış olmasına şaşırdım asıl."

"Yolunmuş maymun mu? Neden bahsediyorsun sen?"

"Maymun diyecektim ama sonra hiç kılının olmadığını hatırladım. Gi Nam haklı, kıza benziyorsun gerçekten de."

Bu sefer gerçekten sinirlenmiştim. Durup Bahar'ın kolunu kavradım ve onu sokağın üzerindeki bir kuru temizleme dükkânının vitrinine doğru ittirdim. Ellerimi omuzlarına koydum.

"Kızım sen canına filan mı susadın? Sarhoşken sakın ama sakın benimle uğraşma," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. Aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe vardı.

"Hem benim yeterince kılım var. Yalnızca görebileceğin yerlerde değil," diye de ekledim.

"Bırak beni seni sapık," dedi Bahar iki eliyle kollarıma vurarak. Sinirim geçmişti. Ellerimi serbest bıraktım. Bahar sağ eliyle sol omzunu ovdu.

"Canımı acıttın."

"İyi yaptım. Bir daha böyle bir şey söylemeye yeltenmezsin böylece," dedim başımla yürümeye devam etmesini işaret ederek.

Bir süre sessizce yürüdük. Bahar'ın evine varmamıza daha yirmi dakika vardı. Bahar'ı bıraktıktan sonra ben kendi evime geri dönecektim. Hava güzel olduğundan ikimizin de taksi çağırmak gibi bir niyeti yoktu.

BİR GRUP GENÇ

"Ne yapıyor onlar?" diye sordu Bahar eliyle ileride, kaldırımın üzerinde oturmuş bir grup genci göstererek.

"Bilmem," dedim. Biz yaklaştıkça gruptan müzik sesleri gelmeye başlamıştı.

"Aralarından biri akordu bozuk bir gitarla bir şeyler çalmaya çalışıyor," dedim yüzümü ekşiterek.

"Bir selam verip akortlarını düzeltelim öyleyse," dedi Bahar. Neşesi yerine gelmişti. Seke seke gruba doğru koşmaya başladı.

"Dur! Deli kız! Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Ya manyaklarsa?" diye bağırdım arkasından. Mantığım Bahar'ı orada öylece bırakıp gitmemi söylüyordu. Ama ayaklarım soluğu grubun yanında alan Bahar'ın peşinden gitti. Ellerimi cebime sokup yürüyüşümü biraz daha kabalaştırdım. Kimlerle muhatap olmak zorunda kalacağımı kestiremiyordum. Sağlam bir tavır takınmak önemliydi.

"Hah, akordu yapacak kişi de geldi," dedi Bahar gülerek. Kafasına penyesinin kapüşonunu geçirmiş, ellerini

de ceplerine sokmuştu. Kendi etrafında bir sağa bir sola dönüyordu.

Bir kadın nasıl bir dakika içerisinde bir ruh halinden tamamen farklı bir ruh haline geçiş yapabilir?

"Merhaba," dedim grubu kafamla selamlayarak. Onlar da bana aynı şekilde karşılık verdiler. Bir bar çıkışı eğlencelerini devam ettirmek, aynı zamanda da Seul'ün ılık havasından faydalanmak isteyen bir grup üniversiteli gençti.

Gitarı tutan ve taş çatlasa yirmi yaşında görünen çocuk bana gitarı uzattı.

"Noona'nın* söylediğine göre çok da güzel şarkı söyleyebilirmişsin."

"Noona'nız abartmış. Şu gitarı akort etsem yeter, sen çalmaya devam edebilirsin," dedim hızla çocuğun elinden gitarı alırken. Bahar'a da sinirli bir bakış fırlatmayı ihmal etmedim.

"Söyle! Söyle! Söyle!"

Kaldırımda oturan beş kız hep bir ağızdan bağırmaya başlamıştı.

Neslimiz git gide güzelleşiyor mu ne?

Hafifçe gülümseyip "Eh madem öyle istiyor..." dememle Bahar'ın ateş saçan gözleriyle karşılaşmam bir oldu.

"Söyle! Söyle! Söyle!"

Yere oturdum. Gitarı akort ettim ve aklıma ilk gelen şarkıyı çalmaya başladım.

En son on iki yıl önce söylemiştim bu parçayı. KMH elemelerinde söylediğim şarkıydı. Şimdi neden durduk yere aklıma geldiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok-

* *Kr.* Abla. Erkeklerin kendilerinden yaşça büyük kadınlara hitap şekli.

tu. Sanırım o zamandan bu yana bir kez bile söylememiştim. Şarkıyı söylerken bir yandan da etrafımı saranların yaptıkları yorumları duyabiliyordum.

"Müthiş, değil mi?"

"Televizyondaki idollere benziyor, şu yüze, şu sese bak."

"Bence ne iş yapıyorsa bırakıp şarkıcı olmalı."

Şarkıma devam ettim. En sevdiğim, aynı zamanda en zor olan kısma gelmişti sıra; nakarat bölümüne.

Nereden geldiğini anlamadığım bir darbeyle yere yığıldım. Gitar elimden uçmuş, uzaklara doğru sürüklenmişti. Az önce benimle birlikte şarkıma eşlik eden grup şimdi çığlık çığlığa sağa sola kaçışıyordu. Bir yandan yerden kalkmaya çalışırken başımı neredeyse ikiye yaracak olan darbeyi kimin vurduğunu görmek için arkamı döndüm. Yedi-sekiz tane yirmili yaşlarında erkek az önce oturup şarkı söylediğim yerde dikiliyordu.

"Burada biz takılırız yalnız. Hadi defolun gidin, veletler," dedi içlerinden biri. Orta boylu olmasına karşın oldukça yapılıydı ve saçlarını kazıtmıştı.

"Ne demek biz takılırız? Biraz ileride takılsanız, olmaz mı?"

Bana gitarı veren çocuk konuşmuştu.

"Biraz ilerideydik zaten ama sizin saçma sapan müziğiniz oraya kadar geliyordu. Keyfimizi kaçırdınız."

"Çareyi de doğru düzgün söylemek yerine kafama tekme atıp beni yere yıkmakta buldunuz, öyle değil mi?" diye sordum. Başım hâlâ zonkluyordu.

"Sinirlendirmeyin bizi..."

İri yarı kel adamın lafı yarıda kalmıştı. Gençler grubundan bir çocuk –fazla gaza gelmiş olacak– kel adamın

yanındaki, boyu bir doksana yakın, bıyıklı adama uçan tekme savurmuştu. Olay o kadar ani olmuştu ki, sokakta o an için bulunan herkes birkaç saniyeliğine donup kalmış, çocuğun uçan tekmesini ve bıyıklı adamın tekmeyle birlikte bir anlığına havada durup sonra aniden yere yığılmasını ağır çekimde izlemişti.

"Neler oluyor lan?!"

İri yarı kel adam aramızda ilk kendine gelen olmuş ve sözlerinin akabinde beni –en yakınında olan bendim çünkü– omuzlarımdan tutup sağlam bir kafa atmıştı.

Kafama aldığım ikinci darbenin etkisiyle iyice sersemlemiştim. Bir süre dengemi bulamadım. Kendime gelmeye çalıştığım iki saniyelik sürede iki grup da birbirine girmiş, tekmeler ve yumruklar havada uçuşmaya başlamıştı. Ortalık bir anda 80'lerin ünlü Uzak Doğu dövüş filmlerine dönmüştü. Ben de biraz kendime geldikten sonra aralarına karışıp denk getirebildiğime vurmaya başladım.

"HERGELELER SİZİ!!!"

Nereden geldikleri belirsiz üç polis kargaşadan artık toz bulutu halini almış olan güruha doğru koşuyordu. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Kalabalık polisi görür görmez çil yavrusu gibi dağılmış, üniversiteliler ve gangster tipli herifler aynı yönde tüm güçleriyle koşmaya başlamışlardı. Tam koşmaya başlayacakken duraksadım.

"Bahar?"

Arkamı döndüm. Bahar dosdoğru polislere doğru koşuyordu.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Sen git!" diye haykırdı Bahar. Geç olsa da amacının

ne olduğunu anlamıştım. Kafama yediğim tekmeden sonra birkaç metre uzağa sürüklenen gitara doğru koşuyordu.

"Bırak onu, bırak!"

Bahar beni dinlemedi. Gitarı yerden aldı. Ben de koşma fikrinden vazgeçip kaderimi kabullendim. Polisler artık koşsak da kaçamayacağımız kadar yaklaşmıştı bize. Ayrıca sağ baldırım yeniden acıyla sızlamaya başlamıştı.

Polisler yanımıza varınca durdular. Üçü de soluk soluğa kalmıştı.

"Gelin, bu gece sizi karakolumuzda misafir edelim," dedi en öndeki.

SEUL'DE BİR KARAKOL

Dışarıda esen ılık ilkbahar rüzgârına kıyasla karakol buz kesiyordu. Polis memurlarından biri Bahar ve benim karşımızdaki masada oturmuş durmaksızın bilgisayarının klavyesiyle bir şeyler yazıyordu. Bilgisayarının yanında dizili, bir yığın halini almış dosyalara bakılırsa sabaha kadar bu hızda devam edecekti.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi havayla doldurduktan sonra bir saniye kadar bekledim ve aldığım nefesi yavaşça, burnumdan verdim. Göz ucuyla yanımda oturan Bahar'a baktım. Gözlerimiz birbirini bulmuştu. Bahar gözlerini eskisi gibi kaçırmıyordu artık. Birkaç saniye boyunca yorgun gözlerle birbirimize baktık. Konuşmamıza gerek kalmamıştı.

İkimiz de sarhoş değildik. Polis arabasında yaptığımız yolculuk ve sonrasında karakoldaki bekleyiş bizi ayıltmıştı. Bahar'ın gözlerinde bu yorucu günün bitkinliğinin yanında pişmanlık da vardı.

"Üzülme, en azından gitarı kurtardık," dedim sağ

elimde tuttuğum gitarı işaret ederek.

Bahar'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne? Ne düşündüğümü nereden biliyordun?"

"Sendeki en ufak duygu değişimini gözlerinden okuyabiliyorum," dedim yeniden iç çekerek.

Odaya iriyarı, ellili yaşlarda bir polis girmişti. Komiser olmalıydı. Adam bizi şöyle bir süzdü. Ardından gelen polise –bizi yakalayanlardan biriydi– döndü:

"Kavga eden serseriler dedikleriniz bunlar mı? Düpedüz kendi halinde gençler bunlar."

Bizi yakalayan polis, iri kıyım komiserin önünde eğildi.

"Sunbae'm, komşulardan aldığımız şikâyet üzerine gittik o bölgeye. Geldiğimizi görünce kavga edenler kaçışmaya başladılar. Geride kalan ikisini yakaladık biz de."

Komiser Bahar ve beni bir kez daha baştan aşağı süzdü.

"Kız da yabancıya benziyor. Gece gece tedirgin etmişsiniz milleti," dedi onaylamayan bir ses tonuyla ve odanın öbür ucundaki büyük masaya doğru yöneldi.

"Getirin şunları," dedi ardındaki iki polise başıyla bizi işaret ederek. Polisler yanımıza gelerek ayağa kalkmamızı işaret ettiler. İkimiz de ağır ağır yürüyerek komiserin masasının önündeki sandalyelere oturduk. Elimdeki gitarı sandalyenin sol koluna yasladım. Komiser polislerden birinin getirdiği dosyaları inceliyordu.

"Bakalım şu bizim Güney Koreli beyin siciline," dedi gözlerini ovuşturarak.

"Park Han Byul. Yirmi dört yaşında. Daegu doğumlu. Aha!"

Komiser şaşırmışa benziyordu. Bana doğru bakarak:

"Pek de temiz yüzlü bir çocuksun ama anlaşılan yara-

mazın tekisin," dedi gülerek.

Şaşırmıştım. Sicilimin temiz olduğunu düşünmüş, bu nedenle de oldukça rahat davranmıştım. Komiserin benimle dalga geçip geçmediğine emin olamadım bir süre.

"Bundan üç yıl önce bar çıkışı bir kavgaya karışmışsın. Bir adamı fena benzetmişsin. Adam senden şikâyetçi olacağını söylemiş."

"Ne?"

Üç yıl önce neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bir süre boş gözlerle etrafa baktım, düşünüyordum. Üç yıl öncesine dair anılar bir anda mıknatısla çekilen demir tozları gibi bir merkezde birleşmiş, derlenip toparlanmıştı.

"Ha!" diye bir ses çıktı ağzımdan istemsizce.

"Haaaaah! Hatırladı!" dedi komiser kahkaha atarak. Her kahkahasında polis üniformasından belli olan göbeği hopluyordu.

Üç yıl önce, ben hâlâ geceleri barda çalışırken Na Ri'ye asılan ve bir türlü peşini bırakmayan bir adam ve arkadaşlarıyla kavgaya tutuşmuştum. Gerçi ettiğimiz şeye kavga demek için bin şahit gerekirdi. Tezgâhın ardında çalışırken bir adam Na Ri'ye asılmış, adamı uyarmama rağmen beni dikkate almayıp Na Ri'yi rahatsız etmeye devam etmişti. Ben de kozlarımızı dışarıda, barın arka kapısının açıldığı izbe sokakta paylaşmayı teklif etmiştim adama. Na Ri ile sevgili değildik o sıralar ama yine de sarhoş bir adam tarafından rahatsız edilmesine göz yumamamıştım.

Adam arkadaşlarını da yanına alıp öyle gelmişti çağırdığım yere. Benim yanımda ise yalnızca durmamı söyleyen ve kolumdan çekiştiren Na Ri vardı. Adamın

üçkâğıtçılığını görünce kontrolümü kaybetmiş, hemen yanımdaki teneke çöp konteynırını havaya kaldırıp adama ve arkadaşlarına doğru fırlatmıştım. Adam konteynırdan kaçmaya çalışırken yere düşmüş ve bu sırada burnunu kırmıştı. Sonrasında da polisler gelmiş ve hepimizi karakola götürmüştü.

"Belki bu hatırlamanda yardımcı olur, bir kadının şahitliği de var. Kadının adı..."

"Tamam, mühim değil hatırladım," diyerek kestim komiserin sözünü.

"İyi o halde. Bu senin sicil kaydın değil, bizim karakolun kayıtları. Adam şikâyetini geri çekmiş. Sicilinde bir şey yok, merak etme. Yabancı hanımda da bir şey yok. Gece burada kalmanızı gerektirecek bir neden göremiyorum. Ama bu yabancı hanımı böyle serserilerin dolaştığı, sefil yerlere götürüp ülkemiz hakkında kötü düşünmesine neden olma. Onu Cheongdam'da dolaştır, Gyeongbokgung Sarayı'nı göster, Seul Kulesi'ne çıkart... Güney Kore'nin en güzel yanlarını tanısın. Güney Kore erkekleriyle hiç samimi olmamıştır. Bizi iyi temsil et. Tüm hünerlerini göster. Bak saat sabahın iki buçuğu yalnızca. Bu gece bile olur," dedi komiser ve bana doğru sırıtarak göz kırptı.

Komisere cevap vermedim. Önünde eğilmekle yetindim.

"Ben de aynı şekilde ülkemde öğrendiğim tüm marifetleri Han Byul oppa'ma göstereceğim sunbae'm. Hem de bu gece," dedi Bahar Korece ve yerlere kadar eğildi... Konuşması normalden çok daha aksanlıydı. Doğrulduğunda Bahar'a kaçamak bir bakış fırlattım. Gözlerinin içi gülüyordu.

Odadaki polisler başlarını eğmişlerdi. Komiserin gülüşü ise Bahar'ın sözlerinden sonra yüzünde donup kalmıştı.

Boş olan elimle Bahar'ın kolunu tutarak kapıya doğru yöneldim ve bir yandan da diğer elimdeki gitarı sallayarak herkese iyi geceler ve iyi çalışmalar diledim.

YEMEK ÇUBUKLARI

"Sen ne tür bir kızsın?" diye sordum. Karakoldan çıktıktan sonra yürüyüşümüze kaldığımız yerden devam etmiş ve Bahar'ın evine yaklaşmıştık.

"Ne demek o öyle?" diye sordu Bahar yanından geçtiğimiz evlerden birinin bahçesindeki erik ağacının çiçeklerini koklayarak.

"Bilerek kırık bir Koreceyle konuştun ve karakoldakileri bilerek utandırdın."

"Belki," dedi. Ağzı kulaklarına varıyordu.

"Komiser hak etmişti," dedim gülerek. Bahar'la bakıştık. Göz kırptım.

Bir süre sessizce yürüdük. Gecenin sessizliğini Bahar'ın karnından gelen guruldamalar bozdu.

"Saatlerdir bir şey yemedik," dedim karnını tutan Bahar'a bakarak.

Bahar başını salladı.

"Haydi gel, buralarda bir yerde mutlaka açık bir restoran vardır. Gerçi bu saatte sarhoşlarla doludur ama ne yapalım."

Tahminlerim doğru çıkmıştı. Yolun hemen başında, üzerindeki tabelanın yanında patlangaçla "Haejeanguk!"* yazıyordu.

Minik restorandan içeri girer girmez yüzüme ağır bir baharat kokusu çarptı. Güney Korelilerin sarhoşluğun yan etkilerinden kurtulmak için içtikleri çorbalar çoğunlukla oldukça acı oluyordu.

Birlikte cam kenarında bir masaya geçtik. Yanımıza gelen garsona bir kâse kongnamulguk sipariş ettim. Bahar çorba içmek istemediğini, tavuk yemeyi tercih ettiğini söyledi.

"Benim çorbamdan tadabilirsin," dedim soya fasulyesiyle yapılan kongnamulgukuma kaşığımı daldırdığım sırada.

"Ben tavuğumla çok mutluyum," dedi Bahar ve dakgangjeong'unu yemek için eline metal yemek çubuklarını aldı. İnce-uzun, bambu çubukları tutmaya çalışırken elleri titredi ve çubuklardan birini yere düşürdü.

"Hâlâ sarhoşum herhalde," dedi. Panikle aşağı eğilmiş ve yere düşen çubuğu aramaya başlamıştı.

"Boşuna arama, yenisini getirirler. Sen, iyi misin? Elin titredi?"

Garson hemen bir çift metal çubukla çıkagelmişti. Çubukları Bahar'a doğru uzattı. Bahar çubukları büyük bir saygı göstergesi olarak iki eliyle** aldı ve başını öne eğdi.

"İyiyim, bir şeyim yok," dedi.

"Koreceyi, Kore geleneklerini çok iyi biliyorsun. Nereden öğrendin tüm bunları?"

---

* *Kr.* "Akşamdan kalma çorbası". Genellikle alkol aldıktan sonra içilen, soya fasulyesi ve çeşitli sebzeler ihtiva eden çorbalar.

** Koreliler, saygı ifadesi olarak bir şey aldıklarında veya verdiklerinde iki ellerini kullanırlar.

"Kendi kendime. Çok Güney Kore dizisi izlemiştim bir dönem. Oradan öğrendim."

"Buraya gelmeden önce de bizim kültürümüze yabancı sayılmazdın yani. Anladım," dedim gülerek. Bahar da gülmüştü.

Bahar sessizce yemeğini yemeye koyuldu. Ben ise kaşığı her ağzıma götürüşümde Bahar'a uzun uzun bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ne büyüsü var bu kızda? Neden her baktığımda biraz daha güzelleşiyor?

Bahar bakışlarımdan birini yakalamış, utanarak önüne dönmüştü. Ben de başımı eğip çorbamı gözlerimi kâsemden ayırmadan bitirdim.

GEÇMİŞİN İZLERİ

Restorandan çıkınca biraz daha yürüdük. Mutluydum. Karnım doymuştu, hava güzeldi, çiçekler çok güzel kokuyordu ve yanımda sürekli şakıyan, kalbi de giysileri ve saçları gibi rengârenk bir kız vardı.

Bahar soluklanmadan, ara vermeden geçen gün Gi Nam ile izlediği bir animeyi anlatıyordu bana. Adı *Zamanda Sıçrayan Kız* idi. Lise çağında, Makoto adlı bir kızın yalnızca bir yerden bir yere atlayarak zamanda yolculuk edebilmesini konu ediniyordu.

"Seninle birlikte olan kişinin arabasında radyo dinlemesine gerek yok," dedim; Bahar laftan lafa atlar, nefes almadan konuşurken lafını kesmiştim.

Bahar baştan aşağı kıpkırmızı olmuştu.

"B-ben çok konuştuğumun farkında değildim, özür dilerim," dedi gözlerini yere indirerek. Güldüm.

"Duygularını saklamayı hiç beceremiyorsun," dedim Bahar'a.

"İstesem de yapamıyorum. Bir yerden açık veriyorum mutlaka," dedi dudaklarını büzerek.

"O halde senin gibi dürüst birine kendimle ilgili bir şey söyleyeyim; o hergeleler gelip eğlencemizi böldüğü sırada söylediğim şarkı, on iki yıl önce KMH elemelerinde söylediğim şarkıydı. On iki yıldır bir kez bile söylememiştim. Dahası, beni dinleyen bir insan topluluğuna karşı yedi yıldır ilk defa şarkı söyledim. Ne yalan söyleyeyim, özlemişim biraz sanırım," dedim.

Bahar'ın gözleri açılmış, zaten iri olan gözleri şimdi kocaman olmuştu.

"Gerçekten mi?"

Ellerimi cebime koydum ve gülümsedim.

"Gerçekten."

Bir süre birbirimize bakarak, öylece kaldık. Sessizlik beni rahatsız etmeye başlamıştı. Elimi cebimden çıkarıp Bahar'ın omzuna hafifçe vurdum.

"Haydi, seni evine bırakayım."

BURNUNDAN PEMBE BALONCUKLAR ÇIKARTAN HAN BYUL

Ertesi akşam Jin Ho ziyaretime geldi. Birlikte hazırladığım tatlı ekşi soslu çıtır tavukları yiyip kutu bira içtik ve bilgisayar oyunu oynadık. Üçüncü seferde de ben yenilmiştim.

"Yeter artık hyung, beni korkutuyorsun. Senin gibi yenilmekten nefret eden biri üç seferdir yeniliyor. İşin daha garibi, yüzün hâlâ gülüyor. Dün neler geldi başına senin? Lotoyu filan mı tutturdun?"

Az öncekinden daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdim:

"Yok öyle özel bir sebebi," dedim.

"Yoksa o gökkuşağı kız mı seni bu hale getirdi? Utanmasan ağzından burnundan pembe baloncuklar çıkartacaksın."

Jin Ho'ya cevap vermedim Geçen gece Bahar'ı –gitarı Bahar'a vermiştim– evinin önünde bırakmış, yürüyerek evime dönmüştüm. Yol boyunca da kendi kendime gü-

lümsemiştim. Nedenini sorgulamıyordum. Hafiflemiştim yalnızca. Her nefesimde ciğerlerim eskisinden çok daha fazla havayla doluyordu. Gece neredeyse hiç uyumamış olmama karşın sabahın köründe kalkıp kafeyi açmış, tüm gün büyük bir enerjiyle çalışmıştım.

"Jin Ho, ne dersin? Pizza söyleyelim mi?"

Jin Ho inanamayan gözlerle bana baktı.

"Daha az önce iki tabak tavuk yedin hyung! Çıldırdın mı sen?"

"Neli olsun? Dört peynirli mi?"

Jin Ho ayağa kalktı.

"İstersen sen ye hyung. Ama benim sabahın köründe bir işim var, onu halletmem gerek."

"Peki, dur seninle evine kadar yürüyeyim, canım yürümek istiyor," dedim ben de oturduğum yerde zıplayıp ayağa kalkarak.

"Delirmiş bu çocuk. Cidden delirmiş," dedi Jin Ho. Bir yandan da başını iki yana sallıyordu.

KAFENİN ÇINGIRAĞI

Bir yandan Kolombiya ve Etiyopya kahve çekirdeklerinin kahve makinesinde yavaş yavaş öğütülmesini izliyor, bir yandan da esniyordum. Bahar'la geçirdiğimiz macera dolu gecenin yorgunluğu şimdi çıkıyordu. Kafenin kapısının ucundaki küçük çıngırağın sesiyle kendime geldim.

"Günaydın!"

Gelen Jin Ho'ydu.

"Ne işin var senin bu saatte burada? Rüyanda mı gördün?"

Jin Ho beni duymamış gibi etrafına bakındı.

"Buraya ilk defa bu kadar erken geliyorum. İçinde kimse olmayınca ne kadar da farklı görünüyor. Sabahları kimse olmadığından gerçekten de kafanı dinliyor olmalısın hyung," dedi ve bana doğru baktı.

"Kahve ne güzel koktu! Bana da yapabilir misin bir tane?"

"Neden sabahın bu saatinde burada olduğunu söylemediğin sürece hayır."

Kapının çıngırağı yeniden çaldı. Gelen Bayan Seul Gi'ydi. Her sabah olduğu gibi iki tepsi çörek taşıyordu.

"Günaydın gençler!"

Ben de her sabah yaptığım gibi tezgâhın ardından çıkıp Bayan Seul Gi'ye doğru koştum ve elindeki tepsileri aldım.

"Biri bana ne için Jin Ho'nun burada olduğunu söyleyebilir mi?" diye sordum tepsideki çörekleri cam vitrinin ardına sıralarken.

"Sen bugün izinlisin," dedi Bayan Seul Gi gülerek.

Beynim durmuştu. Bugün izinli olmamı gerektirecek hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

"Neden?"

Soruyu sorduğum sırada gözüme kahvenin camekânının ardında koşan, kırmızı kasketli bir kız takılmıştı. Elinde bir gitar tutuyordu.

"Bahar?" dedim kendi kendime.

Bayan Seul Gi ve Jin Ho arkalarına dönüp benim baktığım tarafa baktılar.

"Hah, gelmiş," dedi Jin Ho. Bahar elindeki gitarı havaya kaldırmış, camın ardından neşeyle bizi selamlıyordu. Jin Ho Bahar'ın selamına neşeyle karşılık verdi.

Bahar kahvenin kapısını hızla açtı. Çıngırağın son ses ötmesine neden olmuştu.

"Günaydın!"

"Günaydın!" dedi Bayan Seul Gi ve Jin Ho bir ağızdan.

"Neler olduğunu biri bana anlatabilir mi?"

Bahar'ın içi içine sığmıyormuş gibiydi. Otuz iki diş sırıtıyordu.

"Seni kaçırmaya geldim."

"Ne? Beni mi?"

"Evet. Bugün izinlisin. İstersen yarın da izinli olabilirsin. Haftanın yedi günü çalışmaktan gına gelmedi mi sana?" dedi Bayan Seul Gi. Bu sözlerin patronumun ağzından çıktığına inanamıyordum.

"Peki ama nereye?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İki cadde öteye. Pek uzağa kaçıramıyorum seni maalesef," dedi Bahar.

"Hadi gidin. Ben buraya boşuna mı sabahın köründe geldim?" diye söylendi Jin Ho.

Ben hariç kafedeki herkes gülüyordu. Bahar boşta olan eliyle kolumdan tuttu ve şaşkınlıktan adım atmayı bile unutmuş olan beni peşi sıra sürükleyerek kafeden çıktı.

"Cidden iki cadde öteye mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Evet. Bu gün sana el koyuyorum. Ben ne dersem onu yapacağız."

"Nedenmiş o? Karşılığında ne alacağım?"

"Bilmem, göreceğiz. İşin asıl zevkli olan kısmı da bu değil mi zaten?" diye sordu Bahar neşeyle.

"Senin için öyle olabilir ama benim için değil," dedim kaşlarımı çatarak. Bilinmezliğe doğru sürüklenmek hoşuma gitmemişti.

"Önce buna bir kılıf bulmalıyız," dedi elindeki gitarı göstererek.

"Açık müzik market var mıdır bu saatte?" diye sordu Bahar. Düşünceli görünüyordu.

"Saat daha yedi bile olmadı. Bu saatte bulmamız imkânsız."

Bahar umutsuzca omuzlarını silkti. "O halde benim kasketi kullanırız. Zaten eski püskü bir şey."

"İyi ama neden? Neden bugün herkes bulmaca gibi konuşuyor?" diye sordum. Sabrım artık son raddeye gelmişti.

Bahar cevap vermedi. Onun yerine güneşli bir ilkbahar sabahının taze ve temiz havasını içine çekti.

"Bugün havanın güneşli olacağı belliydi. Dün gece hiç bulut yoktu," dedi gökyüzüne bakarak.

Cevap vermedim. Birlikte Moda Caddesi'ne yürüdük. Soru sormayı bırakmış, ses etmeden Bahar'ı takip etmeye başlamıştım.

"Burası uygun gibi görünüyor," dedi Bahar. Moda Caddesi'nin ortasında, oldukça pahalı mücevherler satan bir mağazanın önünde durarak. Mağaza henüz açılmamıştı.

"Ne için uygun?" diye soracak gibi oldum ama sonradan soru sormamaya karar verdiğimi hatırlayarak sustum.

Bahar'ın saçları yine değişmişti. Kaşla göz arasında saçlarını tozpembesi yapmış, bir tutamını ise bebek mavisine boyamıştı. Bu haliyle saçları sokaklarda satılan pamuk şekerlere benziyordu. Renk yüzüne çok yakışmış, bal rengi yuvarlak gözlerini ortaya çıkartmıştı.

Bahar kasketini çıkartıp yere koydu. Soru sormama kararımı unutmuştum:

"Ne yapıyorsun sen?"

"Burada durmak en mantıklısı. Sabah işine yetişmeye çalışan herkes buradan geçiyor. Bu cadde hiçbir zaman boş olmaz. Bu nokta Seolleung Caddesi'yle kesişen noktaya da çok yakın. Oradan da çok insan gelip geçiyor. Bana en uygun konum burası gibi göründü.

"Ne için en uygun konum?"

"Şarkı söylemek için tabii ki!"

"N-ne?"

"Haydi haydi oyalanmayalım, bugün çok işimiz var."

Bahar sırt çantasından bir tef çıkarttı ve gitarı bana uzattı.

"Bugün çok para kazanacağız."

CEPTEN TAŞAN NOSTALJİ

Gitarı Bahar'ın elinden aldım.

"Tamam ama bir şartla," dedim ve üzerimdeki ceketi çıkartarak yere attım. Bahar'ın kasketini aldım ve Bahar'a uzattım.

"Bu kasket çok güzel, yerlerde sürünmesin."

"Çok eski bir kasket o... Hiç takmıyorum normalde. On üç on dört yaşlarımda almıştım sanırım.

"O halde on üç on dört yaşındaki halin bayağı zevkliymiş. Sonra ne oldu? Kafana kaya filan mı düştü?"

Bahar cevap vermedi, kaşlarını çatmakla yetindi.

"O halde *siftah* benden."

"Sif-sifth-ne???" Anlamını bilmediğim, Türkçe bir kelime kullanmıştı.

"Siftah siftah. Bizim orada böyle derler. Bir işe koyulduğunda aldığın ilk para uğur getirir. Bu nedenle de saklanır," dedi ve elini cebine atarak içinde ne varsa hepsini yere serili ceketimin üzerine boşalttı. Cebinden çıkan

şeyleri görünce dayanamayıp gülmeye başladım. Bahar kıpkırmızı olmuştu.

"Bu montu yıllardır giymedim. Havalar ısındı, mont da pek kalın değil diye... İşte, giydim... Elime geldi öyle..." dedi ve ceketimin üzerindekileri almak için eğildi. Cebinden birkaç bozuk para –hepsi Türk Lirası'ydı– birkaç misket, parlak bir sakız kâğıdı ve bir de fiş çıkmıştı.

"Bırak onları olduğu yere. Uğur getirdiklerini söyledin. O halde orada kalmalılar."

Bahar gönülsüzce sözümü dinledi ve yeniden ayağa kalktı.

"Şimdi burada şarkı çalıp söylememizi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Geçtiğimiz gün sokakta ne kadar müthiş çalıp söylediğini gözlerimle gördüm ve üzerinden para kazanmaya karar verdim. Senin fahri menajerin olacağım bugün."

"E, hani izindeydim ben?" diye sordum gülerek.

"İstemiyorum böyle bir şey. İznim varsa eğer eve gider yatıp uyurum daha iyi."

"Hayır hayır hayır! Haydi, ben başlıyorum," dedi ve elindeki tefi dizine vura vura dünden önceki gece üniversiteli gençlerin yanında söylediğim şarkıyı söylemeye başladı. O kadar yüksek tondan ve kötü söylüyordu ki, caddenin karşı tarafından geçenler bile bu berbat sesin kimden çıktığını görmek için durup bize bakmaya başlamıştı.

"Of! Toplum sağlığı adına sus! Sus!" dedim Bahar'ı itekleyerek.

"Tamam, söyleyeceğim."

Bahar olduğu yerde zıplamaya başladı. O zıpladıkça

elindeki tef de bir aşağı bir yukarı sallanıyor, şıngırtılar çıkartıyordu.

"Oley! Oley!"

Durdum, gitarın kuşağını boynumdan geçirdim ve şarkıyı geçen gece kaldığım yerden söylemeye başladım.

ÜNLÜ K-POP İDOLÜNÜN BİR GÜNÜ

Hayatımda ilk defa sokakta gitar çalıp şarkı söylüyordum. Şarkının ilk birkaç mısrasında yanımda tef çalıp dans eden ve dudak hareketleriyle şarkıya benimle birlikte eşlik eden Bahar'a baktım birkaç kez. Onun heyecanı ve gözlerindeki ışıltı bana güç veriyordu. İkinci şarkıyı daha da gür bir sesle söyleme başladım. Otobüs durağının yakınında olduğumuzdan yanımızdan geçen herkes birkaç saniyeliğine bize bakıyor, sonra da yoluna devam ediyordu. Kırk yaşlarında, gözlüklü, acelesi varmış gibi görünen takım elbiseli bir adam önümde durdu ve ceketimin üzerine bir onluk bıraktı.

İlk param!

Şarkı söyleyip gitar çalarak, arada da oturup dinlenerek öğleni etmiştim. Bahar saatlerdir ayakta olmasına karşın hiçbir yorgunluk belirtisi göstermemiş, bildiği şarkılara benimle eşlik etmiş, tef çalıp dans etmişti. Karman çorman bir tablo değildi Bahar artık benim için, üzerindeki renklerin her bir tonunu ayrı ayrı görebiliyor, da-

hası hissedebiliyordum. Bahar sarıydı, yeşildi, maviydi, turkuazdı, mordu, tozpembeydi. İçimde gizli saklı hangi renk varsa bulup çıkartıyor, bana "Bak, hepsinin ayrı bir anlamı, ayrı bir duygusu var," diyordu.

Öğleden sonra on iki buçuk civarında etrafımızda onlarca kişi vardı artık. İlkbaharın bu güzel ve sıcak gününden faydalanmak isteyenler kendilerini Cheongdam'a atmıştı. Mağazalar ve kafeler dolup taşıyor, turistler ünlü bir Halyu* yıldızına rastlama isteğiyle dikkatlice etraflarına bakınıyorlardı.

"Sanırım yeterince topladık," dedi Bahar üzeri kâğıt ve madeni para dolu ceketime bakarak. Ellerini birleştirdi ve bozuk para dolu yığına daldırdı.

"Gitar kılıfına ve bir kavanoza ihtiyacımız var. Sen beni burada bekle," dedi ve koşarak uzaklaştı. Bahar'ın gelmesini sessizce beklemek niyetindeydim ama dinleyenler son bir şarkı daha söylemem için ısrar ediyordu. Bildiğim hemen hemen tüm şarkıları söylemiştim çoktan. Düşündüm. Boğazımı temizledim ve İngilizce bir şarkı söylemeye koyuldum.

Bahar gelince alkışlar eşliğinde sokak konserime son verdim. İnsanların beni görmesinin, dinlemesinin, beni alkışlamalarının benim için son derece anormal bir şey olduğunu belli etmemeye çalıştıysam da olmadı. Otuz iki diş sırıtmaya, beni alkışlayanlara eğilerek teşekkür etmeye başladım.

Bahar etrafımı saran kalabalığın yanında, bir köşede durmuş beni izliyordu. Görüş açımda değildi ama ba-

* *Tr.* Kore Dalgası. *İng.* Korean Wave. Güney Koreli oyuncu ve şarkıcıların 1990'lardan itibaren özellikle Asya kıtasında ünlü olmaları nedeniyle içinde bulunduğumuz döneme verilen ad.

kışlarını ensemde hissedebiliyordum. Ürperdim. Arkamı döndüm. Bana gülümsüyordu.

"Sen güneş gibi parıldadığının farkında mısın? Yalnızca sana bakmak bile insanlara mutluluk veriyor."

Gözleri ışıldıyordu. Bu tarz sözleri ilk duyuşum değildi. Kafede veya barda çalıştığım dönemlerde müşteriler bazen yanıma gelip böyle laflar ederdi. Genellikle kibar ama mesafeli bir gülümsemeyle cevap verirdim bu sözlere.

Ama şimdi...

Bahar'ın neşeyle parıldayan gözlerine bakınca kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

Bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum. İnsana kendini kötü hissettiriyor. Utanmak? Sevinmek? İkisi birden olabilir.

Gözlerimi kaçırdım. Bahar da söylediği sözlerin ciddiyetinin yeni farkına varmış, gözlerini kaçırmış ve boğazını temizlemişti. Elini saçına götürerek:

"Gitarı kılıfına koydum. Şimdi şu paraları yerleştirelim," dedi ve eğilerek ceketimin üzerinde ne var ne yok elindeki boş bezelye kavanozuna doldurup kapağı kapattı.

"Tüm gün bize yetecek kadar paramız var artık," dedi kavanozu sallayarak. Sırt çantasını açıp kavanozu içine yerleştirdi.

"Karnım aç. Önce bir şeyler yiyelim," dedim.

Cheongdam Caddesi'nin ara sokaklarından birine sapıp seyyar bir satıcıdan ddeokggochi* alıp yedik.

"Gecikmeden başlayalım şu işe!" dedi Bahar kolumdan çekerek.

* Pirinç kekinden yapılma, genelde sokaklarda satılan baharatlı bir Kore hazır yemeği.

"Kıyafetlerini değiştirelim."

"Ben memnunum kıyafetlerimden," dedim üzerimdeki bol, beyaz renkli kazağa ve altımdaki açık mavi kot pantolona bakarak.

"Bugün menajerin benim. Ben ne dersem o!"

Bu oyun ilk başlarda canımı sıktıysa da şimdi sonunun nereye varacağını merak ediyordum. Daha doğrusu, Bahar bu kadar heyecanlı ve mutluyken ona hayır demek içimden gelmiyordu.

"Haydi haydi haydi gidelim!"

"İyi, tamam."

"Bunu bir teşekkür olarak düşün. Evimi baştan aşağı tamir ettirmenin teşekkürü olur mu?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Buradaki mağazalar çok pahalıdır ama," dedim.

"Sen bugün ne kadar para kazandığının farkında değilsin sanırım," dedi Bahar.

Moda Caddesi'nin en ünlü alışveriş merkezine girdik. Beş katlıydı ve pek çok –bir çantanın bir asgari ücretlinin aylık maaşından daha fazla olduğu– lüks mağazayla doluydu.

Bahar gözüne bir mağaza kestirmişti.

"Haydi," dedi bana mağazayı işaret ederek.

Mağazanın girişinde bizi kapıda bir örnek krem rengi döpiyes giymiş iki kadın karşıladı. Yerlere kadar eğilerek: "Huinsaeg Baegjo'ya hoş geldiniz," dediler.

"Başladı bile!" dedi Bahar.

"Ne? Ne başladı?"

Bahar beni duymamış gibiydi. Mağazadan içeri adımını atar atmaz erkek kıyafetlerine bakınmaya başlamıştı.

Her bir giysiyi beyin ameliyatına girmiş bir cerrah titizliğinde inceliyor, beğendiklerini koluna asıyor, beğenmediklerini ise ufak bir burun hareketiyle eliyordu.

"Haydi, dene bunları," dedi ve iki kolunu da tepeleme dolduran giysileri bana doğru uzattı. Oflayarak elindeki giysileri aldım. Hepsini denemem saatler sürerdi. Yalnızca gözüme kestirdiklerimi deneyecektim.

Ekoseli gri kumaş pantolon üzerine beyaz gömlek giymiş, omuzlarıma da krem rengi bir kazak asmıştım. Deneme odasındaki boy aynasında kendime baktım.

"Cidden yakışıklıyım galiba," dedim kendi kendime. Deneme odasından dışarı çıktım.

Bahar deneme odasının önündeki krem rengi deri kanepeye oturmuş, giydiklerimi eleştiriyordu.

"Nasıl?" diye sordum ellerimi pantolonun ceplerine sokarak. Moda dergilerindeki mankenleri taklit ediyordum.

"Olmamış," dedi Bahar dudaklarını büzerek.

"Ne? Neden bahsediyorsun sen? Gayet de yakışıklı oldum. Kıskanıyor musun beni yoksa? Beni buraya getiren sendin," diye sitem ettim. Bağırışım üzerine mağazadaki herkes durup bize doğru bakmaya başlamıştı.

"Evet, öyle oldun ama bir K-Pop yıldızından çok özel teknesiyle hafta sonunu Busan'da* geçirmeye giden bir iş adamını andırıyorsun."

"Vay vay, neler de bilirmiş Menajer Hanım."

"İyisi mi sen o dizleri yırtık siyah kot pantolonu ve siyah, üzeri yırtık uzun kollu tişörtü giy."

"Hayatta giymem ben onları. Çok genç işi onlar."

Bahar sinirlenmişti. Oturduğu kanepede doğruldu.

* Güney Kore'nin Seul'den sonra ikinci en büyük şehri ve bir liman kenti.

"İçin kırk beş yaşında bir adam gibi olabilir ama sen yalnızca yirmi dört yaşındasın. Sunbae'den bile daha yaşlıymış gibi davranıyorsun. Farkındasın bunun, değil mi?"

"Davranıyorsam davranıyorum. Yıllardır böyle yaşadım ben. Değişmeye de niyetim yok."

Bahar ayağa kalkmıştı. Bana doğru yaklaştı. Gözleri nemliydi. Ağladı ağlayacaktı.

"Farkındayım bunun. Na Ri'nin neden seni terk ettiği belli oluyor."

"Orada dur bakalım küçük hanım. Bizim ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hem nereden çıkıyor Na Ri alakalı alakasız yerlerden anlamış değilim," dedim. Sinirlenmiştim. Bahar gözlerini aşağı indirdi.

"Özür dilerim. Seni sinirlendirmek istemiştim yalnızca. Çok saçmaydı yaptığım," dedi titrek bir ses tonuyla.

"Önemli değil."

Bahar yüzünü saklamaya çalışıyordu ama yanaklarından aşağı süzülen damlaları görebiliyordum.

"Sana tamamen değiş demedim ki. Yalnızca bir gününü istedim, o kadar. Geçen gece sarhoşken dediklerini düşündüm yalnızca. Yıllar sonra şarkı söylemenin hoşuna gittiğini söylemiştin. Farklı, eğlenceli bir gün geçirelim istemiştim. Cosplay* yapmak gibi bir şey hem," dedi Bahar gözlerini yeniden gözlerime dikerek.

Az önce ne için sinirlenmiştim, ne istememiştim, canımı ne sıkmıştı, hiçbirini hatırlamıyordum. O an Bahar "Gel, ikimiz de tavuk kostümleri giyip Seul'ü turlayalım,"

* *İng.* Costume play. Çeşitli aksesuarlar kullanarak –genellikle– anime, manga, çizgi roman veya video oyunu karakterlerini canlandırma ve onlar gibi davranma eylemine verilen isim.

dese kabul ederdim. Benim de gözlerim dolmuştu. Dudağımı ısırdım ve derin bir nefes aldım.

"K-Pop yıldızı cosplay'i mi?"

"Evet evet," dedi Bahar başını heyecanla sallayarak. Gözlerindeki ışıltı yeniden belirmişti.

"Sen böyle bakarken hayır demek çok zor," dedim iç çekerek. Bahar gülümsemişti.

Yeniden deneme odasına döndüm ve giysilerin arasından Bahar'ın giymemi söylediği yırtık pantolonla yırtık tişörtü aramaya koyuldum.

YEPYENİ BİR K-POP YILDIZI

"İşte bu!"

Bahar beni yırtık kot ve tişört içinde görünce oturduğu kanepeden ayağa fırladı. Ben deneme odasında giyinirken kapının üzerindeki boşluktan attığı siyah deri postalları da giymiştim.

"Bunları da alalım bence," dedi. Elinde bir gözlük, siyah bir ameliyat maskesi ve koyun derisinden siyah kocaman bir çanta tutuyordu.

"Ciddi olamazsın."

"Gayet de ciddiyim," dedi maskeyi lastiklerinden tutup kulağıma geçirirken.

"Önceki hayatımda ne günahlar işledim de böyle cezalandırılıyorum acaba?" diye veryansın ettim, Bahar gözlerime güneş gözlüğünü takarken.

"Bari dışarı çıkınca takayım şunu," dedim güneş gözlüğünü gözümden çekip alırken.

"Of tamam tamam, gaza geldim. Şu çantayı da eline al şöyle, hah tamam oldun!"

"Oldu mu, mutlu musun?"

"Evet! Ama daha bitmedi," dedi kanepenin üzerinden sırt çantasını alarak.

"Hazırlıklı geldim, bak!"

Çantasından bir kutu saç düzeltici ve saç spreyi çıkartmıştı.

"Bu kıyafetler zaten çok tutar. Kuaföre gidecek paramız yok. İyi ki yanımda getirmişim bunları."

Birkaç saniye boyunca boş gözlerle birbirimize baktık.

"Hadi eğil."

"Ne? Burada mı?"

"Evet, her yer ayna dolu. Buradan güzel yer mi var?"

Bahar'ın saçlarımla istediği gibi oynamasına izin verdim. Saçıma ilk dokunduğunda irkilmiştim. Daha önce birçok kez gözlerimizin içine bakmış olmamıza rağmen bana ilk kez dokunmuştu. Bahar da bir an tereddüt etmiş ama sonradan saçlarımı tutam tutam ayırmaya başlamıştı.

Bir kız saçlarıma dokundu diye kalbim hızla çarpıyor. Normal bir şey değil bu, kesinlikle normal değil!

Bahar, dümdüz olan saçlarıma saç düzelticiyle şekil verdi. Verdiği şekli de saç spreyiyle sabitledi. Tüm bunları Güney Kore'nin en pahalı mağazalarından birinin tam ortasında yapıyordu. Çalışanlar ötemizden berimizden geçerken bize kaçamak bir bakış fırlatıyor, mağazanın içindeki müşteriler yadırgayan bakışlarla bizi ayıplıyordu. Ben ise kanepeye oturmuş, sakince Bahar'ın saçlarıma şekil verme eyleminin bitmesini bekliyordum.

"Hah, oldu!" dedi Bahar geriye çekilerek. Eserinden memnun görünüyordu.

Yan tarafımdaki boy aynasına baktım. Saçlarımın alnıma düşen kısmını havaya kaldırmış, ensemden kirpi gibi çıkan saç tellerini yatıştırmıştı.

Aynadan gözlerimi ayırmadan başımı sağ yana doğru eğdim. Bana yakışıklı bir erkek bakıyordu. Ama kesinlikle ben o değildim. Yine de bu halim bana pek de yabancı gelmiyordu. On yedi yaşımdayken, yarışmada elendiğim gece de buna benzer bir kıyafet giyiyordum. Yalnızca yedi sene önceki çocuğun yerine yetişkin bir adam gelmişti.

"Ben de kendime bir şeyler bakacağım," dedi Bahar. Bir süre daha dükkânda dolandık. Bahar kendine siyah bir tişört, siyah bir deri ceket ve siyah bir mini etek beğenmişti.

Kıyafetleri, çantayı, maskeyi ve güneş gözlüğünü ödemek için kasaya gittik. Kasiyer kadın aldıklarımızın teker teker etiketlerini okuttu.

"2.000.000 Won*," dedi gülerek.

"Ne? 2.000.000 Won mu? Mağazanın tapusunu almıyoruz ki biz..."

Bahar dirseğiyle böğrümü dürtmüş, beni susturmuştu. Sahte bir gülümsemeyle kasiyer kadına:

"Kendisi çok şakacıdır," dedi ve bana dönerek:

"Canım, her gittiğin yerde yapma bu espriyi artık, tadı kaçtı."

Cevap vermek yerine derin derin iç çektim ve Bahar'ın kulağına doğru eğildim.

"Bugün kazandığımız paralar maskeyi ödemeye ancak yeter."

Bahar göz kırptı.

---

* Aşağı yukarı 6.000 Türk Lirası.

"Pahalı markaların en önemli artısı nedir, biliyor musun? Ucuzları gibi yaygara kopartmazlar. Yani biz kıyafetleri beğenmediğimizi söyleyince paramızı geri iade edecekler," dedi. Bir yandan da cüzdanını açmış, paralarını sayıyordu. Kasiyer kızın önüne 2.000.000 Won bıraktı.

"Peki ya geri almazlarsa?" diye sordum. Mağazadan dışarı çıkmıştık.

"O zaman Choi Han Byul'un elendiği gece giydiği kıyafetler diye açık artırmaya çıkartırız bunları. Geçmişten kalan hayranlarından biri mutlaka almak isteyecektir."

"Kıyafetleri ödediğinle kalacaksın! Sana para ödettim diye kötü hissediyorum zaten. Bilseydim, evdeki bulaşık makinemi, ütümü filan satar yanıma para alırdım. Hem, kimse benim giydiğim kıyafetlere para harcamak istemez."

Alışveriş merkezinden dışarı, Cheongdam'a çıktık. Hava hâlâ güneşliydi. Şimdi caddede alışveriş merkezine girdiğimiz zamana göre iki kat daha fazla kişi vardı.

"Ah! Mağazada şeyimi unuttum!" dedi Bahar elini alnına götürerek.

"Neyini?" diye sordum.

"Dur ben alıp geleyim. Sen de şunları tak," dedi aceleyle güneş gözlüğümü gözüme takarak.

"Maskeyi de şöyle," dedi ve ağzımı siyah maskeyle örttü.

"Ne unuttun?" diye bağırdım arkasından. Ağzımda maske olduğundan sesim boğuk çıkmıştı. İki elim de Bahar ve benim eski kıyafetlerimiz ve ayakkabılarımızın bulunduğu poşetlerle dolu olduğundan maskeyi ağzımdan çıkartamadım. Derin derin iç çekerek sokağın ortasında Bahar'ı beklemeye başladım.

DÜNYACA ÜNLÜ HALYU YILDIZI

"OH MY GOD! THAT'S HIM!"

Olduğum yerde havaya sıçradım. Biri tam arkamda çığlık atmıştı. İşin garibi, sesi tanıyordum. Hayretle arkama döndün.

"Oh my god! I can't believe that!" diye bağırdı sesin sahibi. Ağzı hayretle açılmış, bir elinde güneş gözlüğü durmadan bağırıyor, etrafındakilere eliyle beni işaret ediyordu.

"B-Bahar? Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Sözler ağzımdan fısıltıyla çıkmıştı. Maskenin ardından duyulması imkânsızdı.

"The famous Halyu star oh my god!" diye bağırmaya devam ediyordu Bahar.

Sırtımda gitar, ellerimde de pahalı bir mağazanın poşetleriyle olduğum yerde donup kalmıştım. Ayaklarım hareket etmiyor, sırtımdan soğuk terler boşalıyordu.

"Please take a picture of us! Please!" dedi Bahar cep telefonunu yoldan geçen iki turist kıza vererek. Görünüş-

lerinden kızların Endonezyalı veya Malezyalı olduklarını tahmin ettim.

"Is he a K-Pop star?" diye sordu kızlardan biri.

"Yes! He is!"

Bahar telefonu kızlara verdikten sonra yanıma gelmişti.

"Maskeni çenenin altına koy," diye seslendi kulağıma doğru. Beynim bir süreliğine tatile çıkmıştı. Bahar'ın sözlerinin ne anlama geldiğini idrak edemeden –elimdeki poşetler yüzünden biraz zorlansam da– söylediği şeyi yaptım, maskeyi aşağı indirip çenemin altında tuttturdum.

Bir başka turist kafilesi tam önümde durmuş, merakla kendi aralarında konuşuyordu. Konuştukları dili anlamıyordum ama aralarında beni tanıyan olup olmadığını merak ediyor gibiydiler.

"Ji Chang Wook!" diye bağırdı kafiledeki kızlardan biri. Japon aksanıyla konuşuyordu ve on sekiz yaşlarındaydı.

Kafile neşeyle ellerini çırpmaya başladı.

"H-hayır ben Ji Chang Wook değil..."

Sözlerimi bitirmeye kalmadan etrafımı onlarca kişi sarmıştı.

"Lee Min Ho?"

"Yook Sung Jae?"

"Song Joong Ki?"

Her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu. Fotoğrafımı çeken Güney Koreli bir kızın bir başka kıza yaklaşıp:

"Tanıyor musun bu çocuğu?" diye sormasına kulak misafiri oldum. Kız da omuzlarını silkerek, "Tam emin

değilim ama çok ünlü biri olmalı. Çok yakışıklı ama değil mi?" diye cevapladı.

Göz ucuyla Bahar'ı bulmaya çalıştım. Ortalıkta görünmüyordu. Fotoğrafımı çeken, bileklerine, kollarına imza atmamı isteyen onlarca kişi bir adım bile ilerlememe izin vermiyordu.

"Çok yakışıklı ama somurtkanın teki," dedi biri. Sesin kimden geldiğini görebilmek için etrafıma bakındım bir süre, bulamadım.

"Adın ne senin?" diye bağırdı biri. Onun da kim olduğunu göremedim. O yüzden ortaya bağırdım:

"Choi Han Byul"

Kalabalıktan bu sefer farklı sesler çıkmaya başlamıştı.

"Choi Han Byul da kim?"

"Ya şu dizide oynamıştı hani zengin kız fakir erkek vardı, orada kızın kardeşi rolündeki çocuk değil mi?"

"Ben sanki duydum bu adı daha önce."

"Who is he? Is he a celebrity?"

"BOM!" diye haykırdı kalabalıktan birisi.

"BOM'un bestecisi olan Choi Han Byul! İnanamıyorum!" diye çığlık attı biri.

İnsanlar adımı öğrendikten sonra daha büyük bir istekle yanıma gelip fotoğraf çektirmeye başlamışlardı. Ben de tavşan işareti yapıp yanımda neşeyle poz verenlere uydum ve gülümsedim.

Cheongdam Caddesi üzerinde ne kadar durdum, kaç kişiyle kaç tane fotoğraf çektirdim hiçbir fikrim yoktu. Kalabalığın ardında Bahar'ı gördüğümde anlamıştım sırtımdaki gitarı ve ellerimdeki poşetleri taşıyamayacak kadar yorulduğumu. Siyah maske yüzünü kaplıyor, siyah

güneş gözlükleri de gözlerini örtüyordu ama şeker pembesi saçı ve saçının arasından uzanan bebek mavisi tutam onu ele veriyordu.

Bahar gülümseyerek yanıma geldi.

"Yabancı hayranların da var demek. Şuradaki Filipinli kadın seni tanıdı."

"Vardı tabii. Türkiye'de bile ciddi bir hayran kitlem vardı," dedim hınzır hınzır gülerek.

"Demek nerede ne kadar hayranın var takip ediyordun."

"Tabii, insanlar ünlülerin ulaşılmaz olduklarını, takipçilerinin onların umurunda olmadığını düşünürler. Aksine, diğer üye arkadaşlarımla hangi ülkelerde kaç hayranımız var diye birbirimizle yarışırdık. Beni hâlâ hatırladıklarına şaşırdım doğrusu."

"Bazı şeyler unutulmaz. Yılın ilk karı, ilk uçağa biniş, ilk kez buz pateni kaymayı denediğin an, ilk kez buzun üstüne popo üstü düştüğün an, hayranı olduğun ilk şarkıcı... Onlar için de böyle."

"Sen bir çeşit cin olabilir misin? Veya peri? İnsanları nasıl bu kadar iyi anlayabiliyorsun? Ürpertici bir yetenek."

"İlla bir şey olacaksam peri olmayı tercih ederim."

"Deme öyle, ben sevmem öyle şeyleri."

"Ne? Doğaüstü varlıklara inanıyor musun yoksa?"

"Hayır canım, ne inanacağım. Sadece, yani olmasalar daha iyi, değil mi?"

Bahar kahkahaya boğulmuştu.

"Kahve molasına ne dersin?"

Hâlâ benimle fotoğraf çektirmek isteyen birkaç kişi vardı. Onları da kırmayıp poz verdikten sonra aceleyle güneş gözlüklerini gözüme takıp çenemin altında duran maskeyle ağzımı örttüm.

"Çabuk çabuk, yoksa başkaları gelecek," dedim panik halinde. Bahar benim bu ne yapacağını bilmez halimle eğleniyor gibiydi. Maskenin ardından kıkırdayışlarını duyabiliyordum. Başını evet anlamında salladı.

Cheongdam Caddesi üzerindeki bir kahveye girdik. Girer girmez de tüm başlar bize doğru döndü. İnsanlar kim olduğumuzu tahmin etmeye çalışıyorlardı.

"Az önceki ünlü bu, sokaktaki," dedi bir kız karşısında oturan arkadaşına, masalarının yanından geçtiğim sırada.

"Sen otur, ben içecekleri alırım," dedi Bahar. Bakışlardan rahatsız olduğumu fark etmişti.

"Bana papatya çayı alır mısın? Kendi yaptığım kahveler dışındakileri sevemiyorum."

"Hemen de nazlanmalara başladık bakıyorum," dedi şakayla karışık.

"Ne o? Menajerim değil misin yoksa? Tabii ne istiyorsam getireceksin."

Sözlerimin üzerine Bahar burnundan soluya soluya kahve dükkânının tezgâhına doğru ilerledi. Ben de gözlerden uzak, köşede bir masaya yerleştim. Bahar'ın gitmesiyle gelmesi bir olmuştu.

"Ne oldu?"

"Self servis değilmiş. Siz oturun biz geliyoruz dediler," diye suratını astı Bahar. Maskesini ve gözlüğünü çıkartmıştı. Ben de maskemi ve gözlüğümü çıkartıp masaya koydum.

"Bunlarla dolaşmak çok sıkıcı. İnsan kendini küçücük bir hapiste kafese tıkılmış gibi hissediyor."

"Ünlü olmanın cefaları," dedi Bahar içini çekerek.

Gelen garsona siparişlerimizi verdim.

Bahar kapuçinosunu içerken ben de papatya çayımı yudumladım.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama inanmayacaksın. O yüzden göstermem gerek," dedi Bahar gözlerini telefonun ekranından ayırmadan. Dudağının üzerinde biraz kapuçino kalmıştı.

"Bak!" dedi heyecanla telefonunu yüzüme yarım milimetrelik mesafeyle tutarken.

"Burnum okuma bilmiyor," dedim geri çekilmeye çalışırken. Bahar otuz iki diş gülüyordu.

"Instagram'da #hanbyulisback diye bir hashtag başlamış. Seninle fotoğraf çekilen herkes bu hashtag'le fotoğraflarını yüklüyor, bak!"

Gerçekten de doğru söylüyordu. Az önce birlikte fotoğraf çekildiklerim boş durmamış, bir hashtag furyası başlatmıştı.

Bahar heyecanla yeniden telefonunun ekranına bakmaya başladı.

"Twitter'da da varsın, bu inanılmaz," dedi sevinçle. Ben ise bambaşka bir yöne, dudaklarının üzerindeki kahveye bakıyordum.

"Sen benim menajerim oldun bugün, K-Pop macerası yaşadık. Şimdi sıra bende," dedim gülerek ve telefonunu Bahar'ın elinden alıp ekranı yüzeye bakacak şekilde masanın üzerine koydum.

"Sıra sendeyse ne yapacaksın peki?" diye sordu ilgiyle. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Romantik bir K-Drama çekeceğim," dedim gülümseyerek ve elimle Bahar'ın çenesini tutup kendime yakınlaştırdım. Eğildim ve dudaklarından öptüm.*

Bahar kıpkırmızı olmuştu. Ben de utanmıştım ama belli etmemeye çalışıyordum. Gülümsememe engel olamıyordum. Saklamaya çalışmadım. İçimden geldiği gibi gülümsedim. Bahar ne tarafa bakacağını şaşırmıştı.

"Sıranın bana gelmesi biraz tehlikeli sanırım," dedim boğazımı temizleyerek.

Bahar kıpkırmızı kesilmişti. Ayağa kalkmaya çalıştı, kalkamayıp yeniden koltuğa gömüldü. Bacakları tutmuyordu. Ayağa kalkıp Bahar'ın doğrulmasına yardım ettim.

"B-ben lavaboya gideyim," dedi. Gözlerimin içine bakamıyordu.

* Yazar burada ünlü Güney Kore dizisi *Secret Garden*'dan bir sahneye gönderme yapmaktadır.

"Tamam," dedim iki omzundan da tutarak. Ona güven vermeye, şaşkınlığını gidermeye çalışıyordum.

Bahar önce çıkış kapısına doğru yürüdü, sonra yarı yolda yanlış yöne gittiğini fark edip ani bir dönüş yaptı ve tuvaletlerin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Göz ucuyla onu izlediğimin farkındaydı, başı eğik, hiçbir yöne bakmadan hızlı adımlarla tuvalete girdi.

Kafeden çıkıp etrafta dolaştık. Cadde üzerindeki bir yer dikkatimi çekti.

"Bundan sonra ne oluyor peki K-Drama'nda? Ruhlarımız yer mi değiştiriyor?" diye sordu Bahar.*

"Hayır, sen gelip kalbime saplanan kılıcı çekip beni ölümsüzlük azabından kurtarmaya çalışıyorsun."**

"Hahaha! Çok komik!" diye dalga geçti Bahar. Yeniden telefonuyla uğraşmaya başlamıştı.

"İşte teknolojinin gücü!" diye haykırdı elindeki cep telefonunu göstererek.

"Şimdiden blogger'lar hakkında yazılar yazmaya başlamış," diye devam etti.

"Yazık olacak çünkü bir günlük dönüş bu," dedim oflayarak.

Bahar omuzlarını silkti.

"Olsun, bir gün bir gündür."

Cheongdam'un üzerinde sakince yürüyorduk. Bu sakinliği gözümdeki güneş gözlüklerine ve ağzımdaki maskeye borçluydum. Yüzümde açık kalan tek yer burnum olmasına karşın insanlar –nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde– beni tanıyorlardı. Caddedeki şovu izlemiş

* *Secret Garden* göndermesi. Yazarın dizinin iki ana karakterinin ruhlarının yer değiştirmesine yaptığı bir gönderme.

** Yazar bir başka ünlü Güney Kore dizisi olan *Goblin*'e gönderme yapıyor.

olanlar veya ötesinden berisinden geçenler durup bana bakıyor, bazılarıysa selam veriyordu.

"Geri döndüğünüze çok sevindim. En büyük hayranlarınızdan biriydim ben," dedi en fazla yirmi bir yaşında gösteren bir kız. Bahar'la yürürken yolumuzu kesmiş, önümde eğilmişti.

Bu oyun başta hoşuma gitmişti ama git gide bunalmaya başladığımı hissediyordum.

"İkiyüzlü," dedim sessizce. Ama kız da, Bahar da ne dediğimi duymuş, ikisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"N-ne?" diye sordu kız.

Çıldıracak gibiydim. Nefes almakta zorlanıyordum. Gözümdeki gözlüğü yere fırlattım, ağzımdaki maskeyi tutmaçlarını yırtarak hışımla ağzımdan çektim.

"Çok iyi duydun. *Geri döndüğünüze çok sevindim*'miş! Haydi oradan! Ben bir yere gitmedim ki! Hep buradaydım! Daha dün evden işe giderken geçtim bu caddeden. Kimse de dönüp arkasını bakmadı kim bu diye. Ben hep buradaydım, iki sokak ötenize gittim yalnızca. Beni aramayanlar, yüz üstü bırakanlar sizlersiniz!" diye haykırdım.

Soluk soluğa kalmıştım. Yıllardır içimde biriktirdiklerim bir anda külçe halinde dışarı çıkmıştı. Nefretim geçtikçe içimi kendimi kontrol edemediğim için bir utanç duygusu kaplamaya başlamıştı. Sağıma soluma baktım. Kız karşımda sinmiş, korkak gözlerle bana bakıyordu. Bahar'ın nutku tutulmuş gibiydi. Sağ kolumu tutmuş, öylece sıkıyordu. Caddede de birkaç kişi durmuş, bize bakıyordu.

"Kolumu bırakabilir misin?" diye sordum Bahar'a sakince. Canım acımaya başlamıştı.

"Ne? A! Pardon, dalmışım."

"Haydi, gidelim," dedim Bahar'a elinden tutarak.

KAYIP YILDIZ

Caddeyi boydan boya, el ele dolaştık. Bahar, bir gece kulübünün önünde durdu ve kulübün kapısının üzerinde yazan yazıyı sesli olarak okudu:

"V. V. I. P.* Byul Meeting"

Heyecanlanmıştı. Durduğu yerde zıplayarak bana doğru döndü. İnanamayan gözlerle bana bakarak:

"İnanabiliyor musun buna? Senin için özel parti düzenliyorlar," dedi ve der demez gözlerini aşağı indirdi. Dudaklarını ısırdı.

"Nasıl olabilir ki böyle bir şey? Hemen senin adına nasıl özel parti verebilirler? Bir gariplik yok mu sence de?" diye sordu yeniden o iri, bal rengi gözlerini gözlerime dikerek. Ben ise durmuş, kendi kendime kıkırdamakla yetiniyordum.

"Ne gülüyorsun? Şimdi gülmenin sırası değil. Endişelenmelisin. Ya bir sapığın varsa? Bu partinin şimdi düzenlenmiş olması imkânsız," dedi Bahar. İyiden iyiye paniklemişti. Stresten terleyen ellerine üfledi.

* *İng.* Very very important person. *Tr.* Çok, çok önemli kişi.

Bahar'ın bu panik haline daha fazla dayanamamış, ben de kahkahayı koyuvermiştim.

"Korecenin çok iyi olmasına rağmen adımın ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" dedim gülerek. Gülmekten ağzımın çevresindeki kaslar ağrımıştı.

Bahar birkaç saniye boyunca anlamsız bir ifadeyle suratıma baktı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu.

"Han Byul... Byul... Ah! Buldum! Byul Korece yıldız demek!" diye bağırdı.

"Hah, şimdi oldu," dedim elimi Bahar'ın omzuna koyarak. Bahar yeniden kızarmıştı.

"Korecem kötü değil. Yalnızca, senin adın olduğu için anlamına hiç dikkat etmemiştim," dedi yeniden gece kulübünün kapısına yönelerek:

"Her neyse. Ünlüler bir çeşit parti veriyor olmalılar. Daha güneş bile batmadı."

"Ne dersin? Girelim mi?" diye sordu Bahar. Gözleri aklına yaramazlık düşmüş bir çocuğunkiler gibi heyecan ve sabırsızlıkla parıldıyordu.

"Hiç gerek yok. Bence bugün yeterince eğlen..."

Sözüm yarım kalmıştı. Bahar beni dinlememiş, soluğu kulübün kapısında bekleyen iri yarı korumanın yanında almıştı.

"Merhaba, acaba parti başladı mı?" diye sordu en sevimli sesiyle. Yüzüne takındığı sevimli ifade üzerindeki deri ceket ve altındaki siyah yırtık kot pantolonla hiç mi hiç uyuşmuyordu.

Adam kafasını bir kez evet anlamında sallamakla yetindi.

Bahar'ın yanına gidip kolundan çektim.

"Haydi, gidelim buradan."

Bahar beni dinlemiyordu. Yeniden adama döndü:

"Listede ismimiz yoktur ama şu anda beni kolumdan çekiştiren kişi Choi Han Byul. Kendisini tanıyor olmalısınız."

Başımı öne eğdim. Hem utanmış hem de sinirlenmiştim. Bahar'ın adımı canının istediği gibi kullanması hiç mi hiç hoşuma gitmemişti.

Adam güldü.

"Kimmiş o? Sizin mahallenin kareokede en iyi şarkı söyleyeni mi?"

"Yeter artık Bahar!" dedim kolundan sıkıca tutarak. Bahar kıpırdamıyordu.

"BOM'un bestecisi desem peki? Şimdi hatırladın mı?" diye sordu Bahar. Nazik bir dil kullanmayı bir kenara bırakmıştı.

Adam gözlerini kapatan siyah camlı güneş gözlüklerinin ardından beni iyice süzdü.

"İşte, hatırladın," dedi Bahar zafer kazanmışçasına kendinden emin bir edayla.

"Evet. Ama listede adınız yok."

"Olsa da gitmek istemiyoruz oraya zaten," diye çıkıştım adama. "Ama size bir seferlik iltimas geçebilirim. Sizin şarkınızın yeri çok büyüktür bende. Tüm lise hayatım boyunca BOM'u dinledim."

Sakinleşmiştim. Derin bir nefes aldım. Bahar kolumdan tutmuştu.

"Haydi, gidip bir bakalım içeriye. Lütfen, lütfen, lütfen!"

"Of! Of! Sanki çocuk gezdirmeye geldim ben buraya!" diye sızlandım Bahar beni kapıdan içeri sürüklerken.

G-DRAGON OPPA!

Kulübün içerisi tıklım tıklımdı... Henüz akşam olmasına zaman vardı ama dans pistinin etrafı insan doluydu.

Çevremizdeki herkesin ünlü olduğu yürüyüşlerinden, birbirlerine attıkları imalı bakışlardan ve sahte gülüşlerinden anlaşılıyordu. Kaldı ki ben hiçbirini tanımıyordum. Çoğu yeni yüzlerdi. Neredeyse tamamı benden gençti.

Soju, şarap, viski, votka... Tüm içkiler ücretsizdi. Bistro masaların üzeri peynirli ve biftekli kanepeler, çerezler, pastalar ve keklerle doluydu.

"Haydi, bir şeyler içelim," dedi Bahar.

Yüzümü ekşittim.

"Bir şey içmek istemiyorum. Sen istersen al kendine," dedim. Karanlık ortam, ışıklar, kulaklarımı çınlatan kahkahalar başımı döndürmüştü. Kendimi iyi hissetmiyordum.

Böyle olacağını tahmin etmiştim.

"O da ne? G-Dragon oppa değil mi o?"

Bahar olduğu yerde sıçramış, benim de korkudan yüreğimi ağzıma getirmişti. Zıplayarak biraz ilerideki insan kalabalığına doğru bakıyordu.

"Tam göremiyorum ama o sanırım," dedi kolumdan destek alıp ileri doğru bakmaya çalışarak.

Bahar'ın baktığı yöne bir göz attım. Ünlü K-Pop müzik grubu Big Bang'in lideri G-Dragon gerçekten de kalabalığın tam ortasında duruyordu.

"Ay oppa!" Bahar kolumu bırakmış, G-Dragon'a doğru yürümeye başlamıştı. Son anda Bahar'ı kolundan tutup kendime doğru çektim.

"Sen ne diye tanımadığın adamların peşinden oppa oppa diye koşturuyorsun?"

"Özür dilerim. Bir an kendimi kaptırdım," dedi Bahar. Pişman olmuş görünüyordu. Kıpkırmızı kesilmişti.

"Gel, çıkalım buradan. Burada olmaktan rahatsızsın, farkındayım," dedi bana doğru bakarak. Ben ise onun gözlerine bakmıyor, etrafımı seyrediyordum. Az önceki hareketine hâlâ sinirliydim. Başımı sallamakla yetindim.

ON YIL ÖNCESİNE DÖNÜŞ

Çıktığımızda hava kararmıştı. Birlikte Han Nehri'nin kıyısına doğru yürüdük. Seul'ü ikiye bölen nehirden bize doğru hafif bir meltem esiyordu. Cebimde duran ellerimi serbest bıraktım. Derin bir nefes aldım ve deminden beri düşündüklerimi kelimelere dökerek uzun süren sessizliğimizi bozdum.

"Bugün için teşekkür ederim. Yıllardır ne kadar dikkatimi başka yönlere kaydırmaya çalışsam da arada bir *K-Pop yıldızı olsam hayatım nasıl olurdu acaba?* diye sormaktan alamazdım kendimi. Bugün, bu cevap da kendi kendine verilmiş oldu. Bu iş bana göre değil. Ben, etrafımda olup bitenlerden fazla etkileniyorum. Bu nedenle yıldız olmam, yükselmem de imkânsız. Onun yerine sevdiğim bir işi, kimseden karşılık beklemeden yapmayı tercih ederim. Caddedeki o kıza da bağırmamalıydım. Ortadan kaybolan bendim sonuçta. Şimdi K-Pop yıldızı olmak ne demek, iyi hatırladım ve biliyor musun? Hiç özlememişim," dedim gülerek.

"Bazen yaşadığımız hayatın ne kadar değerli olduğunu, ona dışarıdan bakarak öğrenebiliriz," dedi Bahar. Omzu omzuma değmişti. Gülümsedim.

"Gece kulübünden içeri girince hatırladım. Yıllar önce gelmiştim buraya. O sırada gece kulübü değildi; restorandı. Gece ise bara dönüşüyordu. Benim eski şirketimin yıllık kutlamasıydı. B12'yi de getirmişlerdi. Stajyerdik o zamanlar. Şirketin içinde daha başka stajyerler de vardı ama onlar davet edilmemişti. Güney Kore'nin en ünlü isimleriyle doluydu içerisi. Ziyafet veriliyordu, yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarındaydı. Stajyerlere ise tavuk soslu erişte ve üzüm suyu vermişlerdi yalnızca. Bütün gece bir köşede oturmuştuk grup arkadaşlarımla."

"Çok saçmaymış."

Omuzlarımı silktim.

"Üzüm suyumu içerken tam karşımda oturan, şaraplarını yudumlayıp kahkahalarla gülen ünlüleri izlediğimi hatırlıyorum. Sanki camdan bir duvar vardı aramızda. Bu durum B12'nin diğer üyelerini rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. İdolleriyle aynı havayı solumanın heyecanı içerisindeydi hepsi. Bense sinirden deliye döndüğümü hatırlıyorum."

"Sizin eğlenmenize, yemeklerden yemenize izin vermeyeceklerse neden çağırmışlardı ki sizi?"

"İki nedeni vardı; birincisi bize haddimizi bildirmek. Çok kısa sürede çok ünlü olmuştuk ve bu nedenle açıkçası havaya fazla girmiştik. Bu, Min Hyuk'un bize *ayağınızı denk alın, siz daha hiçbir şeysiniz* deme şekliydi.

"İkinci neden ise gücünü göstermekti. KMH'ye dâhil olmayan ünlüler de vardı davette. Daha stajyer olduğu-

muz için bizim sözleşmelerimiz her yıl yenileniyordu. Onu bırakıp da başka şirkete gitmeyelim diye yapmıştı."

"Sonrasında ne yaptın peki?"

"O gün anlamıştım eğer o hayatı seçersem hiçbir zaman özgür olamayacağımı. Tüm ünlüler oradaydı, yiyip içiyor, gülüyorlardı. Benimse tek gördüğüm on-on beş yıllık sözleşmeler ve yıllar geçse de devam eden bir savaş. Gülüp eğlenen ünlüler aynı zamanda birbirlerinin en büyük rakibiydiler. Ama görünürde iyi geçiniyorlardı. O gece hissettiğim acizliği ve nefreti hatırlıyorum. Hissettiğim o duygular hoşuma bitmemişti hiç. Ömrümün en az on beş yılını bu tarz duygularla geçirmek istemiyordum. Yarışmak, başkalarıyla kapışmak istemiyordum. Birini tanımadan, karakterini bilmeden sırf benden daha ünlü, daha yakışıklı veya daha fazla para kazanıyor diye ondan delicesine nefret etmek çok saçma görünmüştü gözüme."

"Bir köşede, bir başına olup kendi sevdiğin şeyleri yapmayı istiyordun."

Başımı evet anlamında salladım.

"Ünlü olmak o kadar da kötü olamaz," dedi Bahar.

"Hayır, kötü değil. Yalnızca herkesin kaldırabileceği bir şey değil. Ben o duygularla hayatımı devam ettirmek istemedim sadece, o kadar. B11'in üyeleri işlerini gayet iyi yapıyorlar gibi görünüyor."

"Gösterişi sevmeyen kara şövalye," dedi Bahar gülerek.

"Abarttın," dedim sert bir ses tonuyla. Yine de gülümsüyordum.

SOKAĞIN ORTASINDA BİR KEDİ

Yeongdong Köprüsü'nün yakınlarına gelmiştik. İçim içime sığmıyordu. Minnet, mutluluk ve rahatlama duygularının bir karışımıydı hissettiğim. Kendime engel olmasan, hoplaya zıplaya boydan boya koşardım Han Nehri kıyısını.

"Bahar."

Bahar ona seslenmemi beklemiyordu. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Ona doğru bir adım yaklaştım.

"Efendim?"

"Sen benim iyilik perim misin?"

"Ne? Ben mi?"

"Evet, sen. Nereden, nasıl girdin benim hayatıma? Nasıl beni bu kadar iyi anlayabiliyorsun? Nasıl beni, benden daha iyi tanıyabiliyorsun?"

Bahar iyiden iyiye şaşırmıştı. Gözlerini gözlerimden kaçırdı. Yeongdong Köprüsü'nün yayalar için ayrılan kısmından yürüyorduk. Ardımızdan arabalar hızlıca geçip gidiyordu.

"B-ben hiç böyle düşünmemiştim. Yani, seni senden daha iyi anladığımı..."

Bahar'a bir adım daha yaklaşmış, iki elimle kollarından tutmuştum. Bahar derin bir nefes aldı. Burnumu burnuna yaklaştırdım. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Yutkundu. Dudaklarımı dudaklarına yakınlaştırdım.

"GÜM!"

Ani bir fren sesi ve akabinde kulak tırmalayıcı bir gürültü duyulmuştu. İçgüdüsel olarak Bahar'ı korumak için ona sarılmıştım. Birkaç saniye öylece kalakaldık.

"K-k-aza oldu," dedi Bahar. Omzumun üzerinden yola bakıyordu. Bahar'ı yavaşça bırakıp arkama baktım. Köprünün ortasında bir araba duruyordu. Ardında arabalar birikmiş, geçmesi için korna çalıyorlardı.

"Kediye çarptı!" diye haykırdı Bahar yola atılarak.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım arkasından ve Bahar tam yola atlamak üzereyken kolundan tuttum.

"Orada, orada bir kedi var. Kediye çarpmış!" diye haykırdı Bahar boşta kalan eliyle arabanın ön tamponun biraz ilerisinde duran karartıyı göstererek.

Yola atlayıp köprüden geçmeye çalışan arabalara durmaları için işaret yaptım. Bahar da o sırada kediyi kucağına alarak yayalar için ayrılan yola taşıdı.

"Burada iki kedi var," dedim Bahar'ın kolları arasındaki kedilere bakarak. Biri yetişkin, diğeri yavru iki kediyi tutuyordu Bahar. Kedilerden yetişkin olanı çok kan kaybetmişti.

"Anne ve yavrusu," dedi Bahar. Kedilere doğru eğildim.

Yetişkin kedinin fazla zamanı kalmamıştı. Yine de durumu iyi gibi görünen yavrusunun tüylerini yalıyor, ona bir şey olup olmadığını anlamak için başıyla her yerini kontrol ediyordu.

"Anne ölecek," dedi Bahar. Başımı sallamakla yetindim.

"İnsan da olsa hayvan da olsa, anne, anne işte. Son nefesinde bile yavrusunu düşünüyor."

Dizlerimin üzerinde eğilmiş, yolda yatan anne kedinin başını hafifçe kaldırmıştım. Kedinin gözlerini açacak hali kalmamıştı. Son anlarını yaşıyordu.

"Oğlunu yapayalnız mı bırakacaksın böyle gidip? Ondan uzakta olmak, onu görmemek gibi bir şey değil bu. Temelli gitmek, temelli. Eğer bir gün seni görmek isterse, onun çağrılarına cevap verememek demek. Gitme!"

Kedinin başı avuçlarımın içinde, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. Kedi ölmüştü. Son nefesini ellerimde vermişti. Belki bir belki beş dakika kadar öylece kalakaldım. Bahar'ın başıma konan eli beni kendime getirdi.

"Haydi, gidelim. Bu miniğe yemek vermemiz gerek," dedi Bahar bir elinin avcuna ancak sığan minik kediyi göstererek.

KİKİ'YE MERHABA

Ben, yanımda Bahar, elinde de minik kedi... Üçü de birbirinden farklı, bambaşka yerlerden gelen ve yolları bir tesadüf eseri kesişen üç varlık... Birlikte evime geldik. Bahar'la sokağın köşesindeki marketten süt ve birkaç gazete almıştık. Eve gelince Bahar, gazete kâğıtlarını kesti ve bir ayakkabı kutusunun içine doldurdu. Sesini ancak kulağımı ağzına dayadığımda duyabildiğim kedinin minik çığlıkları içimi parçalıyordu. Çay kaşığı yardımıyla kediye biraz süt içirdik.

"Çok üzgün. Çok da yorulmuş," dedi Bahar kolları arasında uyuyakalan kediye bakarak.

"Haydi, bir isim bul ona," dedim Bahar'ın kahvesini salondaki masanın üzerine koyarken. Bahar kediyle ilgilenirken ben de "idol" kıyafetlerimi çıkartmış, üzerime bebek mavisi, kol kenarları toz pembe bir kazak, altıma da gri bir eşofman giymiştim.

"Miyavlaması çığlığı andırıyor. O nedenle *Kiki* olsun."

"Tamam, o halde," dedim Bahar'ın yanına oturarak.

Bahar oturduğu yerde doğruldu.

"Şey, benim evim biraz soğuk. Kiki'yi götürmesem iyi olur ama ben gideyim artık," dedi ayağa kalkarak. Kucağındaki Kiki'yi salonun köşesindeki koltuğun üzerine bıraktı.

Bahar'ın ardından ayağa kalktım.

"Saat geç oldu."

"Taksi tutarım, sorun değil," dedi Bahar kapıya doğru yönelerek.

Kapının kolunu tutan Bahar'a yaklaştım.

"Kiki'nin evinde ilk günü," dedim ardından. Nefesim Bahar'ın saçlarını uçuşturuyordu. Bahar yavaşça arkasına, bana doğru döndü.

"Kal," dedim gözlerinin içine bakarak.

Bahar kıpkırmızı kesilmişti. Yutkundu. Elini saçlarına götürdü.

Ellerimi kapıya yasladım. Bahar'ın kaçacak yeri kalmamıştı. Dudaklarımı dudaklarına yakınlaştırdım.

Dudaklarımızın buluşmasının üzerinden birkaç saniye geçmemişti, kaburgama doğru inen ufak ama güçlü bir yumruğun şiddetiyle irkildim. Bahar beni ittirmiş, koşarak içeri, odama doğru yönelmişti. Hazırlıksız yakalanmıştım, iki büklüm olmuş, derin derin nefes almaya başlamıştım. Ardımdan kilitlenen kapının sesini duydum. Bahar kendini benim odama kilitlemişti.

İKİ KİŞİLİK SABAH KAHVALTISI

Sabah gözlerimi açtığımda Bahar'ı beni izlerken buldum. Ona baktığımı görünce panik içinde kaçtı ve koşarak odama gizlendi.

Gece, Bahar kendini benim odama kilitledikten sonra salondaki koltuğa uzanmış, kucağıma da Kiki'yi almıştım. İkimiz de tüm gece birlikte uyumuştuk.

Kucağımda kıvrılmış, minik, kahverengi-gri renkte bir tüy yumağını andıran Kiki'yi uyandırmamaya çalışarak elime aldım ve kanepenin üzerine koydum. Koltukta uyumaktan boynum ve belim tutulmuştu. Gerinip mutfağa doğru yöneldim.

Mutfak tezgâhından Bahar'ın odamın kapısını açıp arada bir içeri baktığını görüyordum. İlk iki bakışında ses etmedim. Üçüncüde bana yakalanmıştı. Gözlerimi ürkek ürkek bakan gözlerine çevirdim.

"Haydi gel, kahvaltı yapalım."

Bahar yavaşça odanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Minik bir fare gibi etrafı kokladı.

"Yosun çorbası kokuyor," dedi.

"Sever misin?"

Bahar mutfakla salonu ayıran sınıra gelmiş, bir türlü içeri doğru adımını atmıyordu. Yavaşça başını salladı.

"Severim."

İki büyükçe kabı pirinçle doldurdum. Kâselere çorbayı pay ettim.

"Biraz daha yaklaş. Ayakta yemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Bahar mutfağa doğru biraz daha yaklaştı. Tezgâhın önündeki uzun sandalyelerden birine oturdu.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," dedim karşısındaki sandalyeye otururken.

"Özür dilerim," dedi Bahar aralarına misket büyüklüğünde pirinç yumağı tutturduğu yemek çubuklarını ağzına götürürken.

"Ne için özür diliyorsun?"

"Dün gece için. Öyle kaçıp kapıyı kilitlememem gerekirdi. Sanki bana saldıracakmışsın gibi davrandım sana."

"Önemli değil. Panikledin. Ben de üstelemedim zaten."

"Kızgın mısın bana?"

Bahar'a kızgın filan değildim ama biraz daha vicdan azabı çekmesini istiyordum. Gülümsememe engel olarak yüzüme anlamsız bir ifade takındım ve yosun çorbamı içmeye devam ettim.

"Lütfen kızma. Üşüdün mü salonda?"

"Yok, üşümedim. Kiki ile birlikte uyuduk. Minik bir ateş topuyla uyumak gibiydi."

Yemeklerimizi bitirdikten sonra kıyafetlerimi değiş-

tirdim. Giyindiğim sırada Bahar da salonda Kiki'yle oynamaya başlamıştı.

"Haydi, gidelim."

"Nereye?"

"Kafeyi açmaya."

"Birlikte mi?"

"Evet, birlikte."

"Kiki ne olacak peki?"

"Biraz yalnız kalabilir. Sonra sen geri dönersin. Ama gel, birlikte açalım kafeyi."

"Olur."

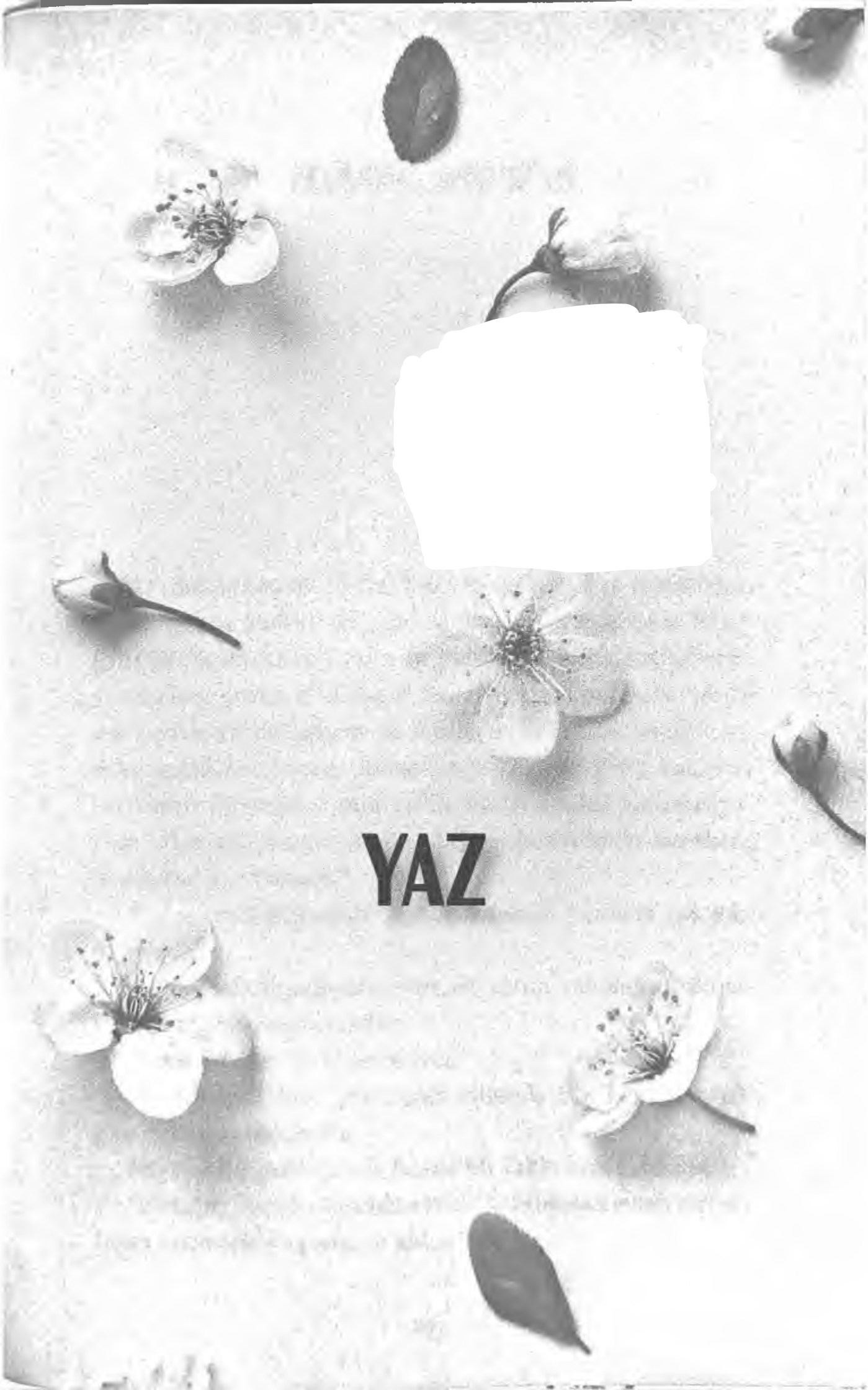
Temiz bahar havasını ciğerlerimize doldurup, Seul'ün düz, düzenli sokaklarında yan yana yürürken tek düşündüğüm Bahar'ın ne denli güzel, ne denli kırılgan olduğuydu. Baharın ilk günleriyle birlikte çiçekler açan kiraz ağaçları gibiydi. Sert bir rüzgârda hemen çiçeklerini döküyor, cılız güneş ışıklarını görür görmez de rengârenk çiçeklerle dolup taşıyordu.

Kafenin sokağına vardığımızda Bahar'a elimi uzattım. Tutup tutmamak ona kalmıştı. Bahar bir süre hiçbir şey söylemeden elime baktı. Derin bir nefes aldı ve boşta duran elimi ince, narin eliyle sıkıca, bir daha hiç bırakmayacakmışçasına kavradı.

"O kıyafetlerin parasını hiçbir zaman geri alamayacağız. Biliyorsun değil mi?" diye sordum kafenin önüne geldiğimiz sırada.

Bahar hafifçe iç çekti. Yüzünde gülümsemeyle:

"Bunu göze almıştım zaten."

YAZ

RESİMDEKİ AYRINTILAR

Neler oluyor bana? Neden her yer ışıl ışıl? Işık çevremden değil, göğüs kafesimin içinden bir yerlerden geliyor. Etrafımı aydınlatan benim, içim içime sığmıyor. Mutfağımda yemekleri şarkı söyleyerek hazırlıyorum artık. Yollarda ıslık çalarak dolaşıyorum. Bazen de nedensiz, kendi kendime gülümsüyorum. İnsanlar bana garip garip bakıyorlar, onlar baktıkça daha da büyük bir istekle gülümsüyorum. Her gülümseyişimde gökkuşağı yanımda biterken, ben nasıl ışıldamam?

Yağmurun ardından güneş, güneşin yanında ise gökkuşağı...

Kendi gökkuşağımın elinden tutup salonunun duvarındaki tabloyu gösterdim.

"Bence bunu da eklemeliyiz."

"Haklısın," dedi gökkuşağı gülerek. Birlikte gösterdiğim tabloyu inceledik.

"Evine ilk geldiğimde başka bir tablo vardı burada."

"Onu bir önceki sergide sattık. O tablodan gelen parayla da tekerlekli sandalye aldık."

Anladığımı belirtir şekilde başımı salladım. Bahar'n çalıştığı dernek dönem dönem yardım geceleri düzenliyor, bu gecelerde de davetlilere çeşitli sanat eserleri satıp gelirini derneğe aktarıyorlardı.

"Peki, sen hiç pay alıyor musun? O kadar çalışıyorsun o dernekte."

"Tabii. Yoksa hayatımı neyle devam ettiririm?"

"Haklısın."

Sorduğum saçma bir soruydu. Yine de çıkıvermişti ağzımdan. Ben salonun ortasına, şövalenin üzerinde duran henüz tamamlanmamış resme doğru yürürken:

"Ne zaman gelirler sence? Bu tabloları derneğe götürmem gerekiyor."

"Birazdan burada olurlar," dedim.

Bahar başını sallamakla yetindi.

"Bu resim hâlâ burada," dedim şövalenin üzerindeki tabloyu göstererek. Evine ilk geldiği zamanki haliyle öylece duruyordu odada. Bahar'ın tablolarındaki ayrıntıları resmedişini, paletten boyayı seçerek hafif fırça darbeleriyle tabloya uygulayışını defalarca izlemiş ama bir kez olsun bu tabloya dokunduğunu görmemiştim.

"Yoksa hatırlayamıyor musun?"

"Ne?" diye sordu Bahar. Sorumla birlikte derin bir uykudan uyanmış gibi irkilmişti.

"Sana bu tabloyla ilgili soru sorduğumda, her şeyin başladığı yer olduğunu söylemiştin buranın. Aklında kalan detayları resmettiğini de. Ama tablo hâlâ yarım. Yoksa detayları hatırlayamıyor musun?"

Bahar cevap vermedi. Tabloya daha dikkatli baktım. Yanılmıştım. Tablo değişmişti.

"Bir saniye. Daha önce bu tabloya baktığımda kapının üzerinde lamba yoktu. Kapıdan ana yola doğru uzanan şu patika da..."

Tabloya baktıkça yeni detaylar keşfediyordum.

"Evin bahçesine de kasımpatılar eklemişsin. Yoksa o bahsettiğin yerde hava hep soğuk mu?"

Bahar başını iki yana salladı.

"Değil. Ama ben orayı o haliyle hatırlıyorum. O yeri terk ettiğim zaman, kış ayıydı."

İkimiz de sessizce tabloyu incelediğimiz sırada kapı çaldı. Aynı anda irkilip arkamıza baktık.

"Geldiler," dedik bir ağızdan.

"Burası nasıl bir ev?" diye sordu Jin Ho hayretle etrafına bakınarak. Bahar'ın evinde artık elektrik ve su olmasına karşın yerdeki muşambalar ve her yanı saran boya kokusu değişmemişti.

"Hiç değişmemiş," dedi Ye Jun.

Yanlarında getirdikleri iki adama da selam vererek salona doğru ilerledim.

"İşte burada," dedi piyanoyu göstererek.

"Pek de ağır görünüyor," dedi Jin Ho isteksizce.

"Haydi, işe koyulalım bir an önce. Bahar'ın tablolarını derneğe götürmesi lazım," dedim yanımda duran Bahar'a göz kırparak.

Yardımcılar piyanoyu kaldırırken biz de herhangi bir yeri çizmesin diye kontrol ettik. Onlar gelmeden Bahar'la piyanonun zarar görebilecek yerlerini plastik köpükle sarmıştık.

Piyanoyu evden sağ salim çıkartmıştık ama asıl zor olan kısım o koca aleti merdivenlerden beş kat aşağı in-

dirmekti. Hem de karanlıkta.

Neyse ki bunu da düşünmüş, yanıma pilli bir lamba almıştım. Lambayı Jin Ho'ya vererek piyanoyu bir ucundan da ben tuttum. Birkaç kez düşme ve piyanoyu çizme tehlikesi atlattıktan sonra sonunda zemin kata ulaşmayı başarmıştık. Piyanoyu Fransız restoranının önünde bekleyen kamyonete yükledik. Kamyonet hareket etmeden başımı yukarı kaldırdım. Bahar pencereden bakıyordu. Bana doğru el salladı. Ben de karşılık olarak gülüp göz kırptım.

GÖZLERİ PARILDAYAN ÇOCUK

"Hyung, gel de biraz yardım et!" diye bağırdı Jin Ho piyanoyu sahneye taşırlarken.

"Evden çıkartırken ettim yeterince zaten. Bugün benim doğum günüm. İyi davranın bana."

"Eeeh! Doğum günü diye tepemize çıktı," dedi Jin Ho piyanonun üzerindeki tozları temizlerken. Piyanoyu kafenin yeni sahnesinin üzerine koymuşlardı.

"Oppa! Doğum günün kutlu olsun!" dedi Hye Rin. Yerleri süpürmeyi bırakmış, yanıma gelmişti.

"Öyle kuru kuru olmaz. Bu akşamki partiye geleceksin," dedim gülerek.

"Tabii geleceğim. Ama beni Jin Ho'nun yanında bir yere oturtmayın, rica ediyorum. Sabah-akşam yüzünü görmekten gına geldi," dedi oflayarak.

"Ne? Benim yüzümü mü? Ne? Jin Ho'nun mu? Oppa diyeceksin bana, oppa! Asıl ben senin yüzünü görmekten bıktım usandım. Düz yolda düzgün yürüyemezken bir de tepsiyle kahve taşımaya çalışıyorsun. Kırdığın kahve fin-

canlarını temizlemekten işte yetişemiyorsun. Sakar!"

"Neden oppa diyecekmişim? Aynı yılda doğduk biz. Aramızda dört ay var sadece," dedi Hye Rin.

"Sabahları da çalışmak bu ikisine iyi gelmedi anlaşılan," dedim Ye Jun'a bakarak.

İki ay önce Bayan Seul Gi'ye artık sabahları çalışmak istemediğimi söylemiş, öğlen on ikide başlayıp akşam sekizde bitirdiğim eski vardiyama geri dönmüştüm. Bayan Seul Gi de Hye Rin ve Jin Ho'nun saatlerini arttırmış, ayrıca sabah kafeyi açması için yeni birini işe almıştı.

"Beklediğimden de güzel oldu," dedim sahneye bakarken.

"Tutacağına emin misin?" diye sordu Ye Jun.

Bir gece, dairemde gitar çalarken gelmişti aklıma kafede akşamları canlı müzik yapma fikri. Fikrimi koltukta oturup Korece kitap okuyan Bahar'a açmıştım. Bahar da sevinçle "Ne duruyorsun?" diye bağırıp boynuma atlamıştı. Ye Jun ise haftada iki kez kafede piyano çalma teklifim üzerine uzun uzun düşünmüş, sonrasında onunla birlikte gitar çalmam koşuluyla kabul etmişti.

"Seninle uzun zamandır birlikte çalmadık. Teklifimi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Ye Jun.

"Teklifi sana götüren ilk başta bendim."

"Sana benimle çalmanı teklif eden de ben."

Güldüm. Ye Jun da güldü.

"O gözleri neşeyle ışıldayan çocuk geri gelmiş gibi hissediyorum," dedi elini omzuma koyarak.

Başımı aşağı eğip iç çektim.

"O hep buradaydı hyung. Bir yere gitmemişti ki özleyesin."

Birkaç saniye bir şey söylemeden öylece durduk.

"Haydi, şu sahneyi düzenleyelim, daha çok işi var," dedim sessizliği bozarak ve sahneyi düzenlemeye koyulduk.

İLGİNÇ Mİ İLGİNÇ DOĞUM GÜNÜ ŞARKISI

Akşama kadar kafenin tüm hazırlıklarını tamamlamış, masaları birleştirerek ince uzun bir doğum günü sofrası kurmuştuk.

"Doğum gününde bile çalıştırıyorsunuz çocuğu," dedi Bayan Seul Gi gülerek. Kapıdan içeri girdiği sırada herkese yorgunluk kahvesi hazırlıyordum.

"Hepsi benden çok çalıştı," dedim. Haksız da sayılmazdım. Tüm elemanlar sabahtan beri kafenin yeni düzeni için canla başla çalışıyorlardı.

Kapı hızla açılmış, çıngırak çıldırmışçasına çalmaya başlamıştı. Kapıyı bu kadar hızlı açan belirli bir ruh haline sahip tek bir kişi olabilirdi; fazlasıyla heyecanlı bir Bahar.

"Ben geldim!" diye bağırdı. İki eli de paketlerle doluydu.

"Bunlar ne Bahar?" diye sordu Jin Ho elindeki paketleri alırken.

"Birinde pasta var, diğerinde ise birkaç Türk yemeği ve rakı var."

"Rakı mı? O da ne?" diye sordu Jin Ho.

"Birazdan öğrenirsin," dedi Bahar göz kırparak. Ben de ne olduğunu bilmediğimden pakete bir göz attım ama rakı denen şeyin neye benzediğini bilmediğimden gördüysem de anlayamadım.

Asıl göz atmam gereken paketin pastaya ait olduğunu, beş dakika sonra öğrendim. Bahar tüm o sergi koşuşturmacasının arasında tüm gece uyumayarak bana pasta hazırlamıştı. Ben de bunu duyunca büyük bir sevinçle paketi açıp içindeki karton kutunun kapağını kaldırmış, eşi zor bulunur bir enkazla karşılaşmıştım. Bahar'ın bu seferki tatlısı üzerinden Tazmanya Canavarı geçmiş bir Japon tapınağını andırıyordu. Kat kattı ama katların tamamı yana yatmış, üzerindeki süslemeler –yanılmıyorsam bir zamanlar pastanın üzerinde bir şeyler yazıyordu– sağa sola saçılmıştı.

"Biliyorum, süsleme konusunda pek iyi değilim. Hem gelirken çok acele ettim, geç kaldığımı düşündüm. O yüzden koştum biraz. Koşunca da..."

"Önemli değil," dedim göz kırparak.

"Tadının muhteşem olduğuna eminim."

"Yalnız, üzerinde ne yazıyor? Daha doğrusu *ne yazıyordu*?"

"Çikolata sosuyla *Kebap'tan Kimchi'ye... İyi ki doğdun* yazıyordu ama şimdi bir şişe ketçabı pastanın üzerine rastgele sıkmışım gibi görünüyor."

"Tamam, sen suratını asma. Çok lezzetli görünüyor ayrıca," dedim pastadan bir çatal alarak. Tadı gerçekten güzeldi.

"Hah, kebap ve kimchi demişken..."

Kapının zili çalmış, içeri Do Un Sunbae girmişti.

"Do Un Sunbae de gelecek diyecektim ben de tam."

"Sunbae'm!" diye bağırdı Bahar profesörün yanına koşarak.

"O, siz de mi buradasınız Türk küçük hanım? Uzun zaman oldu," dedi Do Un Sunbae gülerek. Sarhoş görünmüyordu. Aksine, bugün güzel giysiler giymişti. Üzerinde ütülü bir gömlek ve kravat vardı. Altında da gömleğiyle uyumlu, kumaş bir pantolon. Elinde bir şişe kırmızı şarap taşıyordu.

"Teşekkürler sunbae'm. Geldiğiniz için ayrıca teşekkürler," dedim eğilip iki elimle şarap şişesini alarak.

"Sen benim en iyi öğrencimsin. Neden gelmeyecekmişim?" diye sordu Profesör Do Un gösterdiğim sandalyeye otururken.

"Tüm bu kitaplar kime ait?"

"Bayan Seul Gi'ye," derken, Do Un Sunbae'nin yanında oturan Bayan Seul Gi'nin omuzlarının üzerine ellerimi koydum.

"Kendisi bu kafenin, dolayısıyla bu kitapların ve plakların sahibi olur," dedim gülerek.

Do Un Sunbae etkilenmişe benziyordu. Bayan Seul Gi ile hararetli bir sohbete koyuldular.

Karşı tarafımda oturan Bahar gülerek bana göz kırptı. Ben de gülerek cevap verdim.

İçimde çiçekler açıyor.

Bakışlarımı etrafta gezdirip yeniden Bahar'a baktım. Gözlerini üzerimden çekmemişti. Baktığımı görünce yine gülümsedi.

Ne güzel gülüyor.

Kapının zili yeniden çaldı.

"Geç kaldığım için üzgünüm."

Gelen Na Ri'ydi. Elinde küçük bir paket tutuyordu. Siyah, dar ve mini bir elbise giymişti.

Ayağında siyah topuklu ayakkabılar vardı. Ayağa kalkıp elindeki paketi aldım.

"Büyük bir şey değil. Doğum günün kutlu olsun."

"Gelmen yeterliydi. Teşekkürler," dedim ve Na Ri'ye sarıldım. Hediye paketini açtım. Telefon kabı almıştı bana.

"Telefonumun gerçekten de yeni bir kaba ihtiyacı vardı, çok teşekkür ederim," dedim telefonumun üzerindeki eski kabı çıkartıp Na Ri'nin hediye ettiği lacivert deri kabı takarak.

Na Ri masanın tam ortasına, Bahar'ın karşısına geçip oturdu. Ben de Bahar'ın yanındaki yerime döndüm. Gürültüden sesleri tam olarak ayırt edemiyordum ama Na Ri karşısına oturduğu sırada Bahar'dan hırlama sesleri geldiğine yemin edebilirdim.

Yemeklerimizi yiyip soju'larımızı içtiğimiz sırada Bahar diğer pakette getirdiklerini bir bir çıkartmaya başladı.

"Bak oppa, bu ahtapot salatası," dedi streç filme sardığı bir tabağı gözüme tutarak.

"Sen ne zaman bana oppa demeye başladı..."

Bahar sözümü kesmişti. Sözlerimi duymamış gibiydi.

"Bak oppa, bu da deniz börülcesi; bu haydari, bu da patlıcan salatası. Biz bunlara meze diyoruz. Zeytinyağlı oldukları için soğuk yeniyorlar," dedi Bahar paketten streç filme sarılı birkaç tabak daha çıkartarak.

"Rakı hangisi bunlardan?" diye sordu Jin Ho Bahar'a.

"Rakı bu," dedi Bahar paketten ince uzun bir şişe çıkartarak.

"Bu bardaklarla içilir," dedi. Yanında birkaç rakı bardağı da getirmişti.

"Rakıyla bardakları Itaewon'daki bir Türk marketinden buldum. Mezeleri de kendim yaptım, oppa. Nasıl olmuş?" diye sordu Bahar yanıma sokularak.

"Yine oppa dedin! Sen çok mu soju içtin? Bir gariplik var sende. Hasta mısın?" dedim elimi alnına koyarak.

"Yok, hasta da değilsin."

Bahar bize rakının nasıl içileceğini gösterdi. Önce ince uzun bardağa bir miktar rakı koyuyor, sonra da su ekliyordu. Şeffaf renkteki rakının içindeki anason su eklenince içkiyi beyaza dönüştürüyordu.

"Sihir gibi bir andı," dedi Na Ri gülümseyerek. Bahar bize göstermek için bir bardak rakının üzerine su eklemişti.

"Yalnız dikkat. Bu soju'ya benzemez. Yüzde kırk beştir alkol oranı. O yüzden mezeler eşliğinde, yavaş yavaş içilir."

"Bunu söylediğin iyi oldu," dedi Jin Ho. Ağzı ahtapot salatasıyla dolu olduğundan sesi boğuk çıkmıştı.

"Bahar, yavaş iç!" diye bağırdım. Ama nafileydi. Bahar her ne kadar bize yavaş içmemizi söylemiş olsa da kendisi bir yudumda rakısını neredeyse yarılamıştı.

"Karaoke zamanı!" diye bağırdı Na Ri ellerini çırparak.

Bahar bir anda ayağa fırlamış, masadakilerin tamamının ödünü kopartmıştı. Sağ eli havada, olduğu yerde durmadan zıplayarak:

"Mikrofon bende!" diye bağırmaya başladı.

Bahar tezgâhın üzerindeki masaüstü bilgisayardan bir şarkı seçti. Elinde mikrofon, kafenin sağ köşesine kurduğumuz sahneye çıktı. Müziğin başlamasıyla birlikte arkasını döndü.

Şarkının giriş kısmını abartılı el kol hareketleriyle geçti.

"Vah, vah! Çok içti herhalde," dedi Jin Ho.

Türkçe, oldukça hareketli bir şarkıydı. Bahar omuzlarını sağa sola oynatıyor, başını ileri geri atıyor, müzikle uzaktan yakından alakası olmayan, birbiriyle uyumsuz hareketler yapıyordu.

Şarkı başladığında Bahar mikrofonu ağzına doğru tuttu.

Bak atının terkisine de atmış gözleri şaşı gelini...

Şarkıyı söylerken gözlerini şaşı yapmıştı.

Mor kaftanlara sarmış haspam odun gibi belini...

Ah verin elime de kırayım o cadının derisi kara elini...

"Bana bakarak mı söylüyor, bana mı öyle geliyor?" diye sordu Na Ri ortaya. Masadaki herkes ağzı bir karış açık, Bahar'ı izliyordu. Bahar bakışlara aldırış etmeden eli kolu ayrı oynayarak dans ediyor, bir yandan da şarkısını söylemeye devam ediyordu.

Sen o alacası içinde fesatla hangi günü gün edicen...

Ah o kaditin üstüne bir de atlas yorgan sericen....

"Hyung, şarkı neden bahsediyor?" diye sordu Jin Ho kulağıma eğilerek.

Amanın amanın yansın! Ocağın barkın utansın!

Ağan emmin her bir yerine kırmızı kınalar yaksın!

"İnan bana, hiçbir fikrim yok. Türkçe bilmiyorum ki!"

Varsın, bize vursun felek...
Ne çeyiz düzdüm emek emek...
Allah bildiği gibi yapsın...

"O kadar soju'dan sonra bir de rakı içti. Ondan hep. İzlemesi acı veriyor," dedi Jin Ho. Kaşlarını çatmıştı.

Jin Ho pek de haksız sayılmazdı. Bahar eğlenceli bir şarkı eşliğinde abartılı hareket ve mimikler yapıyor olmasına karşın sinirli görünüyordu.

"Yine de komik görünüyor," diye ekledi Jin Ho.

Böyle de nispet olmaz ki, seni gidi hain yar...
E, zorla da kısmet olmaz ki, seni gidi zalim yar...

"Durdursak mı ne yapsak?" diye sordu Ye Jun masanın karşı tarafından. Endişeli görünüyordu.

Bana ne, bana ne, bana ne
Beni al, beni al onu alma

Bahar ise omuzlarını yukarı aşağı sallamaya başlamıştı. Neden bilmem, hareketleri bana sevimli görünüyordu. Ama görünüşe bakılırsa masadaki hemen hiç kimse benimle aynı fikirde değildi.

Jin Ho ve Ye Jun ile masadan kalkıp Bahar'ı sahneden indirdik. Bahar ilk başta biraz direndiyse de sağ ayağını yanlışlıkla sol ayağının üzerine atıp dengesini kaybedince bize teslim olmak zorunda kaldı.

NOONA / UNNİE

Bahar sahneden indikten sonra ortam biraz sakinleşmişti. Do Un Sunbae ve Bayan Seul Gi hararetli konuşmalarına devam ediyor, birkaç soju ve birer kadeh rakıdan sonra keyifleri yerine gelmiş gibi görünen Hye Rin ve Jin Ho sahneye çıkmış, birlikte *Cherry Blossom Ending* şarkısını söylüyorlardı. Bahar ve Na Ri de karşılıklı sessizce oturmuş, Jin Ho ve Hye Rin'in düetini izliyordu... Tuvalete gitmek için masadan kalktım. Masaya geri döndüğüm sırada tezgâh tarafından konuşma sesleri duydum ve kimin konuştuğunu görebilmek için kafamı uzattım. Bahar ve Na Ri tezgâhın ardında, ayakta duruyordu. Bahar tezgâha sırtını dayamıştı. Na Ri ise kahve yapıyordu.

"Cıvıl cıvılsın. Bu halin erkeklerin hoşuna gidiyor," dedi Na Ri kahve çekirdeklerini makineye dökerken.

Bahar cevap vermedi. Başını eğmiş, üzerindeki beyaz, kiraz çiçeği desenli elbisenin tüllerini çekiştiriyordu.

"Dans ederken kendimi fazla kaptırdım," dedi yanaklarını şişirerek.

"Önemli değil. Herkes ilk başta çok şaşırdı ama bir yandan da çok sevimli olduğunu düşündüler. İçten olduğun için, ne yaparsan yap insanlara güzel geliyor."

Bahar cevap vermedi. İki elini tezgâhın üzerine koymuş, ileri geri sallanıyordu.

"Han Byul sana ilişkimizi anlattı mı bilmiyorum."

"Seninle ilk karşılaştığımızda bir zamanlar ikinizin sevgili olduğunu söylemişti, o kadar. Detayları bilmiyorum."

"Doğru," dedi Na Ri iki espresso bardağını makinenin altındaki kısma yerleştirerek. Ardından da düğmeye bastı.

"Bunu söylemek çoğu kadın için cesaret ister. Açıkçası, onu bu ilişkiye zorlayan bendim. Arkadaş kalsak daha iyi olurdu. Bunu şimdi anlıyorum."

Kahve çekirdekleri öğütülüp, kaynar suyla karışan kahveler espresso bardaklarını doldururken bir yandan da etrafa enfes kahve kokuları yayıyordu.

"Nasıl yani? Zorlayan sen miydin?"

"Biz çok iyi anlaşıyorduk. Bir gece, çok çok içtiğimiz bir gece beraber olduk. Bir ilişkiye başlarsak iyi olabileceğini düşündüm ben de. O, çok yalnızdı. Bundan dolayı üzgün olduğunu düşündüm. Şefkat de diyebilirsin bu duygulara. Mutlu olur diye düşünmüştüm eğer bir ilişkiye başlarsak. Aksine, çok daha yalnızlaştı Han Byul; sessizleşti. Sonra bir gün yapamayacağını, bu dünyada tek olmak için yaratıldığını, beni bir sevgiliden çok arkadaş olarak gördüğünü söyledi. Ayrıldık. Çok geçmeden işten de ayrıldı. Kendimi hep suçlu hissetmişimdir işten ayrılmasına sebep olduğum için. Başına sürekli bela olurdum. Bana sarkan adamları hep kovalamak zorunda kalırdı. Arkadaşken de sevgiliyken de beni hep korudu. Neden o

zamanlar yüzümü ondan tarafa çevirdim, onu bir arkadaştan çok erkek olarak görmeye başladım, bilmiyorum. Onun beni sahiplenişi, düşüncesizce kendinden iki katı irilikte adamlara kafa tutması hoşuma gitmişti sanırım."

"Tek olmak için yaratıldığını..." diye tekrarladı Bahar. Gözleri dalmıştı. Dudaklarını ısırıyordu.

"Siz de teksiniz. Beraberken bile yalnız olmayı başarıyorsunuz. İkinizin de kendine ait dünyası var. Önemli olan bu iki dünyanın ahenk içinde yaşaması, birbirinin üzerine çıkmadan, biri diğerini ezip geçmeden, aynı yolda beraber ilerlemeleri, bir olmaları," dedi Na Ri espressolardan birini Bahar'a uzatarak.

"Neşelen biraz. Sizin gibi birbiriyle uyumlu çift çok azdır. Ayrıca..."

Bahar kafasını kaldırmış, Na Ri'nin söyleyeceği şeye dikkat kesilmişti.

"Sen artık Han Byul'un kadınısın. O da senin erkeğin. Eğer Han Byul ile görüşmem seni rahatsız ediyorsa ondan uzak dururum."

Bahar paniklemişti. Lavanta renkli saçlarını uçuştura uçuştura başını iki yana salladı.

"Yok yok, siz çok iyi arkadaşsınız. Aranıza girmek istemem."

Na Ri güldü.

"Çok tatlısın. Bu arada, Han Byul benden küçük. Sen de ona oppa dediğine göre ondan küçüksün. Bu nedenle bana unnie* diyebilirsin."

"Öyle mi? Teşekkürler," dedi Bahar. Gözlerini aşağı devirmişti, gülümsüyordu. Utanmış görünüyordu.

---

* *Kr.* Abla. Kadınların, kendilerinden yaşça büyük kadınlara hitap şekli.

"Unnie, kaç yaşındasın acaba?"

"Ben mi? Yirmi dokuz."

Bahar anladığını belirtir biçimde başını yukarı aşağı salladı. Başını sallarken kâkülleri de aşağı yukarı sallanıyordu.

"Haydi gel, içeri girelim. Bizi kavga ediyor zannedebilirler," dedi Na Ri elini Bahar'ın omzuna koyarak.

Beni görmesinler diye duvarın ardına saklandım. Kendi kendime gülümsedim.

Ne şanslı bir adamım ben!..

"O" KADIN

Na Ri ve Bahar masaya dönünce ben de içeri geçtim. Sahne boştu. Herkes masada toplanmıştı.

"Hyung! Herkes şarkılarını söyledi. Sıra sende!" diye bağırdı Jin Ho benim geldiğimi görünce.

"Evet oppa! Şarkı söyle lütfen!" diye bağırdı Hye Rin.

"Bence piyano çalsın," dedi Ye Jun bana göz kırparak.

Yapabilir miyim? Gerçekten piyano çalabilir miyim?

"Evet, çalabilirsin."

Bir an donup kaldım. Sesli düşünmemiştim. Ama Bahar içimden, kendi kendime sorduğum soruyu duymuş, anlamış ve bana cevap vermişti. Bahar'ın o güzel, bal rengi gözlerine baktım. Konuşmamıza gerek yoktu. Aynı anda, gözlerimizin içine bakarak anlaştık.

Bahar'ın ve dostlarımın alkışları eşliğinde piyanonun sandalyesine oturdum. Parmaklarımı soğuk tuşların üzerine koydum, boğazımı temizledim ve kendimi, yedi yıldır ilk defa tuşların akışına bıraktım.

BOM'u, yazdığım, bestelediğim ve dans koreografisine yardım ettiğim parçayı çalıp söylüyordum. Yıllardır

piyanoya dokunmamıştım ama parmaklarım ben farkına varmadan tuşların üzerinde geziniyor, ezgiyi kusursuz bir biçimde çalıyorlardı. BOM'u yedi yıldır söylememiştim ama tüm notaları, ses iniş çıkışlarını –ki BOM dört oktav aralıklı, söylenmesi oldukça zor bir şarkıydı– hiçbir hata yapmadan söylüyordum.

Artık şarkının son nakaratına varmıştım. Sevinçten gözlerimden yaşlar akıyordu. Durdurmadım. İçim içime sığmıyordu. Başımı geriye attım, masadaki herkes susmuş, parıldayan gözlerle beni dinliyordu.

Ben, Han Byul, yedi yıl sonra yeniden piyanonun başındayım.

Ben, Han Byul, ilk bestemi çalıyor ve söylüyorum.

Ben, Han Byul, kendimi çok özlemişim.

Çıngırak uzun uzun öttü. Aslında yalnızca birkaç saniye olması gereken bu ötüş, bana dakikalar, hatta saatler gibi gelmişti. Siyah elbiseli, kırk yaşlarında, çok güzel bir kadın kafeden içeri girmişti. Kadın ses etmeden kafenin en ucundaki boş sandalyelerden birine oturdu.

Çalmayı bıraktım. Kadınla göz göze gelmiştik. Gözlerini kaçırmadı. Yanaklarımdan süzülen sevinç gözyaşlarına şimdi hüzün yaşları karışmıştı. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ağlamamı durduramıyordum. Piyanonun kapağını gürültüyle kapattım ve büyük bir hışımla ayağa kalktım.

"Sen!" diye gürledim. Bahar'ın yanında bitmem için iki adım atmam yetmişti.

"Sen söyledin ona! Sen!"

Bahar titreyerek ayağa kalktı. Başını eğmişti.

"Ne o? Yüzüme bakmaya cesaret edemiyor musun? Hayatıma burnunu sokarken iyiydi ama değil mi? O halde

yüzüme bakacaksın!" diye bağırdım ve sağ elimle Baharın çenesini tutarak bana bakacak şekilde kaldırdım.

"Sen ne hakla benim hayatıma burnunu sokabiliyorsun? Ne hakla o kadını –bunu söylerken köşedeki masada oturan kadını gösteriyordum– buraya kadar getirebiliyorsun? Nasıl buldun onun izini? Nasıl?" diye haykırdım.

Kadının hıçkırıkları kafeyi doldurmuştu. İki eliyle yüzünü örtmüş, masanın üzerine kapanmış ağlıyordu.

"Ben söyledim Bahar'a."

Hayretle başımı yana doğru çevirdim. Bayan Seul Gi'ydi konuşan. Ayağa kalkmış, benden tarafa birkaç adım atmıştı.

"Onun senin yerini, ne yaptığını bilmediğini mi sanıyorsun? Yedi yıldır her mevsim başı ona senin nasıl olduğunla ilgili mektuplar yazıyorum. Bu kadın," dedi, duraksadı bir süre. Kelimeler boğazına takılmıştı.

"Bu kadın kaç kez buraya gelip seni bu kafenin vitrininin ardından seyretti, haberin var mı senin? Bu kadar kötü biri misin sen? Nasıl bir kalbin var senin?" diye bağırdı Bayan Seul Gi. Tek hissettiğim, yanaklarımın üzerinde birbirine karışmış ve o halde kuruyup kalmış olan mutluluk ve hüzün yaşlarıydı.

Bayan Seul Gi derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. Sakinleşmiş görünüyordu.

"Bahar bir tahmini olduğunu söyledi ve bu konu hakkında bilgim olup olmadığını sordu yalnızca. Ben de her şeyi anlattım."

Önce Bayan Seul Gi'ye, sonra da Bahar'a bir bakış fırlattım ve hiçbir şey demeden kafenin kapısını ardımdan çarparak dışarı çıktım.

HAN NEHRİ KIYISINDA

Hannam Köprüsü'nü geçtim, Han Nehri kıyısından yürüye yürüye Banpo Köprüsü'ne vardım. Kıyı tarafında esinti vardı. Gözyaşlarımı pınarlarından çıktıkları gibi kurutuyordu. İçimdeki ateş bitip tükenecek gibi değildi. Koşmaya başladım ben de. Yolun beni nereye götürdüğünü umursamadan koştum. Nefes nefese kaldığımda vakit kıyıdaki çimenlerin üzerine oturup nehre doğru taş sektirmeye başladım.

Aradan belki otuz dakika, belki de bir saat geçmişti ki biri seslendi arkamdan.

"Han Byul."

Bu sesi tanıyordum. Bu, "O" kadının sesiydi. Nefes nefeseydi. Kadından tarafa döndüm. Ayağa kalkarak kadının yanında dikildim.

"Ne istiyorsun? İntikam almak için mi geldin?"

Kendime sakin olacağıma dair söz vermiştim ama nafileydi. Kendimi kontrol edemiyordum, sinirliydim.

Kadının gözleri nemliydi.

"Han Byul... Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

Çıldıracak gibiydim. Boynumdaki ve alnımdaki damarları çatlata çatlata haykırmaya başladım.

"O zaman neden geldin ha? Neden? Hesap sormaya mı? Herkese annem babam öldü dediğim için beni cezalandırmaya mı? Ne yapsaydım? *Annem Daegu'nun arka sokaklarında hayat kadınlığı yapıyor, babam kim bilmiyorum. İşin komiği ne biliyor musunuz, annemin de babamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yok,* mu deseydim? Söyle, ne deseydim? Beni stajyer olarak kabul ederler miydi? O kadar insan adımı çığlık çığlığa bağırır mıydı o zaman?"

Kadın ağlıyordu. Kadının bacakları titriyordu. Başını iki yana salladı. Cılız bir "Hayır" çıktı ağzından. Konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Ağlamaktan bitap düşmüştük ikimiz de.

"Bana işim var dedin o gece. Meşgul olduğunu, programı izleyemeyeceğini söyledin. Ne diye Seul'e yolculuk edip stüdyoya kadar geldin? Neden yaptın bunu?" diye sordum. Bağırmıyordum artık.

"O gece, seyircilerin arasında seni gördüm. Sen... Neden geldin oraya? Neden?"

Kadın bir şey demedi. Ses etmeden yüzümü inceledi. Elini yavaşça kaldırıp alnıma koydu.

"Özür dilerim."

Sözler ağzımdan bir çırpıda çıkmıştı.

"Özür dilerim."

Kadın kalan tüm gücüyle bana sarıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk ikimiz de. İkimizin de dizlerinde yorgun yüreklerimizi taşıyacak takat kalmamıştı. Beraber dizlerimizin üzerine çöktük.

"Özür dilerim, anne."

"Oğlum."

Gözyaşlarımız birbirine karışmıştı şimdi. Benim için bir tabu olan, yıllardır dudağımın ucunda olmasına karşın kalbimin en derinine gömdüğüm o kelime kelepçelerinden kurulmuş, dökülüvermişti ağzımdan.

"Anne."

Annemin omzunun üzerinden baktığımda bir siluet gördüm. Bahar'dı. Nehrin kıyısında, bizden on metre kadar uzakta durmuş ağlıyordu. Benim ona doğru baktığımı görünce gözündeki yaşları silip bana gülümsedi.

KÜTÜPHANEDEKİ YENİ KİTAPLAR

"Bahar bir sabah gelip senin ebeveynlerinin, en azından annenin yaşadığını düşündüğünü söyledi," dedi Bayan Seul Gi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Senin kahveni özlemişim," dedi gülerek.

"Altı üstü bir haftadır tatildeyim Bayan Seul Gi," dedim gülüşüne aynı şekilde karşılık vererek.

"Ayrıca tatilin bitmiş de değil. İki günün daha var. Ne diye geldin buraya?"

"Annemi yolcu ettikten sonra uğramak istedim."

"Güzel vakit geçirmişe benziyorsunuz. Yüzün ışıl ışıl."

Evet anlamında başımı salladım.

"Onu uçağa bindirmek zor oldu."

"E, artık sık sık ziyaretine gidersin," dedi Bayan Seul Gi gülerek. Sonra bir saniye kadar duraksadı. Aklına takılan bir şey varmış da sözcükler bir türlü ağzından dökülemiyormuş gibi görünüyordu.

"Sence nasıl anladı, Bahar?" diye sordu.

"Sanırım Kiki yüzünden," dedim.

"O kızın aklından neler geçiyor, bir türlü tam emin olamıyorum. Bir şeye baktığında bizim gördüğümüzden çok daha farklı şeyler görüyor sanki."

"Büyücü olabilir mi diyorsunuz yani Bayan Seul Gi?" dedim gülerek. Bayan Seul Gi de gülmüştü.

"Yok canım. Farklı biri, o kadar. Anneni seninle buluşturmakla o kadar büyük bir iyilik yaptı ki, ona olan sevgim bir kat daha arttı."

Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Yeni çalışan nasıl? Adı Jung Soo'ydu, değil mi?"

"Senden iyi olmasın, gayet memnunum. Asıl sorun Jin Ho ve Hye Rin'de," dedi göz ucuyla tezgâhın ardında kahve yapmakta olan Jin Ho'yu ve bir masaya servis yapan Hye Rin'i işaret ederek.

"Birlikte iş yaparken çok iyiler. Ama işi ellerinden bıraktıkları an kedi köpek gibi kavgaya tutuşuyorlar," dedi Bayan Seul Gi ne yapacağını bilmez halde.

"Birlikte çok uyumlu çalıştıklarının farkına ancak ara verdiklerinde varıyorlar ve bu da onları utandırıyor," dedim göz kırparak.

"Haytaya bak sen, gözünden hiçbir şey kaçmıyor," dedi Bayan Seul Gi kıkırdayarak.

"Kaçmaz. Örneğin Do Un Sunbae'nin kitapları ben izne çıkmadan önce burada yoktu. Şimdi hepsi bir rafa dizilmiş."

Bayan Seul Gi kıpkırmızı olmuştu. Yaramazlık yapmış bir çocuk edasıyla sesini yükselterek, "Geçen gün kafeye geldi, kitaplarını imzalamış. Ne yapsaydım, kovsa mıydım adamı? Kabul etmek zorunda kaldım," dedi.

İçimden kahkahalarla gülmek geliyordu ama kendimi tuttum.

"Tamam, tamam. Bir şey demedim."

Bayan Seul Gi iç çekti.

"Keşke buranın mutfağı olsa da akşamları senin o enfes yemeklerini müşterilere sunabilsek." Benimle değil de daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı.

Telefonumdan saate baktım.

"Ah, geç kalıyorum. Bir yere gitmem gerek," dedim masanın üzerine bıraktığım poşeti alarak.

"Tamam. İznin bitince seninle bir şey konuşmak istiyorum. Aklımda bazı fikirler var."

"Tamam," dedim gülerek ve başımı eğip Bayan Seul Gi'yi selamladım. Hye Rin ve Jin Ho'ya el sallayarak veda ettim.

ZAMANDA SIÇRAYAN ÇOCUK

Gi Nam burnundaki oksijen tüpünü bir çekişte fırlattı.

"Ben bunu izledim ama," dedi ona verdiğim DVD'yi elinde evirip çevirerek.

"*Re: Zero kara Hajimeru Isekai Seikatsu*. Zamanda yolculuk edebilen bir çocuğu anlatıyor. Çocuğun zamanda yolculuk edebilmesi için gereken şey ise ölmesi. Bu nedenle zamanda sıçrayabilmek için her seferinde bir şekilde ölmesi gerekiyor. Hikâye kısaca böyle, değil mi?"

Başımı eğdim.

"Evet. Ama sen de her şeyi izlemişsin, okumuşsun. Bilmediğin bir şey bulmak çok zor."

Gi Nam omuzlarını silkti.

"Noona neden gelmedi bu sefer?"

"İşleri var. Önceki sergide tablolarının tamamı satıldı. Bir sonraki sergi için yeni resimler yapıyor o da."

"Anladım," dedi Gi Nam. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Yaz boyu her hafta Bahar ile birlikte Gi Nam'ı ziyarete gitmiş, her gittiğimizde de ona kitaplar, mangalar ve sev-

diği animelerin figürlerinden götürmüştük. Bir saatlik ziyaretçi süresinde de bazen hep birlikte benim bilgisayarımdan anime izlemiştik.

Gi Nam'ın nefesi tükenmişti. Oksijen borularını yeniden burnuna taktı.

Her hafta daha da kötüye gidiyordu. İki hafta önce bir cesaret doktoruna ne kadar vakti kaldığını sormuştuk.

"Bir ay, belki de daha az," demişti doktor.

Gi Nam'ın elinden tuttum.

"Haydi, seni sandalyene oturtayım da dışarı çıkalım."

Bir süre hastanenin bahçesinde sessizce dolaştık. Gi Nam'ın tekerlekli sandalyesini iterken onunla konuşmak zor oluyordu. Başını dik tutamadığından boynunu sandalyenin sağ köşesine yaslamıştı. Çimenlere geldiğimizde sandalyeyi durdurdum. Metal takozunu tekerleğin arkasına gelecek şekilde yerleştirdim ve yanına oturdum.

"Hava çok güzel," dedim etrafıma bakınarak.

"Böyle güzel ve güneşli havalarda derin bir nefes alsam şu cıvıl cıvıl kuşları, güneşi, çimenleri, hatta neşeyle koşuşturan çocukları bile ciğerlerime çekebilirmişim gibi hissediyorum. Düşünsene, akciğerimde top oynayan çocuklar!" dedim gülerek.

Gi Nam da gülmüştü. Konuşabilmesi için ağzındaki maskeyi indirdim.

"Poketop* gibi aynı," dedi yorgun bir gülümsemeyle.

Kahkahayı bastım.

"Evet, aynı Poketop gibi," dedim elimde görünmez bir

* Pokémon isimli animede, "Cep Canavarları" da denilen Pokémonların canlı olarak muhafaza edildiği küçük toplar.

Poketop varmış gibi yapıp kolumu gökyüzüne uzatarak.

"Gökyüzü, Poketop'a gir! Güneş, Poketop'a gir!" diye bağırdım. Gi Nam hareketlerime kıkır kıkır gülüyordu. Kolumu Gi Nam'a doğru tuttum bu sefer:

"Gi Nam, Poketop'a gir!"

Böylece belki seni o korkunç sondan koruyabilirim.

"Noona'nın senin tek geldiğinden haberi yok, değil mi?" diye sordu hastanenin bahçesinde ameliyat önlükleriyle top koşturan çocukları izlerken. Geniz eti veya bademcik ameliyatı gibi basit operasyonlar sebebiyle bir günlüğüne hastanede kalmak zorunda olan çocuklardı bunlar.

"Yok," dedim. "Ona söylemedim."

"Sen de farkındasın o zaman," dedi Gi Nam.

"Neden bahsettiğini anlayamadım," dedim meraklı gözlerle Gi Nam'a bakarak.

"Noona, çok mutsuz. Kahkahalarla güldüğü zaman bile hüzünlü. Çevresindeki herkes için bir şeyler yapmaya çalışıyor ama kendini hiç düşünmüyor. Aynı..."

"Kendinden kaçıyormuş gibi," diye tamamladım Gi Nam'ın cümlesinin sonunu.

"Evet."

Derin bir iç çektim.

"Biraz daha büyük olsam onunla evlenirdim," dedi Gi Nam. Sesi normale göre biraz daha canlı ve muzır çıkmıştı.

"Ne? Seni bücür," dedim Gi Nam'ın saçsız kafasını okşayarak.

"Noona'yı mutlu et hyung. Onu sakın üzme."

Derin bir nefes aldım. Ardından pantolonumdaki çimenleri silkeleyerek ayağa kalktım.

"Doktoruna söylemeyeceğine söz ver," dedim Gi Nam'a doğru eğilerek. Gi Nam'ın gözleri parlamıştı.

"Neyi?"

"Gel, kantine gidip dondurma alalım."

BUSAN YOLCUSU KALMASIN!

"Bizim tren anons ediliyor! Koş, koş, koş!"

Geride kalan Bahar'ı elinden tutarak kendime doğru çektim. Trenimize geç kalmıştık. Tren görevlisi ikinci düdüğü çaldığı anda kendimizi trene attık.

"Bacağın mı ağrıdı?" diye sordu Bahar. Farkında olmadan elimi sağ baldırımın üzerine koymuştum.

"Neredeyse tamamen geçti. Ama böyle ani koşturmacalar olunca ağrıyor hâlâ biraz," dedim.

Biletlerimizde yazan yere oturunca Bahar bacağıma masaj yapmaya başladı.

"Acıktım ben, gimbap'lar* hangi çantada?"

"Daha evden çıkmadan yedin, yine mi acıktın? Şunda," dedi Bahar söylene söylene yanımdaki sırt çantasını göstererek.

"Sen üç saatte hazırlandığın için geç kaldık ve koşuşturduk hanımefendi. Acıkmamın sebebi sizsiniz!" dedim dün akşam hazırladığım ince uzun gimbap dürümlerin-

* Pirinç ve çeşitli deniz mahsullerinin kuru yosuna sarılmasıyla yapılan bir Kore yemeği. Bir Japon yemeği olan suşiye benzemektedir.

den birini çıkartmış, büyükçe bir ısırık almıştım.

"Sabahın köründe kapıma dayanıp *Haydi, Busan'a gidelim!* deyip iki ayağımı bir pabuca sokan kimdi peki?"

"İki ayak? Bir pabuç?"

"Türkçe bir deyim. Aman anla işte bazen zor oluyor sürekli Korece konuşmak."

"Bana Türkçe bir şeyler öğretsene," dedim ilk dürümü bitirmiş, ikincisine geçmiştim.

"Hımmm, burun," dedi elini burnuna götürerek.

"Burun!" dedim ben de elimi kendi burnuma götürüp.

"Ağız!" dedi elini ağzına götürüp.

"Ağız!"

"Göz!"

"Göz!"

"Kulak!"

"Kulak!"

"Bu kadar oyun yeter. İnsanın yalnızca sevgilisine seslenebileceği bir kelime söyle."

Bahar yere baktı. Utanmıştı.

"Asjkm."

"Ne?"

"Askkcm."

"Askom mu? Ne diyorsun? Ağzında gevelemesene! Gören de lise birinci sınıftayız ve ilişkimizin ilk haftasındayız zanneder."

Bahar eliyle koluma vurdu.

"Ya, ne bileyim. İnsan kendi dilinde söyleyince daha bir gerçekçi geliyor."

"Ne yani, şimdi sen bana Korece güzel sözler söylerken öylesine mi konuşuyordun?"

"Hayır ama..."

"Of! Tamam, söyleyeceğim; aşkım."

"Aşkım."

Bahar yine utanmıştı. Başını ön taraftaki tren koltuğunun arkasına gömdü. Koltukta oturan orta yaşlı, kel adam arkasını dönüp sinirli gözlerle Bahar'a baktı.

"Özür dilerim ajushi*," dedi Bahar başını eğerek. Utancından kıpkırmızı kesilmişti.

"Aşkım," diye seslendim kulağına sessizce. Bahar'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bana bakmaya çekiniyordu.

"Hoşuma gitti bu kelime," dedim gülerek ve başımı Bahar'ın omzuna koydum.

* *Kr.* amca / bey anlamına gelir.

DENİZ, KUM, GÜNEŞ VE AŞK

Tren yolculuğu beş saat sürdü. Busan'a varır varmaz ilk iş U-Dong yakınlarındaki bir markete gidip kendimize örtü, ikişer litrelik su şişesi ve –ben tüm gimbap'ları bitirdiğim için– atıştırmalık bir şeyler aldık. Şehrin en işlek caddelerinden biri olan Haeun Daero'dan yürüyerek Haeundae sahiline vardık.

"Burası çok güzel," dedi Bahar Haeundae sahilinin ince kumlarının üzerine aldığımız örtüyü sererken.

"Buranın en güzel olduğu mevsim aslında sonbahar. Hava ne çok soğuk ne de çok sıcak olur. Şimdi olduğu gibi sahil ve deniz insanlarla dolu olmaz. Yalnızca martılar ve sen..."

"Busan'a sık sık geliyorsun sanırım," dedi Bahar örtünün üzerine uzanırken.

Yavaşça başımı salladım.

"Aklıma estiği zamanlarda yalnızca. Seul'ün keşmekeşinden bunaldığımda. Bu seferle birlikte dördüncü olacak sanırım," dedim çantamdaki eşarbı çıkartıp boynuma sararken.

"Hava çok sıcak ama rüzgârdan dolayı hissedilmiyor. Güzel bir şey bu," dedi Bahar.

"Ah! Sardunyalarımı sulamayı unuttum! Peki sen? Kiki'yi ne yaptın?"

"Pek akıllıca bir fikir değildi sanırım ama Jin Ho'ya bıraktım. Sardunyaların da seni seviyor. Onları bir gün geç suladın diye ölmezler, merak etme," dedim gülerek.

"Tamam, öyle diyorsan öyle olsun."

Bir süre sessizce çevremizi izledik... Kumda oynayan çocukları, hafta sonunu fırsat bilip diğer şehirlerden gelen günübirlikçileri, Doğu Denizi'nde birbirleriyle şakalaşan gençleri...

Öğleden sonra, karnımız acıkınca deniz kıyısındaki bir restorana gidip ganjang gejang* yedik. Birkaç tane de Busan'a özgü yemek sipariş ettik.

"Burası Güney Kore'nin İzmir'i," dedi Bahar birden bire.

"İzmir?" diye sordum. İlk defa Türkiye ile ilgili bir şey söylüyordu bana Bahar.

"Ege Denizi kıyısında, büyük bir liman şehri. Bana orayı andırdı.

"İzmir'in insanları nasıldır peki?"

"Rahat, mutlu. İstanbul'un kaosundan uzak... İzmir kendi kimliği olan bir şehir."

"Gerçekten de Busan'a benziyormuş. Türkiye'yi özlüyor musun?"

Bahar duraksadı. Chueotang çorbasına daldırdığı kaşığı masanın üzerine bırakarak:

"Sanırım, evet. Herkes ait olduğu yeri özlemez mi za-

* Yengeçlerin soya sosunda marine edilmesiyle yapılan bir Kore yemeği.

ten? Doğduğu, büyüdüğü, ona ev olan yeri? Sen Daegu'yu özlemiyor musun?"

Bahar'ın sorusuna cevaben omuzlarımı silktim.

"Pek de özlediğim söylenemez. Çok güzel anılarım yok oraya dair. Pekâlâ insanın kendini ait hissettiği yer de evi olabilir."

"Haklısın sanırım," dedi Bahar kaşığını yeniden eline alarak.

"Yemekten sonra bir araba kiralayalım, tamam mı askim?"

Bahar güldü.

"Ne? Neye gülüyorsun?"

"Telaffuzuna gülüyorum. Çok tatlı."

"Gerçekten mi? Ben gayet iyi telaffuz ettiğimi sanıyordum," dedim hayretle.

Bahar hâlâ gülüyordu. Başını iki yana salladı.

"Askim, askim, askim."

Bahar kahkahayı koyuverdi. Onun ışıldayan kahkahası beni de gülümsetmişti. Yan masalardakilerin bize yadırgayan gözlerle bakmalarına aldırış etmeden birlikte uzun süre kahkahalarla güldük.

ÇOK UZAKLARDAKİ ÜLKE

Kendimize bir Hyundai Tucson kiraladık ve Cheongyeong'a doğru yollanıp Geumjeongsan Dağı'nın eteklerindeki Beomeosa Budist tapınağını ziyaret ettik.

"Şimdi sırada ne var?" diye sordu Bahar heyecanla. Şoför koltuğunun yanında oturuyordu.

"Sürpriz," dedim gülerek.

"A, neresi acaba?" diye sordu ellerini çırparak.

"Geldiğimiz yollardan geri döndüğümüzün farkında mısın?"

Cevap vermedim, gülmekle yetindim.

"Geldik bile!" dedim direksiyonun üzerindeki sol elimi kaldırıp önümüzde uzanan ağaçlı bölgeyi göstererek. Bahar meraklı gözlerle gösterdiğim tarafa doğru baktı.

Arabayı ağaçlık alanın girişindeki park yerine bırakıp yürümeye başladık. Bahar durmadan sağına soluna bakınıyordu.

"Neresi burası?"

Cevap vermedim. Vermeme de gerek yoktu. Önümüz-

deki mermer sütunun üzerinde nerede olduğumuz açık bir şekilde yazıyordu. Bahar mermer sütunun üzerinde Korece, İngilizce ve Türkçe yazan yazıyı sesli bir şekilde –Türkçe olarak– okudu.

Birleşmiş Milletler Mezarlığı

1945-1955 Kore Savaşı'nda şehit olan 741 Türk askeri burada yatmaktadır.

Önümüzde yedi yüz kırk bir gri, mermerden mezar uzanıyordu.

1950 – 1952 yılları arasında gerçekleşen ve Kore'yi Kuzey ve Güney olmak üzere iki parçaya bölen savaşta yer almıştı Türk askerleri. Birleşmiş Milletler adına savaşan beş bin Türk askeri, Çin ve Kuzey Kore birliklerini durdurmak adına kendi memleketlerinden binlerce kilometre uzaktaki bu topraklarda, hiç tanımadıkları insanlar için savaşmış ve şehit düşmüşlerdi.

Yedi yüz kırk bir şehidin yanında iki bin yüz on bir yaralının ve yüz altmış sekiz kaybın olduğu bu cehennem gibi savaşta şehit düşen Türk askerleri Birleşmiş Milletler bünyesinde savaşta yiten diğer milletlerin askerleriyle birlikte bu mütevazı şehitlikte yatıyordu.

Şehitliğin girişinde, büyükçe bir mermerin üzerinde Türkçe yazılar vardı.

"Burada ne yazıyor?" diye sordum Bahar'a mermeri parmağımla göstererek.

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır. Türk Silahlı Kuvvetleri."

Ellerimi önümde kavuşturdum ve başımı salladım.

"Şalını verebilir misin?" dedi Bahar gözlerini mermer sütunda yazan yazıdan ayırmadan.

Boynumdaki beyaz şalı alıp Bahar'a verdim. Bahar, sakince şalı eliyle düzeltip saçları görünmeyecek şekilde başına sardı. Kore Savaşı sırasında canlarını veren Türk askerlerinin mezarlarına doğru yürüdü ve yere çöktü. Ben de Bahar'a doğru birkaç adım attım. Ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. En iyi seçeneğin susmak olduğuna karar vermiştim ben de.

Bahar ellerini iki yana açmış, dua etmeye başlamıştı. Cırcır böceklerinin seslerine Bahar'ın melodik duası eşlik ediyordu. Kendimi Bahar'ın sesine, mezarlığın sakinliğine, şehitlerin yattığı yerlerin kenarında çıkan çuha çiçeklerinin ve otların kokusuna kaptırdım.

Bir süre sonra Bahar duasını bitirdi. Ellerini yüzüne götürdü ve ayağa kalktı. Tek söz söylemeden sırt çantasına uzanıp öğlen marketten aldığımız şişe suyu çıkarttı ve mezarların üzerini sulamaya başladı. Sularken de dua etmeye devam etti. Bahar'ın gözlerinden sicim gibi süzülen gözyaşları batmak üzere olan güneşin yansımasıyla parıldıyordu.

Bir anda derin bir uykudan uyanmış gibi hareketlendim. Kendi sırt çantamdaki suyu hatırladım ve şişeyi çantamdan çıkartarak şişesinde çok az su kalan Bahar'ın erişemeyeceği mezarların üzerini sulamaya başladım.

Bahar şalı arabanın içinde, dönüş yolumuza koyulmuşken çıkarttı.

"Teşekkür ederim."

"Beni buraya getirdiğin için," dedi şalı bana doğru uzatarak.

"Çantama koyabilir misin?" diye sordum. Araba kullanıyordum.

"Tabii, kusura bakma. Dalgınlaştım biraz."

"Çok normal," dedim Bahar'a gülümseyerek.

"İnsanın kendi memleketinden çok, çok uzakta, dilini bilmediği, hiç tanımadığı bir memlekette, hiçbir zaman tanımayacağı insanlar için ölmesi, bir de bu yabancı topraklara gömülmesi... Anlaşılması çok güç bir durum," dedim gözlerimi yoldan ayırmadan.

Bahar yutkundu. Dikiz aynasından yüzünü seyrettim bir süre. Artık tamamen batmak üzere olan güneşin cılız ışığını içine çeken bir karanlık vardı gözlerinde.

"Dönüş trenimiz saat kaçtaydı?" diye sordu bir süre sonra.

ZAMAN TÜNELİ

Chilyo Hastanesi Onkoloji Bölümü'ne gizlice girdik. Hemşireler bizi tanımasın diye güneş gözlüğü ve beyaz ameliyat maskesi takmıştık. Danışmanın bulunduğu masanın kenarına çömelip doktorların rutin kontrollerini bitirmelerini bekledik.

"Üç deyince," dedim arkamda iki büklüm bekleyen Bahar'a. Bahar yavaşça başını salladı.

Onkoloji doktoru, ardında iki asistan öğrenciyle bir hastanın odasına girer girmez bağırdım:

"Üç!"

Eğilerek koridor boyunca koşmaya başladık. Koridorun sonundaki 117 numaralı odaya varınca kapıyı sessizce itip içeri girdik.

Gi Nam yatağında uzanmış, camdan dışarıyı seyrediyordu. Bizi görünce kafasını kaldıracak gibi oldu. İşaret parmağını dudaklarıma götürüp sessiz olmasını tembihledim. Bahar Gi Nam'ın yanına varmıştı bile.

"Neler oluyor?" diye sordu Gi Nam. Burnundaki oksi-

jen borularından dolayı boğuk boğuk konuşuyordu.

"Seni kaçırmaya geldik," dedi Bahar ben Gi Nam'ın tekerlekli sandalyesini dolabından çıkarttığım sırada.

Üçümüz birlikte Seul sokaklarını hızla arşınlamaya başladık. "Biraz dikkatli sür!" diye bağırdı Bahar arkamdan.

Gi Nam'ın tekerlekli arabasını ittirirken bir hayli hız yapıyorduk. Bahar'ı arkamızda bırakmıştık.

"Daha hızlı sür hyung," dedi Gi Nam. Halinden oldukça memnun görünüyordu.

Bulunduğumuz caddenin kalabalığına aldırış etmeden hızla ilerledik.

Elleri alışveriş torbalarıyla dolu insanların sağından solundan hızla geçiyor, arada da birkaçına yanlışlıkla çarpıyorduk.

Hiçbirine özür dilemek için durup eğilmedim. Gi Nam'ın mutluluğunu bir saniyeliğine bile aksatmak istemiyordum.

"İşte geldik!" diye bağırdım tekerlekli sandalyeyi durdurduğum sırada.

"Sizi gidi hergeleler!" dedi Bahar. Tüm yol boyunca arkamızdan koşmuş, nefes nefese kalmıştı. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak derin derin nefes aldı.

"Neresi burası?" diye sordu Gi Nam meraklı gözlerle.

"Zaman tüneli," dedim Gi Nam'a göz kırparak.

Sandalyesini yeniden itmeye başladım. Birlikte kafenin çıngıraklı kapısından içeri girdik.

Bahar bizden önce içeri girmiş, kafenin derinliklerinde kaybolmuştu bile.

"Hoş geldiniz efendim," dedi Kore'nin Üç Krallık

Dönemi'ne* özgü bir hanbok** giymekte olan Hye Rin ve Gi Nam'ı selamlamak için yerlere kadar eğildi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Gi Nam gülerek.

"Buyurun, içeri girin Kim Gi Nam hazretleri," dedi Hye Rin ciddi halini bozmadan ve kafenin girişindeki yerlere uzanan siyah perdeyi kaldırdı.

"Pek sevgili Kim Gi Nam hazretleri, sizi görmek büyük şeref," dedi Do Un Sunbae. 17. yüzyıldan kalma, ejderha motifi kakmalı bir sandığın üzerinde, bağdaş kurmuştu.

Takma sakalı ve başındaki gat*** ile tam da geç dönem Joseon**** zamanından fırlamış bir tüccarı andırıyordu.

"Ajushi, çok komik görünüyorsunuz," dedi Gi Nam. Kahkahalara boğulmuştu. Do Un Sunbae istifini bozmadan: "Sizi diğer tarafa doğru geçireyim," dedi ve ardındaki siyah perdeyi araladı. Gi Nam'ın tekerlekli sandalyesini ittim ve diğer tarafa geçtik.

Perdenin ardına geçtiğimiz anda müzik de başlamıştı Gi Nam müzik sesinin nereden geldiğini bulabilmek için kafasını kaldırmaya çalışırken biri başımızın üzerinde konfeti patlattı.

"İşte partinin son davetlileri de burada!" diye bağırdı Na Ri elindeki konfetiyi bir kenara atarak. Tekerlekli patenleriyle kafenin zemininde süzülüyor, bir yandan da Madonna'nın *La Isla Bonita* şarkısı eşliğinde dans ediyordu.

---

* M.Ö. 57 – M. S. 668 yılları arasında, günümüzde Mançurya'nın güneyini, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Kore Cumhuriyeti'ni kapsayan bölgede yer alan Goguryeo, Bakje ve Silla krallıklarının hüküm sürdüğü döneme verilen genel ad.

** Kore geleneksel kıyafeti.

*** Joseon Dönemi'nde, erkeklerin hanbok kıyafetlerinin üzerine taktıkları, çene altından kurdeleyle tutturulan başlık.

**** 1392-1897 yılları arasında hüküm sürmüş bir Kore krallığıdır. Başkenti, o dönem Hanseong olarak adlandırılan Seul'dür.

Gi Nam ellerini çırpmaya başlamıştı. Ben de şarkıya ayak uydurarak dans etmeye başladım.

Na Ri patenlerinin üzerinde iki tam dönüş yaptıktan sonra ardındaki perdeyi araladı.

Gi Nam ile birlikte perdenin ardına geçtik.

Burada her yer alüminyum folyo ile kaplıydı. Bizi yine alüminyum folyodan yapılma bir elbise giyen Bayan Seul Gi karşıladı. Elinde bir laboratuvar tüpü, tüpün içinde de mavi bir sıvı vardı.

"Bay Gi Nam, bugünkü yemeğiniz," dedi tüpü Gi Nam'a doğru uzatarak. Gi Nam önce tereddüt ettiyse de Bayan Seul Gi'nin elindeki içi şüpheli bir sıvıyla dolu olan tüpü aldı. Gi Nam'ın önüne geçip göz kırptım:

"İçebilirsin," dedim ve tüpü Gi Nam'ın elinden alarak içmesine yardım ettim.

"Meyve suyuymuş," dedi Gi Nam yüzünü buruşturarak.

Bayan Seul Gi mekanik hareketlerle yerlere kadar eğildi ardında duran perdeyi gösterdi.

"Ne? Bir tane daha mı var?"

Birlikte perdenin ardına geçtik. Perdenin ardındaki bölgede her yer kırmızıydı. İçerisi bomboşu. Gi Nam merakla etrafına bakarken kırmızı perdenin ardından yemyeşil bir yaratık çıkageldi.

"Merhaba Dünyalı," dedi yaratık.

"Noona!" diye haykırdı Gi Nam. Gülmekten katılmıştı. Yeşil saçlarının üzerine anten takmış, üzerine de yeşil, Marslı kostümü giyen Bahar Gi Nam'a doğru eğildi, gözlerini belerterek, "Artık bizim gezegenimizde yaşayacağınızı duyduk. Dostluğumuzun bir nişanesi olarak lütfen

bu armağanı kabul edin," dedi Marslı kıyafetinin cebinden minyatür bir Marslı anahtarlığı çıkartarak.

Gi Nam anahtarlığı aldı.

"Ben burayı beğenmedim," dedi yüzünü asarak.

"Beni geriye, Dünya'ya götürün. Ne olursa olsun, kendi gezegenimi tercih ederim."

HAN NEHRİ'NE SAVRULMAK

Bir saat, belki de iki; omuzlarımızı birbirine dayayıp tek söz etmeden Han Nehri'ni boydan boya dolaşıp turistleri gezdiren gemileri izledik birlikte. Nefes alıp verişi, kalp atışları arka fon müziğimdi. Beni rahatlatıyor, aynı zamanda içimde ona sarılma, canını acıtırcasına sıkma, imkânım olsa da kalbine dokunup o yumuşacık kalbini okşama, "Üzülme, geçecek" deme hissi uyandırıyordu. Ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ben de sessizce durdumyanında.

"Gitme vakti geldi artık," dedim. Uzun zamandır konuşmadığımdan sesim çatallaşmıştı. Boğazımı temizledim.

Bahar istemsizce başını yukarı aşağı salladı. Öteki dünya ile bizim dünyamız arasındaki çizgide gidip gelen bir ruh gibi bembeyazdı.

"Haydi, onu yolcu edelim."

Bahar iki saate yakın bir süredir sıkı sıkı sarıldığı ağzı kapalı metal kavanozu eline aldı.

"Ben yapamam," dedi kavanozu bana doğru uzatarak. Sessizce başımı salladım Bahar'ın elinden içinde Gi

Nam'ın küllerinin bulunduğu kavanozu alırken.

Ayağa kalktım ve yavaşça kavanozun kapağını açtım. Tık sesi geldiğinde Bahar'a döndüm ve ayağa kalkması için elinden tuttum. İki eliyle uzattığım elime sarılarak ayağa kalktı. Bacakları onu tutmuyormuş gibiydi.

"Güle güle Kovboy," dedi Bahar fısıltıya yakın bir sesle.

"Güle güle Zamanda Sıçrayan Çocuk," dedim ben de ve kavanozdaki külleri Han Nehri'ne doğru savurdum. Rüzgâr nehirden yanaydı. Külleri alıp, bizden uzaklara, çok uzaklara götürdü anında.

Bir süre daha Han Nehri'nin kenarındaki çimenlerde oturduk. Bahar sessizce sol yüzük parmağındaki büyük, mavi taşlı yüzüğü inceledi, ben de Bahar'ı izledim uzunca bir süre. Sessizliği bozan ben oldum.

"Her hafta saçının rengi değişiyor, her gün farklı farklı kıyafetler giyiyorsun. Ama bu yüzük her daim parmağında. Bir anlamı mı var senin için?"

Bahar yüzüğünü incelemeyi sürdürdü.

"Öyle de denebilir. Bana hâlâ kontrolün bende olduğunu hissettiriyor."

"Neyin kontrolünün?"

"Kendimin, kendi yazgımın..."

"Güç yüzüğü gibi bir şey mi yani?"

"Evet, sanırım bir tür güç yüzüğü."

"Anladım."

Bir süre daha –tahinimce bir saatten fazla– tek söz etmeden oturup Han Nehri'ni izledik. Sonrasında ise anlaşmış gibi aynı anda ayağa kalkıp yürümeye başladık.

"Gel, akşam yemeği yiyelim. Saat geç oldu."

Bahar başını salladı.

FRANSIZ RESTORANI

Akşam yemeği için Bahar'ın evinin altındaki Fransız restoranına gelmiştik. Rezervasyonumuz yoktu. Bizi restoranın iç taraflarındaki masalardan birine aldılar.

"Buraya ilk gelişim," dedi Bahar. Yüzü hâlâ solgundu.

"Benim de. İç dekorasyonu fena değilmiş," dedim. Farklı bir konu açarak Bahar'ın dikkatini başka bir yöne çekmeye çalışıyordum.

"Ben kırmızı şarap alacağım. Sen?"

"Ben de kırmızı şarap alayım."

"Şişe isteyelim o halde," dedim garsonu çağırarak.

Yemek olarak ikimiz de bonfile söylemiştik. Sessizce şaraplarımızı yudumlayıp yemeğimizi yedik.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim ağzımı peçeteyle silerken.

Bahar soran gözlerle bana bakmaya başlamıştı.

"Bayan Seul Gi bir süredir benimle konuşmak istediğini, aklında bir şeyler olduğunu söylüyordu. Geçen gün konuşma fırsatı bulduk. Eşinden kalan mirasın bir bölü-

müyle bir restoran açmayı planlıyor."

"Öyle mi? Nerede?"

"Burada," dedim elimle bulunduğumuz yeri işaret ederek.

"Burayı mı satın alacakmış?"

"Evet. Restoran sahibi olumlu bakıyormuş. Bana da bu restoranı işletip işletemeyeceğimi sordu."

Bahar etkilenmişe benziyordu.

"Gerçekten mi? Bu çok iyi bir haber. Sonunda tüm Seul senin o enfes yemeklerini tadabilecek," dedi. Mutlu görünmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu.

"Bakalım. Henüz kesin değil," dedim 1990 tarihli Merlot üzümlerinden yapılma Bordeaux şarabımdan bir yudum alırken.

"Ben biraz yorgunum. Eve gitsem iyi olacak," dedi Bahar. Yemeğinden yalnızca birkaç parça almıştı.

"Bu gece sende kalayım," dedim. Bahar'ı böyle bir gecede tek başına bırakmak istemiyordum.

Bahar ses etmedi. Hesabı istedim. Bölüşmek için ısrar edince –her daim yapardı– kesin bir dille reddettim. Siyah, kenarları mine çiçeği işlemeli hırkasını giymesine yardımcı oldum.

HİÇ BİTMEYEN RESİM

Bahar'ın evinde kalmak istemekte haklı olduğumu binanın merdivenlerini çıkarken gördüm. Bahar'ın kendini taşıyabilecek hali yoktu. Kolları ve bacakları kendi isteği dışında hareket ediyor gibiydi, titriyordu. Basamakları çıkabilmesi için ona destek oldum. Elleri bir gün içinde ufalmış, küçücük olmuştu sanki. Beraber yavaşça beşinci kata çıktık.

"Biraz resim yapmak istiyorum," dedi Bahar eve geldiğimiz sırada.

Bahar bir türlü bitiremediği o gizemli tablonun başına oturdu. Ben ise salondaki tek oturulabilecek yere, eski, deri koltuğun üzerine çöktüm. Koltuğun pufuyla birlikte tüm günün ruhsal ve fiziksel yorgunluğu da aşağı çöküveriyor gibiydi. Başımı geriye atıp koltuğa yasladım. Eskimiş deri kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Kalp atışlarımın yavaşladığını, göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyordum.

Salonda tek duyulan şey, Bahar'ın fırçası tabloyla her

buluştuğunda çıkan, iç gıcıklayıcı sesti.

Fırça ritmik hareketlerle paleti buluyor, Bahar'ın seçtiği boyayı sırtlanıyor ve tabloya ulaştırıyordu. Son seferde ses biraz garip ve olduğundan çok daha uzun çıkmıştı. Başımı kaldırıp baktım. Fırça, eve giden patikayı belirginleştirirken kendi yolundan çıkmış, tablonun alt kısmını boyayarak yere düşmüştü. Bahar sol eliyle fırçayı düşüren sağ elini tutuyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Sesi ağlamaklı geliyordu.

"Lanet olsun," dedi bir kez daha. Hıçkırıkları artık iyice duyulur olmuştu.

"Neden?" diye bağırmaya başladı. Koltuğumdan fırladığım gibi Bahar'ın yanına koştum. Taburesinden düşmek üzereyken iki elimle omuzlarından tutup incecik beline sarıldım.

"Neden böyle olmak zorunda? Neden ölmek zorunda? Neden? Neden?"

Bahar tamamen kendini kaybetmişti. İki eliyle omuzlarımı yumrukluyor, onu bırakmam için beni ittiriyordu. O beni ittirdikçe ben de daha sıkı sarıyordum belini. Sağ elimle başını okşamaya başladım. Diyecek sözüm yoktu. Elimle sakinleşmeye direnen, sağa sola savrulan başını omzuma koydum.

Sakinleşmişti biraz. Sessizce akıttığı gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

Bahar taburenin üzerinde, başı omzuma dayalı, öylece uyuyakaldı. Uyuduğunu bilmeme rağmen bir süre daha başını okşadım. Okşamayı bırakırsam uyanmasından ve yeniden acıyla haykırmasından korkuyordum.

Uyandırmamaya dikkat ederek Bahar'ı kucağıma

aldım ve yatağına götürdüm. Ben de yanına kıvrıldım. Üzerimizi açık sarı renkli pikesiyle örttüm. Bahar'ın derin derin nefes aldığına, korkunç bir rüya görmediğine emin olduktan sonra burnumu mis kokan saçlarına gömdüm ve öylece uyudum.

Sabah uyandığımda Bahar gitmişti.

SONBAHAR

KIRK GÜN

Tam kırk gün oldu.

Bahar'ın beni terk edişinin üzerinden tam kırk gün geçti.

Gi Nam'ın küllerini Han Nehri'ne savurduğumuz, Bahar'ın hıçkırarak ağladığı o gecenin sabahında, çift olarak yattığımız o yayları batan, eski püskü yatakta tek başıma uyandım.

Tam kırk gün oldu.

Hiçbir ses, seda yok Bahar'dan. İlk gün neler olduğunu bile anlayamadım. Uyandığımda, gitmişti. Sırt çantası dışında her şeyi geride bırakarak gitmişti.

"Bir yere kadar gitti herhalde, döner," deyip kahvaltı hazırlamış, Bahar'ı beklemeye koyulmuştum.

Ama o gelmedi.

Bahar akşama kadar gelmeyince kafeye gitmiş, biraz da orada beklemeye başlamıştım. Ona tek ulaşma aracım olan telefonu kapalıydı.

"Belki Han Nehri'ne doğru yürüyüşe çıkmıştır," diye

düşünmüş, Han Nehri'ni arşınlamıştım. Ama yoktu işte

Gidişini izleyen üç gün boyunca Bahar'ı onun o köhne, boya kokulu dairesinde beklemiştim. Bir zamanlar yalnızca ilginç olduğunu düşündüğüm daireye, yerdeki muşambalara, duvarındaki tablolara baktıkça midem bulanıyor, bitirmeden bıraktığı resme baktıkça kusacak gibi oluyordum.

Beni düşünmüyorsan bari Kiki'yi, sardunyalarını düşünseydin.

Jin Ho'ya daireme gidip Kiki'yi almasını söylemiştim. Olur da yokluğumda Bahar evine gelir diye dışarı çıkmaya cesaret bile edemiyordum.

İhtimaller bizi bir yerde tutuklu bırakan. Çünkü ihtimallerin olduğu yerde umut da vardır.

Jin Ho ve Bayan Seul Gi defalarca aramışlardı beni. Aramalarına cevap vermedim. Dışarı çıkmıyor, yemek yemiyordum. Bahar'ın evinde bıraktığı birkaç cips ve atıştırmalıkla idare ediyordum tüm gün.

Birkaç gün sonra Jin Ho kapıya dayandı.

"Burada olduğunu biliyorum hyung. Bahar da sen de yoksunuz günlerdir. Neler oluyor?" diye bağırdı kapının ardından.

Açmadım. Cevap vermedim sözlerine. Utanıyordum, "Bahar beni, bizi bırakıp gitti," demeye. Zaten daha kendime itiraf edemediğim bir şeyi Jin Ho'ya nasıl söyleyebilirdim ki?

Daha sonra Bayan Seul Gi geldi, saatlerce dil döktü bana.

"Gel, birlikte arayalım onu," dedi kapının ardından.

Açmadım. Cevap vermedim. Aramakla bulunmayaca-

ğını biliyordum çünkü. Bahar benim onu bulmamı istemiyorsa, mutlaka gerçekten de onu bulmamın imkânsız olduğu bir yere gitmişti.

Jin Ho her akşam gelip kapının önüne yemek bırakmaya başladı.

"Senin yemeklerin kadar iyi değil hyung ama idare et."

Yemekleri Jin Ho'nun gittiğinden emin olduğum zaman kapıyı aralayarak alıyor, tüm gün hiçbir şey yemediğimden kendimi kaybetmişçesine o akşam menüde ne varsa silip süpürüyordum.

Bugün Bahar beni terk edeli tam kırk gün oldu.

YOK OLMA ANI

Aşk acısını unutmak için ne kadar süre gerekir? Bir hafta? Bir ay? Bir yıl? Bir ömür?

Kırkıncı günde biraz toparlandım. Hissizlik halim biraz olsun geçmişti. Bulunduğum yerin, yaşadığım zamanın farkındaydım... Tarihleri *Bahar'ın gidişinin bilmem kaçıncı günü* olarak değil de, kendi isimleriyle hatırlayabiliyordum artık. Aylardan eylüldü; günlerden yirmi üç; saat akşamın dokuzu.

Bahar'ın yatak odasından çıkıp salona geçtim. Elimde Bahar'dan kalma yarım rakı şişesinden boşalttığım, duble rakı vardı. Sek içiyordum.

Salonun perdeleri açıktı. Gangnam'ın yüksek binalarından süzülen ışıklar içeriyi aydınlatıyordu. Salonda körlemesine birkaç volta attım. Ayağıma bir şey çarpmıştı. Eğilip baktım; Bahar'ın kaset kutusuydu. Kutunun içinden rastgele bir kaset seçtim. Yerde duran, en az yirmi senelik teybe taktım. Teybin yanına, yere oturdum.

Şarkı hemen başladı. Ahşap döşemelerin üzerindeki

naylon da soğuğun içime işlemesine engel olamıyordu.

Hüzünlü bir kadının sesi tüm odayı kaplamıştı. Kadının sesini hemen tanıdım. Bahar'ın doğum günümde yaptığı ilginç mi ilginç karaoke için seçtiği şarkıyı söyleyen kadındı bu. Yalnız söylediği şarkı bu sefer hareketli değildi.

Vazgeçtim ellerinden, vazgeçtim sözlerinden bir "Ah" de, yeter.

Sessizce, kimsesizce gönderdim dudaklarımı öpme, al yeter.

Kadının o pes, buğulu sesi içime işliyordu. Rakımdan bir yudum daha aldım.

Hiç tanımaz tenim ellerini, bilmez yüreğim yüreğini
Ah bu ten, bu dokunuş, ah bu delilik sarsa bedenimi
Yok olmak anıdır şimdi...

Ve ben, o gece, sözlerini anlamadığım, beni terk eden kadının dilindeki o şarkının eşliğinde, tek başıma hüngür hüngür ağladım.

KEBAPÇI VE YARDIMCISI

Salonda öylece oturmuş, kaseti sonuna kadar dinlemiştim. Dinlerken de buzdolabındaki rakının tamamını içmiştim.

Gözyaşlarım kurumuştu. Sinirliydim. Bahar'ın yokluğundan beri umut ve çaresizlik duygularını en uç noktalarına kadar yaşamış ama bir damla öfke duymamıştım ona karşı; şimdiye kadar.

Ayağa kalktım. Kapıyı çekip çıktım.

Itaewon'a kadar yürüdüm. Sokakta benim gibi sağa sola yalpalayan sarhoşlar dışında kimse yoktu. Saat oldukça geç olmalıydı. Bacaklarımın beni taşıdığı yere kadar yürüdüm. Nefesimin tükendiği noktada durdum. Ellerimi dizlerimin üzerine koymuş, başımı eğmiştim. Birkaç saniye o şekilde kaldım. Kafamı kaldırdığımda tanıdık bir yerin önünde durduğumu fark ettim; Adana Kebapçısı.

Bahar benim verdiğim ilaçları alıp hastanelik olduktan sonra geldiğimiz yerdi burası. Ayaklarım beni buraya getirmişti. Kepenkleri kapalıydı. Buraya gelmiş, farkın-

da olmadan her şeyin başladığı yere dönmüş olmam beni iyice sinirlendirmişti. Bağırıp çağırıyordum.

"SEN KİMSİN BENİ TERK EDECEK HA? KİMSİN?"

"BİR SES, BİR HABER VER! İNSANLIĞA SIĞAR MI BU BE? SIĞAR MI?"

Kebapçının önünde durmuş, vitrinine doğru haykırıyordum.

"NEFRET EDİYORUM SENDEN! NEFRET EDİYORUM KEBAPTAN! KIMCHI YİYECEĞİM HEP ARTIK!"

Vitrinin ardında bir ışık yandı. Yanıldığımı sandım ilk an. Yanılmıyordum. Gerçekten de dükkânda birileri vardı. Kepenk yavaşça açıldı.

"N'oluyor burada?" dedi orta yaşlı, topluca, bıyıklı bir adam.

Bağırmaktan soluk soluğa kalmıştım. Nefesimi toparladım.

"GİDİN BURADAN! HİÇ TÜRK GÖRMEK İSTEMİYORUM BURADA!"

"Lan? Manyak mıdır nedir? Defol git! Gece gece dellendirme beni!

"GİTMİYORUM İŞTE! BURASI BENİM MEMLKETİM! SİZ GİDİN! O GİTTİ İŞTE!"

Adam köpek kovalar gibi bir el hareketi yaparak:

"Belanı mı arıyorsun oğlum gece gece?"

Adamı dinlemiyordum. Öfkemi hâlâ çıkartamamıştım. Adamı görmezden gelerek vitrine doğru saydırmaya devam ettim.

"BENİ NİYE TERK ETTİN?"

"Kim terk etti? Deli herhalde," dedi adam. Bir süre duraksadıktan sonra:

"Haydi, gel içeri gel. Nerede deli var, beni bulur zaten. Türkiye'de de böyleydi," dedi kendi kendine söylenerek.

Ayaklarımı sürüye sürüye kebapçıya girdim. Kapıdan geçerken adam enseme bir şaplak attı.

"Hergele!" dedi kızgın bir ses tonuyla.

"Allahtan hesapları yapmayı bitirmemiştim. Yoksa uluyacaktın tüm gece benim vitrinin önünde. Müşteriler varken yapsaydın seni döve döve Kuzey Kore sınırına kadar kovalardım," dedi beni içerideki bir masaya oturtarak. Adam da karşımdaki sandalyeye oturdu. Üzerinde hâlâ beyaz önlüğü vardı.

Masanın üzerinde peçetelik, bir kavanozun içinde minik biberler, tuz, karabiber ve pul biber vardı. Minik biberler oldukça lezzetli görünüyordu. Elimi kavanoza atmamla birlikte adamın elime vurması bir olmuştu.

"Bu sarhoş kafayla o biberlerden yersen Kuzey Kore sınırına kadar kendin koşarsın," dedi ve arkasını dönüp mutfağa doğru seslendi.

"Mesut! Oğlum tarhana kalmıştı biraz. Isıtsana onu."

Birkaç dakika sonra, ince yapılı, beyaz tenli, uzun boylu genç bir çocuk elinde bir kâse çorbayla içeri geldi.

"Buyur hyung," dedi çorbayı önüme koyarken.

"Al, iç şunu, kendine gel. Sonra da hangi delikten çıktıysan oraya git," dedi adam önlüğünün üst cebinden bir sigara paketi çıkartarak.

"Hatırladım seni", dedim Mesut adlı çocuğa.

"Sendin bize geçen sefer servis yapan."

"Buraya geldin demek," dedi adam paketi bana doğru uzatarak.

"Teşekkürler, içmiyorum."

Adam anladığını belirtir biçimde başını salladı. Paketinden bir dal çıkartarak yaktı.

"Nedir bizim dükkânla alıp veremediğin?"

"Sizle bir alakası yok. Onunla var."

"O kim?"

"Bahar."

"Bahar? Türk ismi olan Bahar'dan mı bahsediyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım kâsenin kenarındaki tek dilim limonu çorbaya sıkarken.

"Bir Türk kızı seni terk etti diye mi tüm bu tantana?" diye sordu adam. Neşelenmiş görünüyordu.

"Ben de seni şu sağda solda dolanan milliyetçilerden sandım."

"Öyleyim. Artık ben de öyleyim," dedim sinirle.

"Tamam tamam öylesin. Çorbanı iç sen hele, soğutma."

Çorbadan bir kaşık aldım.

"Doğrudur, bizim kızlar biraz acımasız olur. Ama mutlaka bir şey yapmışsındır sen de ona."

Çorba çok güzeldi. İçimi ısıtmıştı. İçerken bir yandan da başımı iki yana salladım.

"Yapmışsındır da farkında değilsindir."

"Yapmadım hiçbir şey. Öylece gitti."

"O zaman hiç âşık olmamıştır sana."

İçtiğim son kaşık çorba genzime kaçmıştı. Birkaç kez öksürdüm.

"A, abi, ben de seni hatırladım," dedi Mesut. Tezgâhın ardında durmuş, kasadaki fişleri sayıyordu.

"Sen o renkli saçlı kızla gelmiştin buraya. O kız sonra bir kez daha geldi. Tek başınaydı."

"Tek başına mı?"

"Evet. Test sonuçlarını mı ne unutmuş. Normalde böyle şeyleri saklamam ama sonuçların üzerinde Türk adı olduğunu görünce tezgâhın altına koymuştum. Birkaç gün sonra almaya geldi o da. Saçlarının rengi gene değişmişti. İlginç bir kızdı."

Mesut durdu. Kaşlarını çatmıştı.

"Hyung, ne demiştin sen o kızın adına? Bahar mı?"

Başımı evet anlamında salladım.

"O kızın adı Bahar değildi ki."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Bir anlık şoktan sonra kendime geldim. Kalbim göğüs kafesimi yırtarcasına hızla çarpıyordu.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Yanlış hatırlıyorsundur Mesut. Çocuğun kalbine indireceksin," dedi adam.

"Yok Hakan Abi, benim ikiz kız kardeşimin adı da Bahar. Bahar olsa hayatta unutmazdım. Başka bir şeydi. N harfiyle başlıyordu. Belki de m. Ama Bahar olmadığına eminim adının."

Aptal gibiydim. Kalbim söz dinlemiyor, her atışında tüm vücudumu titretiyordu.

Adam bana bakıyordu. Sigarasından derin bir nefes aldı.

"Bak oğlum, bizim kızlar zordur. Buranın kızlarına benzemez. Ama iki özellikleri vardır ki tüm o zorlukları çekmeye değer."

Sağ elinin işaret parmağını kaldırarak:

"Birincisi, sözlerinin eridirler, verdikleri sözü ne olursa olsun tutarlar. İkincisi, sadıktırlar. Bir kez âşık oldular mı, âşık oldukları adam için yapamayacakları şey

yoktur," dedi ve sigarasını masanın üzerindeki cam kül tablasında söndürerek:

"Senin kız sana hiçbir şey demeden seni bırakıp gitmiş. Onu bırak, sana gerçek adını bile söylememiş. Kabullenmesi zor, biliyorum ama diyeceğimi iyi dinle; bu kız seni hiç sevmemiş."

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ne düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordum. Elimde tarhana çorbası dolu kaşıkla öylece, birkaç saniye kalakaldım.

Çorbamı bitirdikten sonra teşekkür ederek dükkândan ayrıldım. Bahar'ın evini geçerek daireme attım kendimi.

Ertesi sabah erkenden kalkıp evimin karşısındaki parkta koşu yaptım. Öğleden sonra da kafeye çalışmaya gittim.

KIŞ

7 YIL SONRA...

SEUL'ÜN EN ÜNLÜ RESTORANI

Mutfağın kapılarını yavaş ama çevik bir hareketle araladım. Ji Won isimli garson adımlarımı takip ederek ardımdan sağ köşedeki masanın yanına vardı. Elindeki tepside duran tabağı masaya koyarken:

"İnanamıyorum! Han Byul! Aradan on dört yıl geçti ama sen benim biftekli jinjae tutkunu olduğumu unutmamışsın. İşte gerçek arkadaş dediğin budur!" dedi Kang Tae Soo ellerini çırparak.

"E, boşu boşuna Seul'ün en popüler restoranın işletmecisi değil," dedi Oh Jin Ah. "Çiçek Sevgilim" isimli bir dizide Kang Tae Soo'nun canlandırdığı karakterin âşık olduğu kızı oynuyordu.

Üyeler yaş aldıkça B11'in popülaritesi de aynı şekilde azalmaya başlamıştı. Kang Tae Soo da bunun üzerine birkaç dizide yan rolde oynamış, fanları tarafından oyunculuğu beğenilince de başrollerde oynamaya başlamıştı.

"Busan'da da bir şube açıyormuşsunuz diye duydum. Ne kadar müthiş bir fikir!" dedi dizide Kang Tae Soo'nun

canlandırdığı karaktere âşık olan ama utancından bir türlü açılamayan ikinci kızı canlandıran Choi Min Ah.

Tüm Çiçek Sevgilim ekibi bu akşam BOM'da toplanmıştı. Ben de Kang Tae Soo'ya jest olsun diye stajyerlik zamanlarımızda en sevdiği yemeği hazırlatmıştım.

"İzninizle, bu akşam başka bir masayla daha ilgilenmem gerekiyor," dedim ve Çiçek Sevgilim ekibine veda ederek restoranın cam kenarındaki iki kişilik masalardan en sondakinin yanına geldim.

"Hyung, ben bu menüden bir halt anlamadım," dedi Jin Ho yüzünü buruşturarak.

"Sarı Deniz'den toplanan kuru yosunlar eşliğinde hazırlanmış tütsülü gimbap, ağır ateşte pişmiş biftek etinden japchae... Bunlar ne hyung?"

Jin Ho'nun hareketleri beni güldürmüştü.

"Sakin ol tatlım," dedi Hye Rin, Jin Ho'nun kolundan tutarak.

"Merak etme Jin Ho. Üçüncü evlilik yıldönümünüz şerefine size özel menü hazırladım."

"Bir bilgisayar mühendisinin ödeyebileceği kadar özel bir menüdür umarım," dedi Jin Ho iğneli bir ses tonuyla.

Sakince eğilerek Jin Ho'ya cevap verdim.

"Bu restoranda kimse sizden para isteyemez," dedim göz kırparak.

"E, Bayan Seul Gi bütün işleri sana yıkıp balayına çıkmış diye haber aldık," dedi Hye Rin.

"Biraz öyle oldu, evet. Bay Do Un'la Hawai'deler şimdi."

"Kulağa şaka gibi geliyor."

"Evet. Bense işlerden başımı kaşıyacak vakit bulamıyorum. Busan'daki restoranın açılışı beni fazlasıyla meş-

gul ediyor. Daha yeni geldim Busan'dan. İşletecek, çalışacak elemanları ayarladım. İç ve dış mekân tasarımları hemen hemen tamam. Buraya dönmeden anneme de uğradım, iyi oldu."

Birkaç saniye duraksadım. Lafa nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Şey, aslında..." dedim dudak bükerek.

"Ne oldu hyung?"

"Bu restoranın üst katını olduğu gibi satın almak isteyen biri var."

"Gerçekten mi? E, bu fırsatı kaçırma derim," diye atladı Jin Ho. Birkaç saniye düşündükten sonra yüzü asıldı.

"O'nun eşyaları var içeride, değil mi?"

Halimden hoşnutsuz, başımı evet anlamında salladım.

"Bence veda etmenin en doğru zamanı, oppa," dedi Hye Rin.

"Haklısın. Hadi siz yıl dönümünüzü kutlayın doyasıya," dedim Jin Ho ve Hye Rin'nin yiyeceklerini ve şampanyalarını getiren garsonu görünce.

HATIRALARIN ARASINDA

Restoranın üst katlarını almak isteyen kişinin gayesi büyükçe bir spor salonu açmaktı. Tüm apartman Bayan Seul Gi'ye aitti ve restoran dışında hiçbir katında yaşam yoktu. Satmak oldukça akıllıca bir fikirdi. Adamın önerdiği fiyat da hiç da azımsanacak gibi değildi.

Apartmanın beşinci katını vakıf, Bahar'ın adına tutmuş ve yıllık kirasını ödemişti. Bahar bir gün, hiçbir şey söylemeden beni, evini, Kiki'yi ve sardunyalarını terk edince de olduğu gibi kalmıştı.

Restorandaki son müşteriler de gidip çalışanlar temizliği bitirince derin bir nefes aldım.

Artık hoşça kal deme vakti geldi.

Siyah, uzun paltomu restoranın arka tarafındaki portmantodan alıp giydim. Kasanın altındaki çekmecelerden en alttakini anahtarımla açıp maskotlardan zar zor görünen iki anahtara baktım.

Apartmanın beşinci katındaki, naylonlar ve tarihi yedi yıl öncesini gösteren gazetelerle kaplı daireye gir-

dim. Evin içerisi buz gibiydi. İlk işim Akdeniz ikliminin o nemli, ılık havasına alışkın sardunyaları kontrol etmek oldu. Kış geldiği için sardunyaları içeri almıştım. Haftada birkaç kez de daireye gidip suluyordum, bu yedi yıldır yitip gitmeye inatla direnen çiçekleri.

Yanımda birkaç karton kutu da getirmiştim. Restoranda kullandığımız pirinçlerin kutularını yatak odasının zeminine koydum ve odanın içindeki eşyaları birer birer kutulara koymaya başladım. Elime Do Un Sunbae'nin kitabı geçti ilk. Kitabın ilk sayfasını açtım.

Kebap ve Kimchi'ye sevgilerle...

O kitabı Bahar'dan hiç almadığım geldi aklıma. Bir an tereddüt ettiysem de kitabı kutulardan birine yerleştirdim.

Yatağın ucundaki komodini ittirdim. İttirmemle birlikte yatağın altından bir şey zemini çınlatarak yuvarlandı. Eğilip yatağın altına baktım.

Nasıl olur?

Önce ellerim, sonra tüm vücudum titremeye başladı. Elimde tuttuğum bezelye kavanozuna bakakalmıştım. Yavaşça kavanozun kapağını çevirdim. Kapak, yılların verdiği ağırlıkla yavaşça açıldı. İçi bozuk para dolu kavanozu yatak odasının zeminine boşalttım.

Kavanozun içinde yalnızca bozuk paralar yoktu. Birkaç misket, parlak bir sakız kâğıdı ve buruş buruş bir fiş de vardı; yedi yıl önce, biz Moda Caddesi'nde birkaç saatliğine sokak çalgıcısı olduğumuz zaman Bahar'ın montundan çıkan ufak tefek şeyler.

Kavanozun gerçekliğine hâlâ inanamıyordum. O günü, Cheongdam'da geçirdiğimiz o peri masallarından farksız

muhteşem günü, Bahar'ın o gün etrafım insanlarla çeviriliyken bana uzaktan nasıl gülümsediğini hatırladım.

Birlikte tek bir fotoğrafımız bile yoktu Bahar'la. Yıllar geçtikçe yüzünü de unutmaya başlamıştım. Neden o zaman fotoğraf çekilmeyi teklif etmemiştim ona?

Bir gün ayrı düşebileceğimiz hiç aklıma gelmemişti de ondan.

Şimdi ise Bahar'ın o etrafında ne varsa aydınlatan gülüşü, sevimli yüzü, büyük, ela gözleri olduğu gibi gözümün önündeydi. Birlikte Cheongdam'da şarkı söylediğimiz o günden beri hiç değişmemiş, aksine çok daha mutlu, çok daha güzeldi.

Titreyen ellerimle buruşuk fişe doğru uzandım; yavaşça düzelttim.

Fiş –tahmin ettiğim gibi– Türkiye'deki bir yere aitti. Üzerinde yazılan yazıların hiçbirini anlayamıyordum. Anlamam da önemli değildi, gözlerim fişin altındaki adrese odaklanmıştı.

Cihannüma Mahallesi, Huzur Mahallesi, Umut Sokak, Numara: 23 İstanbul.

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Henüz sürmeyi öğrendiği bisikletten düşüp dizini yaralayan bir çocuk gibi, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Hakkında hiçbir ipucu bulamadığım ve bu nedenle de her daim gırtladığımda bir düğümle yaşamak zorunda kaldığım koskoca yedi yıldan sonra Bahar'ın nerede olabileceğine dair tek kanıt avuçlarımın içinde duruyordu. Fiş terli avuçlarım arasında iyice büzülmüştü. Önemli değildi, adresi çoktan kafama kazımıştım.

GİTMEK VEYA KALMAK

O geceyi Bahar'ın yatak odasında geçirdim. Uyandığımda fişi sağ elimle sıkı sıkı tuttuğumu gördüm. Kalbim de, beynim de ikiye bölünmüştü. Bir yanım koşarak apartmandan çıkmak, ilk uçakla Türkiye'ye gitmek istiyor, diğer yanım ise sakin olmamı, Bahar'ın fişin üzerindeki adresten çok, çok uzaklarda olabileceğini söylüyordu. Binlerce kilometrelik yolu bir hiç uğruna gitmek de vardı işin ucunda. Bahar'la bitmemiş bir hesabımız vardı; aklımda da yüz yüze geldiğimizde ona soracağım yüzlerce soru...

Demirleri her yanıma batan yataktan zıplayarak kalktım. Yedi yıl önce, Bahar'ın gerçek adını benden sakladığını öğrendiğim Adana Kebapçısı'ndan ayrıldığım sırada sönen ateş yeniden alevlenmişti. Koşarak girişteki portmantoya astığım paltoyu aldım ve evden çıktım.

Ah! Bir şey unuttum!

Anahtarı çevirip kapıyı açtım ve ayakkabılarımı çıkartmadan koşar adım salona girdim. Salonun ortasında

duran, tablonun üzerindeki beyaz çarşafı sıyırıp attım. Bahar'ın yarım bıraktığı tablo tozlanmasın diye yedi sene önce ben örtmüştüm çarşafı. Şövalenin üzerindeki tabloyu koltuğumun altına kıstırdığım gibi tekrar evden çıktım.

TK 4051 numaralı İstanbul uçuşu için son çağrı.

"Delirmiş olmalıyım," dedim sesli bir şekilde kendi kendime. Incheon Uluslararası Havaalanı'nın terminalindeki oturma yerlerinden birinin üzerinde, elimdeki fişi evirip çeviriyordum.

TK 4051 numaralı İstanbul uçuşu için son çağrı.

Sırt çantamı yerden aldım. Bahar'ın tablosu hâlâ koltuğumun altındaydı.

"Delirmiş olmalıyım," dedim bir kez daha ve İstanbul uçağının kalacağı kapıya doğru yöneldim.

İSTANBUL'DA

Önce Karaköy'de durup balık ekmek aldım ve bir banka oturup yedim. Gerçi tam olarak yedim sayılamaz, yarısını bacaklarıma sürünen sarman bir kediyle paylaştım.

Kiki geldi aklıma. Ye Jun hyung caz konseri için Pekin'de bulunduğundan artık kocaman olan Kiki'yi Na Ri'ye bırakmak zorunda kalmıştım. Na Ri, eşi ve üç yaşındaki kızları seve seve bakabileceklerini söylemişlerdi Kiki'ye.

Yarı aç yarı tok ayağa kalktım. Adresteki yere gitmemek için diretiyordum. Binlerce kilometre yol tepmek, onunla karşılaşmaktan çok daha kolaydı.

Vakit geçirmek için, aldığım Korece gezi rehberinde yazan yerleri gezdim. Önce Galata Kulesi'ni ve İstiklal Caddesi'ni gezdim. Sonra Galata Köprüsü'ni boydan boya yürüyerek Topkapı Sarayı'nı ve Ayasofya'yı gezdim. Gördüğüm güzellikler, Bahar'la yıllar sonra karşılaşabilecek olmanın üzerimde yarattığı stresi biraz olsun unutturmuştu bana.

Yüzleşme vakti geldi.

Karlarla kaplı Eminönü'nden vapura binerek Asya'ya, Türklerin deyişiyle Anadolu Yakası'na geçtim. Vapura martılar eşlik ediyordu. Bir anne, çocuklarıyla birlikte martılara yuvarlak, üzeri susamla kaplı çöreklerden atıyordu. Çörekleri havada kapan martıları izledim bir süre. Alelacele yola çıktığımdan yanımda fotoğraf makinemi getirmeyi unutmuştum. Telefonumun kamerasıyla birkaç poz çektim ben de. Asya ve Avrupa'yı birleştiren İstanbul Boğazı'nı, martıları, boğazın iki yanında sıralanan sarayları, uzaktan bile seçilebilen Galata Kulesi'nin fotoğraflarını çektim.

O da bu manzaraları görmüş, belki de bu vapura binmişti. Onun geçtiği sokaklardan geçmiştim, belki de onun bir zamanlar başını okşadığı kediyi beslemiştim balık ekmeğimle.

Düşünceler dört bir yanımı sarmış halde, Kadıköy'e vardım.

Adres Moda'yı gösteriyordu. Sahilden Kadıköy'ün iç taraflarına doğru yürümeye başladım. Bir yandan da umutsuzca etrafıma bakınıyordum. Ona benzer bir yüz, bir jest, bir mimik arıyordu gözlerim. İnsanlar montlarını, paltolarını giymiş, nazlı nazlı yağan karın eşliğinde yürüyüş yapıyor, kafelerde dinleniyorlardı.

Burası.

Bir elimdeki, artık üzerindeki adres silinmeye yüz tutmuş fişe, bir de karşımdaki markete baktım.

Elimdekinin bir market fişi olduğunu şimdi anlamıştım.

Kalbim yerinden fırladı fırlayacaktı. Çenemi atkıma

gömdüm. Bir adım yaklaştım. Marketin sensörü beni fark etmiş, çift sürmeli kapı ardına kadar açılmıştı; yutkundum ve içeri doğru adımımı attım.

Devasa bir yerdi burası. İçi alışveriş yapan insanlarla doluydu. Herkesin yüzüne dikkatlice baktım, reyon görevlilerini, çalışanları inceledim. Bahar'a benzer biri yoktu aralarında. Risk almıştım ve başarısızlığa uğramıştım. Bahar'ı bulma şansım başından beri çok düşük olmasına karşın kendimi tutamamış, minicik bir market fişinin peşinden buralara kadar gelmiştim. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Büyük bir hayal kırıklığı eşliğinde marketten dışarı adımımı attım. İstanbul kışının keskin soğuğu yüzüme çarpmıştı anında. Başımı eğdim. Ama geç kalmıştım. İrice bir kar tanesi sağ gözümden içeri kaçıvermişti. Gözümü ovalarken başımı yukarı kaldırdım.

Oradaydı.

"Bahar," diye haykırdım sesli olarak. Yanımdan berimden ellerinde poşetlerle marketten dışarı çıkanlar durup bana baktı.

Hiçbir şeyin önemi yoktu artık. Marketin tam karşısındaki, minik, iki yanında mor sardunyalar bulunan kafenin tabelasına baktım bir süre boyunca.

Bahar...

Kafenin kapsını titreyen ellerle açtım. Tanıdık bir çıngırak sesi geldi kulağıma. Bayan Seul Gi'nin kafesinin çıngırak sesine çok benziyordu.

"Buyurun," dedi yirmili yaşlarının sonlarında görünen bir adam kasanın ardından.

Yutkundum.

"Merhaba, Bahar Hanım burada mı acaba?" diye sordum İngilizce olarak.

"Bahar Hanım mı?" dedi adam soran gözlerle bana bakarak.

Çok aptalım. Gerçek adı Bahar değil ki!

"Pardon, adı Bahar olmayabilir. Bir yetmiş boylarında, ela gözlü bir kadını arıyorum ben. Belki şimdi boyamayı bırakmıştır ama saçları rengârenkti bir zamanlar. Bir hafta yeşil olurdu, ertesi hafta mor."

Adam başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, öyle birini tanımıyorum."

"Anladım. Peki, teşekkür ederim."

Mutfaktan içeri elinde üzerinde kek ve Türk kahvesi bulunan bir tepsi taşıyan bir kız girdi. Kızla bir an göz göze geldik.

Adama iyi günler diledim ve kafeden dışarı çıktım.

MEKTUP

Otelim Beşiktaş'taydı. Yeniden vapura binip Avrupa Yakası'na geçmem gerekiyordu. Umut Sokak'ın ince uzun yolunu gerisin geri arşınlamaya başladım.

"Oppa!"

Bir anlığına durdum. Yanlış duymuş olmalıyım diye düşündüm ve yoluma devam ettim.

"Oppa!"

Arkamı döndüm. Az önce kafede gördüğüm, tepsi taşıyan kızdı bu. Arkamdan bağırıyordu. Koşarak yanıma geldi. Nefes nefese kalmıştı.

"Sen, Han Byul oppa'sın, değil mi?"

Adının Mine olduğunu öğrendiğim kızla birlikte kafeye geri döndük.

"Oppa, buraya otur, ben birazdan geliyorum," dedi Mine bir masayı göstererek.

Havaalanındayken kâğıda sardığım tabloyu ve sırt çantamı masanın yanındaki sandalyeye bıraktım ve oturdum.

Mine ikimize de birer kahve yapmıştı.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sordum Mine'ye kahve fincanına ellerimi ısıtmak için iki elimle sarıldığım sırada.

"B12'nin yetenekli maknae'si Choi Han Byul'u nasıl unuturum?" dedi kız gülerek.

"Sen asıl nasıl buldun burayı?"

Paltomun cebindeki fişi çıkarttım.

"Bu şekilde," dedim.

Mine'nin gözleri buğulanmıştı.

"Oppa, senin gelmeyeceğinden emindi oysa..."

Heyecanlanmıştım. Sandalyemde doğruldum.

"Siz nereden tanışıyorsunuz? Nerede şimdi?"

"Bunu benim anlatmam doğru olmaz sanırım. Onun anlatması gerek," dedi Mine elini önlüğünün cebine atarak. Cebinden ince uzun bir zarf çıkarttı.

"Bunu sana ulaştırmamı söylemişti. Bu kadar erken olacağını tahmin etmiyordum," dedi zarfı iki eliyle bana uzatırken.

Zarfın üzerinde Hangul alfabesinde yazılar vardı. Hemen tanıdım; Bahar'ın el yazısıydı.

Kimchi'ye...

Mektubun üzerinde de Bayan Seul Gi'nin kafesinin adresi yazılıydı.

Yavaşça zarfı açtım ve içinden çıkan mektubu okumaya başladım.

"Kimchi, Han Byul, oppa, aşkım, sevdiğim adam...

Sana bu satırları yazmak ne kadar zor, tahmin edemezsin. Bu mektup eline ulaştığına göre ben bu dünyayı terk ettim demektir.

Durdum. İnanamayan gözlerle satırı bir kez daha oku-

dum. Derin derin nefes alarak mektubu okumaya devam ettim.

Mektubu kafenin adresine yolluyorum çünkü sen oturduğun adresten taşınsan da, yeni bir restoran açsanız da, Bayan Seul Gi'nin eşinin anılarıyla dolu olan bu yeri kapatmayacağına eminim.

Birbirimizi görmeyeli kaç yıl oldu? İyi misin? Hâlâ müziğe devam ediyor musun? Mutlu musun? Başka bir aşk buldun mu kendine? Evlendin mi?

Senin o yakışıklı yüzünde zamanla belirecek, seni daha olgun, daha da yakışıklı gösterecek çizgileri görmeye fırsatım olmadığı için o kadar üzgünüm ki! Ama olsun, bu kadarı da yeter bana. Birlikte geçirdiğimiz, o rüya gibi günlerin anısıyla göçüp gidiyorum bu dünyadan.

Kafanı daha fazla karıştırmayayım en iyisi, baştan anlatayım.

Ben sana bu mektubu ulaştıran Mine ile birlikte, Kefken'de, şehir yaşantısından uzak bir kızlar yetimhanesinde büyüdüm. Burada her şey kısıtlıydı. Dünyayla iletişimimiz yok denecek kadar azdı. Haftada bir kez, o da yalnızca iki saatliğine interneti kullanmamıza izin verilirdi. İşte biz o zamanlarda, tüm yetimhane küçük bir masaüstü bilgisayarın başında toplanıp Star Show'u izlerdik. Hayattaki tek eğlencemiz bize binlerce kilometre uzakta yaşayan o gençlerin hayallerinin gerçekleşmesini izlemekti. Tüm hafta elenenlerden, en iyi performansı gösteren gruplardan bahsedip dururduk. Tüm yetimhanenin çok sevdiği

bir grup vardı; B12. Hep beraber hangi üyesini neden daha çok sevdiğimizi konuşur, bazen –çocuk aklı işte– sırf bu nedenden birbirimizle kavga ederdik. Benim en sevdiğim üye kimdi tahmin et. Evet! Sen!

Senin hayalinle uyur, senin hayalinle uyanırdım. Hayal emekten başka hiçbir şey yoktu elimizde o zamanlar çünkü. Papatya çayı dışında çay içmezdin ama kahveye bayılırdın. Tek başına oturup besteler yapmayı severdin. Stajyerlik yurdunda yemekleri hep sen yapardın. Seninle ilgili tüm ayrıntıları ezbere biliyordum o zamanlar.

Gel zaman git zaman, Star Show'u da, B12'yi de unuttuk. Mine ile birlikte yetimhaneden ayrılıp İstanbul'da bir kafede çalışmaya başladık.

Böylece aradan yıllar geçti. Her şey iyi gidiyordu. Ta ki ben vücudumda değişiklikler olduğunu fark edene kadar. Reflekslerimi kontrol edemediğimi fark ediyordum. Tepsileri sürekli deviriyor, kahve koyarken sürekli elimi yakıyordum. Belirtiler sıklaşınca doktora gittim. Bende Becker Kas Distografisi olduğunu söyledi. Bir tür kas hastalığı. Kadınlarda çok nadir görülürmüş ama imkânsız da değilmiş. Kaslar yavaş yavaş erir, en sona ise en güçlü olan kaslar kalır; kalp kasları. Onlar da artık üzerlerindeki ağırlığı taşımaz olunca hasta kaçınılmaz sonla tanışır.

"Merak etme, gençsin, bu sebepten çok daha yavaş ilerleyecek bu hastalık senin için. Sonun da daha geç olacak," dedi doktor.

Ani değil, yavaş yavaş ama acısız bir ölüm... Daha yirmi bir yaşındaydım ve bu gerçekle yüzleşmek zo-

rundaydım. Hiçbir ilacı, çaresi yoktu; ölecektim.

Aylarca odamdan dışarı çıkmadım. Benim yerime Mine idare etti kafeyi. Ben ise dışarı çıkmadım hiç. Çıktığımda ise yalnızca siyahlar giyiniyor, en yakınımdaki marketten yaşamak için gerekli olan malzemeleri alıp yine odama çekiliyordum. Aylar böyle geçti. Kötü beslendiğimden durumum daha da kötüleşti. Kafamı kaldıracak hal bulamıyordum bazen kendimde.

Sonra bir gün, odamda tek başıma internette dolaşırken bir yazı gördüm. Bir forumda Endonezyalı bir kızın yazısıydı. Yedi yıl önce hayranlarına büyük bir hayal kırıklığı yaşatarak yarışmadan elenen ve grubundan atılan Han Byul'un Seul'de bir kafede çalışmaya başladığını, oldukça üzgün ve içine kapanık göründüğünü yazmıştı kız. Altında ise binlerce yorum vardı. Çoğu seninle dalga geçiyor, "Büyük yıldız ne hallere gelmiş!" diye seni alaya alıyorlardı.

Yazıları okuyunca on dört on beş yaşlarındaki halim geldi aklıma. Senin hayalinle yatıp senin hayalinle kalktığım günleri anımsadım. Senin sesini duyduğumda dünyalar benim olurdu. Hiç tanımadığım, beni hiç tanımayacak olan bir adam bende bu tür duygular uyandırabiliyordu o zamanlar. Hayatıyla ilgili her detayı biliyordum. Peki şimdi? Unutup gitmiştim onu, tıpkı diğer fanları gibiydim. Kendimi son derece küstah ve vefasız hissettim. Kendine BOM adını veren fanların sana arkasını dönmüştü. Sen de daha büyük bir küskünlükle cevap vermiştin bize ve hayata. O an içimde yıllardır hissetmediğim bir sıcaklık hissettim. Bir hayat amacım vardı artık. Siyah giysilerimin ta-

mamını çöpe attım, ikinci el giysi pazarından kendime yığınla ucuza elbiseler, pantolonlar, gömlekler aldım ve hepsini bavuluma tıkıştırdığım gibi biriktirdiğim tüm parayı harcayarak Seul'e gittim.

Hikâyenin devamını az çok biliyorsun. Bu nedenle bu kısımları fazla uzatmayacağım. Sonu başından belli bu hikâyeyi, bizim hikâyemizi nasıl bitireceğimizi bilemedim bir türlü. Eninde sonunda gitmem gerektiğini biliyordum. Amacım seni yeniden hayatla barıştırmaktı. Bu sürede benim de hayata tutacağımı, ölmek istemeyeceğimi hesaba katmamıştım. Defalarca sana söylemek istedim, seninle paylaşmak istedim. Bana istersen güçsüz de, istersen de korkak. Ama yapamadım işte. Her gün yanı başında solup gitmektense kendi sonumu kendim yazmak istedim. Kim bilir ne kadar nefret ettin benden. İyi bir şey bu; ardımdan karalar bağlayacağına benden nefret etmen.

Umarım mutlusundur, umarım, seni hak ettiğin gibi seven birini bulmuşsundur. Umarım seni mutlu ediyordur. Sana beraber yaşlanacağımız bir gelecek vadedemediğim için özür dilerim. Ayrıca beni yeniden yaşama bağladığın, ışığım, güneşim ve yıldızım olduğun için teşekkür ederim. Hayatımın en mutlu anlarını seninle geçirdim. Bu anları son anıma kadar tekrar tekrar hatırladığımı bil, bu bana yeter.

Seni sahip olduğu her şeyle seven Kebap.

***Not:** Bom Türkçe "Bahar" anlamına gelir. Bu ismi, senin yüz binlerce fanından yalnızca biri olduğum için seçtim.*

Mektubu bir kez daha, baştan sona okudum. Kafeye sessizlik hâkimdi. İçindeki birkaç müşteri de acıma ortak oluyormuşçasına sessizce kahvelerini içiyorlardı. Mektubu katlayıp zarfın içine koydum ve paltomun iç cebine, düşmeyeceğine emin olarak yerleştirdim.

"O, senin hayranındı. Ben ise Kang Tae Soo'yu pek severdim. Dizilerde oynuyor şimdi. Kaçırmamaya çalışıyorum hiçbir bölümünü," dedi Mine sessizliği bozarak.

"Nerede?" diye sordum. Sesim çatallı çıkmıştı. Boğazımı temizleyip bir kez daha sordum.

"Nerede?"

Tablo kolumun alında, sırt çantamı yüklenip kafeden çıktım. Gözüm sardunyalara takıldı.

"Bunlar nasıl kış ayında böyle rengârenk kalabiliyor?" diye sordum arkamı dönüp.

"Onlar yapay. Kafenin konseptine uyması için koyduk. İlkbahar geldiğine gerçekleri ile değiştiriyoruz," dedi Mine.

İNCE UZUN PATİKA VE ÇOK UZAKLARDAKİ EV

Bir araba kiralayıp yola koyuldum. Mine'nin yazdığı adresi navigasyon cihazına tuşladım. Adres, İstanbul'un biraz dışında, Karadeniz kıyısındaki bir yeri gösteriyordu. Önümde iki buçuk saate yakın bir yol vardı. Daha sonra yol, otobandan ayrılıyor ve deniz kıyısına doğru uzanıyordu.

Burası.

Ara yollardan gire çıka bir patikanın başına varmıştım. Tablodaki patikaydı bu. Arabanın hızını yavaşlattım.

Her şey aynı Bahar'ın tablosunda resmettiği gibiydi. Dalgalı deniz, iki katlı ahşap ev, evin bahçesini saran rengârenk kasımpatılar... Arabayı patikanın başladığı yerde park edip çetin kış soğuğuna direnen kasımpatıların arasından geçip eve vardım.

Acaba hâlâ güzel mi? *Hâlâ* ışıldıyor mu?

İstanbul'a gelmeden önce Bahar'a sormayı düşündü-

ğüm tüm sorular cevabını bulmuştu. Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Artık tek isteğim onun o güzel gözlerini bir kez daha görebilmekti.

Kapıyı yaşlı, oldukça zayıf bir kadın açtı. Ufak bir el hareketiyle beni içeri davet etti. Evden içeri adımımı atar atmaz ciğerlerim ahşap kokusuyla dolmuştu. Dışarıda esen rüzgâr camlara vuruyor, evde ne var ne yok titretiyordu.

Oradaydı, geniş antrenin sonunda, salona açılan yerin tam önünde duruyordu.

Hâlâ çok güzel.

Onun o ışıldayan gözlerini görmek gülümsetmişti beni.

"Merhaba," dedim Korece.

Kadın sık adımlarla girişi arşınlayıp Bahar'ın yanına geldi. Tekerlekli sandalyesinden tuttu.

"Gel, içeri geçelim," dedi.

Bahar ve kadının ardından yavaşça yürüdüm. Yürüdükçe ahşap parkeler gıcırdıyordu. Birlikte Bahar'ın yatak odasına geçtik.

Karadeniz manzaralı, genişçe bir odaydı. Odanın sonunda tek kişilik bir yatak vardı. Kadın, Bahar'ın tekerlekli sandalyesini odanın ortasında bıraktı.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi.

Bahar'a yaklaştım. Dizlerimin üzerinde eğilip gözlerinin önüne gelen saçları geriye doğru attım.

"Saçlarının doğal rengi çok güzelmiş," dedim açık kumral, ipekten daha yumuşak saçlarına dokunurken.

Bahar'ın dudağı hafifçe aralandı, gülüyordu. Onun bu eksik gülüşüne ben daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Seni o kadar özlemişim ki," dedim ve daha fazla kendimi tutamayarak Bahar'a sıkıca sarıldım.

Onun o büzülmüş, ufacık olmuş bedenini sarıp sarmaladım kollarımla. Kokusu aynıydı. Bakışları aynıydı. Benim Bahar'ımdı işte. Aynı hatırladığım gibiydi.

Sandalyesinden tutup yatağının yanına doğru ilerlettim. Yanına, yatağın üzerine oturdum ve anlatmaya başladım. Seul'ün nasıl değiştiğinden, Bayan Seul Gi'den, Do Un Sunbae'nin ona nasıl evlenme teklif ettiğinden, Hye Rin ve Jin Ho'nun evliliğinden, Ye Jun'dan, Na Ri'den ve çocuğundan, restorandan, Busan'da açılacak olan yeni şubeden, annemden, –Bahar'ın son derece yerinde olan tahminiyle– Bayan Seul Gi'nin satmadığı kafeden, Kiki'den... Aklıma gelen her şeyi anlattım ona. Sessizce dinledi. Gözlerindeki parıltıdan onun da en az benim kadar mutlu olduğunu görebiliyordum.

"Buldum seni," dedim.

"Bizim aşkımız öyle dilediğin zaman nokta koyulacak türden değil."

Bahar konuşamıyordu artık. Vücudundaki hemen hemen hiçbir kası oynatamıyordu. Bir martının kırılmış kanadı gibi eğik duran sol elinin parmağındaki mavi taşlı yüzük çarptı gözüme.

"Bizim için hiçbir zaman bir son yazılmayacak," dedim yanağına bir öpücük kondurarak.

Birden aklıma yatağının üzerine koyduğum tablo geldi.

"Bak, yarım bıraktığın resim," dedim tablonun üzerindeki kâğıtları yırtarak.

"Hadi, tamamlayalım."

On yıl önce kapanan bu yetimhanenin sahibi olduğu-

nu öğrendiğim Nermin Hanım resim atölyesinden bize –fazlaca tozlu– bir şövale, palet, resim fırçaları ve fırçaları temizlemek için gereken terebentin ve tineri getirdi. Bahar'ın tekerlekli sandalyesinden tuttum, dışarı çıktık.

Evin arka bahçesini boylu boyunca kaplayan kar dizime ulaşıyordu. Büyük bir dikkatle Bahar'ın sandalyesini ilerlettim. Karadeniz kıyısında, şövalenin üzerine kondurduğum tablo onu bekliyordu.

Fırçayı Bahar'ın eline tutturdum. O ince, narin ellerini kendi elimin içine aldım. Soğuk kış rüzgârı eşliğinde birlikte resmi tamamlamaya başladık.

SONSUZ AŞK

Tabloyu tamamlandığımızda artık gece olmuştu. Bahar'ın odasına döndük. Bahar'ın giysilerini pijamalarıyla değiştirdim. Saçlarını taradım ve yatağına yatırdım. Ben de üzerimi değiştirdim ve yanına kıvrıldım. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk şimdi. Yüzünü okşamaya başladım. Gözüme bir kez daha yüzüğü takıldı. Elinden tuttum.

"O yüzüğün içinde ne olduğunu biliyorum. Ama her şeye kendin karar vermeye çalışmaktansa, bazı şeyleri kadere bıraksan olmaz mı? *Hayat üzerinde kendince oyunlar oynayabileceğin kadar ucuz değil.* Bunu Gi Nam'la ilk görüşmemizden sonra, sen bana demiştin. Hatırladın mı?"

Derin bir nefes alıp devam ettim:

"Biliyorum, hayat çok acımasız. Ama bana birileri geçen hafta bana âşık olduğum kadını bir kez daha görebileceğimi söylese, dalga geçiyor diye düşünürdüm. Ama bak işte, şimdi ona dokunuyorum," dedim işaret parmağımı yüzünde gezdirirken.

"Haydi, uyu artık," dedim ve yavaşça Bahar'ın kulağına eğilerek BOM'u mırıldanmaya başladım.

Ben BOM'u söylerken kış rüzgârı her estiğinde evi sallıyor, bir yandan da ıslığa benzer tiz bir ses çıkarıyordu.

KEBAP VE KİMCHİ'NİN HİKÂYESİ

Ertesi sabah kuş seslerine uyandım. Fırtına dinmiş, kış güneşi odayı ışıkla doldurmuştu. Kalkmadan önce Bahar'ın saçlarını kokladım. Yüzüne uzun uzun baktım. Her bir çizgisini, her bir noktasını hafızama kazıdım. Artık atmayan nabzını yokladım. Parmağındaki, içi açılmamış taşlı yüzüğü alıp avcumun içinde sıkı sıkı sardım ve ayağa kalktım.

Gerindim. Artık bu dünyada olmayan kadına, sevdiğim kadına baktım bir kez daha ve odanın köşesindeki masanın başına oturdum. Sırt çantamdan yedi yıldır yazmakta olduğum kitabın notlarını tuttuğum defteri çıkarttım ve kitabımın son satırlarını yazmaya başladım:

Bazı çiftler birbirleri için yaratılmışlardır.

Gün gelip ayrılsalar bile hayatonları birleştirmenin yolunu bulur.

Bazı çiftler ise asla birlikte olmamalıdır.

Kader onları ayırmak için o kadar çok uğraşır ki birçoğu sonunda pes eder.

Ama aralarından bazıları çetin ceviz çıkar, kaderin onları ayırmak için oynadığı türlü türlü oyunlara birlikte, "bir" olarak göğüs gererler.

İşte bu yüzden âşık olmak biraz da kumar oynamaya benzer. Kadere karşı koyarsan, cezanı kaçınılmaz sonla olabilecek en korkunç şekilde yüzleşmek ile çekersin. Ama eğer kader senin yanındaysa, işte o zaman dünyanın sonu da gelse vız gelir âşıklara.

Herkes bilsin, bu dünyada yüreği onu taşıyan kaslardan çok daha büyük, çok daha güçlü bir kadın vardı. Herkes bilsin, bu kadın çok, çok uzaklardan gelen bir adam tarafından çok sevildi.

Ve onların hikâyesi, olabilecek en mutlu sonla bitti.

SON